Ponson Du Terrail

Ponson Du Terrail

Dramele Parisului

S9 – Funia Spanzuratului – Vol. 2 – OMUL GRI (L'Homme Gris)

Capitolul I.

Ceasurile arătau 10 dimineaţa1.

La această oră, City, cartierul comercial al Londrei, încremenit parcă şi pustiit de întunericul nopţii abia trecute, începe să se umple de vacarm, iar străzile să fie luate cu asalt. Negustori, bancheri, afacerişti apar din toate părţile.

Gara din Cormons Street, omnibuzele, cabrioletele, toate descarcă în această parte a oraşului, între 10 şi 11 dimineaţa, o jumătate de milion de suflete. Între 5 şi 6 după amiază, toţi pleacă prin împrejurimi, pe la ţară; se întorc apoi a doua zi la treburi. Când bate ora 10, totul prinde viaţă, de la agenţiile armatorilor până la ultimele dughene.

Aşadar, ceasurile arătau ora 10 când în Pater-Noster intră o cabrioletă care se opri la uşa biroului de avocatură al fostului titular, nefericitul domn Simonus. Un bărbat tânăr coborî grăbit. Era îmbrăcat elegant, în costum de dimineaţă, adică haină, pantalon, vestă şi jachetă din aceeaşi stofă – ceea ce englezii numesc suite – cu mănuşi de antilopă şi pălărie gri.

Când ajunse în vestibulul de la parter, se adresă valetului care trebuia să anunţe clienţii:

— Prietene, aici este biroul unui avocat, nu?

— Da, domnule, zise respectuos valetul.

— Al domnului Simonus, presupun?

Valetul clătină din cap:

— Oh, spuse el, domnul Simonus nu mai este…

— S-a retras?

— Nu, domnule, a murit.

— Odihnească-se în pace! Şi cine este succesorul lui?

— Domnul James Colcram.

— Bun! Atunci, anunţă-mă.

— Cu neputinţă, domnule, în dimineaţa aceasta.

— De ce, prietene?

— Pentru că domnul Colcram pledează la Curtea din Drury Lane într-o afacere foarte importantă.

Gentlemanul păru oarecum dezamăgit.

— Bine, spuse el, voi reveni mâine. Şi, vrând să se retragă, făcu un pas spre uşă.

Dar valetul îl reţinu:

— O clipă, domnule.

— Da, ce este, prietene?

— Dumneavoastră veniţi, fără îndoială, pentru un proces?

— Se înţelege.

— Domnul Colcram are un prim-secretar care este la noi doar de cincisprezece zile, dar cunoaşte toate problemele.

Gentlemanul păru că şovăie.

— Eu totuşi aş vrea să vorbesc cu domnul Colcram.

— Şi eu pot să vă asigur că domnul Solomon Burdett, secretarul-şef, este foarte documentat…

— În fond, spuse gentlemanul ca pentru el, pot totuşi să sondez terenul. Fie. Condu-mă la domnul… cum ai spus că îl cheamă?

— Solomon Burdett.

— Bine. Condu-mă, te rog, la el.

Valetul se îndreptă spre scară şi gentlemanul îl urmă. Urcară până la primul etaj. Deschizând o uşă, valetul spuse:

— Poftiţi, domnule… aici este…

În faţa unui birou supraîncărcat de hârtii şi dosare, stătea pe scaun un bărbat. Gentlemanul nu îşi putu da seama ce statură avea, fiindcă el nu se ridică. Văzu doar o

claie de păr roşcat, nişte favoriţi imenşi şi o pereche de ochelari mari albaştri care îi acopereau ochii.

Omul de la birou îl salută şi, cu un gest, îl pofti să ia loc.

— Domnule, spuse atunci gentlemanul, aş fi dorit să-l văd pe domnul Colcram…

— Oh, răspunse secretarul-şef, ori domnul Colcram, ori eu, este absolut acelaşi lucru.

— Într-adevăr?

— Sunt la curent cu toate procesele biroului nostru.

— Nu mă îndoiesc. Totuşi…

Şi gentlemanul îl privi cu atenţie pe domnul Burdett:

— Ştiţi, cauza despre care vreau eu să discutăm este mai veche…

— Aveţi dreptate, aprobă domnul Burdett, datează de multă vreme.

Gentlemanul avu un gest de surprindere.

— De unde puteţi dumneavoastră să ştiţi despre ce e vorba, domnule, din moment ce nu mi-am spus nici numele şi nici despre ce afacere vreau să tratăm?

— Domnule, aş putea să mă laud că sunt vrăjitor, spuse secretarul cu modestie, dar prefer să vă spun că v-am mai văzut…

— Pe mine?

— Sunteţi francez şi vă numiţi Peytavin.

Gentlemanul avu un nou gest de surprindere. Secretarul continuă:

— V-am văzut ieri la înmormântarea unei biete femei, care se numea Betsy…

— Adevărat!

— Soţia unui oarecare Tom, care a fost spânzurat nu demult pentru că l-a asasinat pe lordul Evandale Pembleton.

Gentlemanul păru de-a dreptul uluit.

— Şi desigur dumneavoastră aţi venit să trataţi despre afacerea lordului William Pembleton, zis Walter Bruce.

— Chiar aşa, bâigui gentlemanul năucit.

— Şi Betsy a venit acum trei luni aici…

— Ah!

— Da, a venit aici, cum vă spun, ca să îi aducă domnului Colcram hârtiile care asigurau câştigarea procesului în cauză.

— Totuşi, spuse gentlemanul, care nu era altul decât Marmouset, avocatul Colcram a refuzat să se angajeze în susţinerea acestui proces.

— Avea un motiv temeinic.

— Care?

— Domnul Colcram este tânăr, n-a făcut încă avere…

— Foarte bine. Dar ce e cu asta?

— Aflaţi de la mine că, pentru a susţine un asemenea proces, este nevoie în primul rând de mulţi bani.

— Şi Betsy nu avea?

— Din păcate, nu!

— Dar persoanele care au preluat această „moştenire” de la Betsy, continuă Marmouset, au bani, şi încă destui, ca să pună la dispoziţia domnului Colcram cât va cere.

Domnul Burdett dădu din cap.

— Mai e şi un alt motiv, domnule, reluă el, unul care îl va împiedica pe domnul Colcram să se ocupe de afacerea aceasta.

— Alt motiv? Care anume?

— Tocmai el a fost numit executor testamentar al succesiunii lordului Evandale Pembleton.

— Ah! Se miră Marmouset şi începu să-l privească uşor bănuitor pe domnul Burdett.

— În fine, continuă secretarul-şef, domnul Colcram nu vrea să intre în nici un fel de conflict cu societatea Misiunii evanghelice care în Anglia este tot atât de puternică pe cât sunt iezuiţii în Franţa.

— Domnule, spuse Marmouset, schiţând un gest de retragere, scuzaţi-mă că v-am deranjat. Aş vrea să plec.

— Îngăduiţi-mi, domnule, încă un cuvânt, îl reţinu domnul Burdett.

— Vă rog…

— Ei bine, eu nu sunt domnul Colcram…

— Evident!

— Şi aş putea să vă dau un sfat bun.

— Vă ascult.

— Dumneavoastră vă angajaţi pe un drum greşit, domnule, gândindu-vă să intentaţi un proces.

— Nu văd totuşi alt mijloc, făcu Marmouset derutat.

— Mai întâi trebuie să ştiţi că justiţia engleză e renumită în tergiversările ei la nesfârşit.

— De acord. Dar…

— Apoi, ce să ne mai ascundem, dumneavoastră sunteţi elev de-al lui Rocambole…

Marmouset făcu un pas înapoi.

— Cum? Ştiţi? Bâigui el.

— Ştiu că eşti un nătărău! Răspunse domnul Burdett în franţuzeşte, lăsând să-i cadă ochelarii.

Marmouset scoase un strigăt. Bărbatul din faţa lui nu putea fi Rocambole! Şi totuşi avea privirea lui, avea timbrul vocii lui.

— Oh, făcu Marmouset emoţionat până la lacrimi, nu se poate… Sunteţi… nu… nu sunteţi…

— Încă sunt mai tare decât tine, bietul meu prieten, de vreme ce nu mă recunoşti!

Şi favoriţii şi părul des, roşcat, căzură la rândul lor. De data aceasta Marmouset nu se mai putea îndoi… Omul pe care îl avea în faţă era chiar Rocambole! Rocambole, pe care îl crezuse mort… Şi cum se simţea copleşit de emoţie, nu putu decât să-şi întindă mâinile spre domnul Burdett. Acesta însă îşi potrivi la loc peruca, îşi aranjă favoriţii şi, cu un ton rezervat, în timp ce îşi punea ochelarii albaştri pe nas, îi spuse:

— Să nu facem gafe, prietene, s-ar putea să intre cineva pe uşă dintr-un moment într-altul.

— Dumneata! Dumneata! nu înceta să se mire Marmouset.

— Da, eu, Rocambole, care încep prin a-ţi spune că nişte oameni ca noi nu trebuie să amestece niciodată justiţia în treburile lor.

Capitolul II.

Rocambole redevenise brusc domnul Burdett, secretarul-şef al domnului Colcram. Şi pe când Marmouset continua să-l privească plin de admiraţie şi uimire, acesta îl întrebă zâmbind:

— Nu te aşteptai să mă regăseşti tocmai aici?

— Sigur că nu, răspunse Marmouset.

— Voi m-aţi crezut mort?

— Şi da şi nu; Vanda însă plânge şi e mereu tristă.

Rocambole apăsă pe butonul soneriei electrice de pe biroul său, şi un al doilea secretar îşi făcu apariţia.

— Am de tratat o afacere extrem de serioasă cu acest gentleman, îi spuse el secretarului, care rămăsese lângă uşă, respectuos. Te-aş ruga să nu fiu deranjat sub nici un motiv. Dacă însă vine reverendul Patterson, te rog să mă previi…

— Bine, domnule, spuse secretarul şi se retrase.

— Bunul meu prieten, îl îndemnă Rocambole pe Marmouset, acum povesteşte-mi repede cum aţi ieşit voi din subterană?

— Norocul nostru a fost că ne-a salvat Shoking…

Şi Marmouset îi relată şefului cu lux de amănunte, tot ce se petrecuse de când se despărţiseră, cum se ghidaseră pe urmele lăsate de ei în subterane până la acea fereastră care se deschidea spre apele Tamisei; apoi îi vorbi despre Vanda, care era convinsă că amândoi se înecaseră, dar că el, Marmouset, nădăjduia că stăpânul lor nu murise, iar faptul de a nu le fi dat nici un semn de viaţă se datora neapărat unor motive foarte serioase.

— Motive excelente, dragă Marmouset, spuse Rocambole. Şi nu uita că eu, până una-alta, sunt mort pentru toată lumea, cu excepţia ta…

— Chiar şi pentru Vanda?

— Chiar şi pentru ea.

— Biata Vanda! oftă Marmouset. Dar spune-mi, nu ne vei ajuta în problema asta a lordului William?

— Păi bine, omule, eu de ce crezi că sunt aici?

— Dar dacă eşti mort?

— Nătărăule! Oare nu te afli în biroul acesta ca să transmiţi şi să execuţi ordinele mele?

— Ai dreptate, stăpâne, aşa este.

— Ascultă, prietene, continuă Rocambole, dacă am avea de-a face numai cu lady Pembleton şi cu sir Archibald, sau chiar şi cu lordul Evandale, dacă ar mai fi în viaţă, treaba care ne străduim să o rezolvăm ar fi dintre cele mai uşoare.

— Poate… încercă Marmouset.

— Noi avem însă de luptat împotriva unei forţe mai influente chiar decât atotputernicul guvern britanic.

— Reverendul Patterson?

— Şi banda neagră, prietene, soldaţii cu redingotă lungă şi cravată albă, care, prin forţa lor, întrec o armată de poliţişti şi detectivi la un loc…

— Fantastic!

—… şi, neobosiţi, zi şi noapte, îl caută pe acel Om Gri, care, aşa cum ştii şi tu, a fost condamnat la moarte prin spânzurătoare.

— În cazul acesta, spuse Marmouset, am impresia că aici te cam expui, maestre. Cu toată deghizarea asta perfectă…

— Din moment ce chiar tu nu m-ai recunoscut, cine crezi că ar putea să mă mai recunoască?

— Nu este un argument; ochelarii mai cad de pe nas, peruca s-ar putea deplasa…

— Ascultă, în loc să-mi spui astfel de nerozii, îl întrerupse Rocambole, ai fi mai interesant dacă m-ai întreba cum de mă aflu eu tocmai aici?

— Adevărat! Sunt numai urechi…

— Domnul Colcram, ţi-am spus, a fost însărcinat cu lichidarea succesiunii lordului Evandale. Tânărul Colcram

este un avocat priceput şi foarte cinstit. Şi îşi va face datoria cu multă conştiinciozitate.

— Ei bine?

— Tocmai acest lucru nu îl doreşte reverendul Patterson.

— De ce?

— Pentru că, atunci când s-a învoit cu Patterson să-l descotorosească pentru totdeauna de fratele său, de lordul William, nu încape îndoială că Evandale a semnat anumite hârtii prin care acorda societăţii Misiunii evanghelice nişte sume considerabile.

— Foarte bine.

— Iar domnul James Colcram va trebui să aibă în vedere numai interesele văduvei lady Pembleton.

— Atunci…

— Atunci, reverendul Patterson, care este un om foarte abil, a ţinut să aibă pe lângă domnul Colcram un om de-al lui…

— Şi… acel om?

— Exact. Acel om sunt eu, spuse liniştit Rocambole.

— Dumneata?

— Da, prietene.

Şi Rocambole începu să râdă.

— Ah, zise plin de admiraţie Marmouset, dumneata vei fi întotdeauna stăpânul nostru al tuturor.

Rocambole continua să râdă.

— Reverendul Patterson are în mine, deci, cea mai deplină încredere, şi el nu va face decât ceea ce îl voi sfătui eu.

— Dar…

— Sst! Îi făcu semn Rocambole. Se aude cineva…

Într-adevăr, apăru cel de-al doilea secretar.

— Reverendul Patterson, anunţă el.

— Bine, mulţumesc… Într-o clipă sunt la dispoziţia domniei sale.

Secretarul ieşi.

Rocambole împinse o uşă mascată de o draperie.

— Intră aici, îl îndemnă el pe Marmouset, şi, dacă vrei, uită-te pe gaura cheii. În draperie este o gaură exact la aceeaşi înălţime. Ascultă, însă, cu amândouă urechile şi mai ales să nu faci zgomot. Apoi deschise şi închise brusc o uşă, care dădea pe palier, cu scopul de a-l convinge pe reverendul Patterson – care aştepta într-o altă cameră – că tocmai îşi condusese clientul.

Reverendul Patterson intră. Era acelaşi bărbat pe care l-am cunoscut nu demult, înalt, slab şi plin de trufie. Îşi trase un scaun şi se aşeză lângă domnul Burdett.

— Ei bine? Întrebă el.

— M-am gândit mult de ieri, răspunse domnul Burdett.

— Foarte bine. Şi?

— Nu o vom putea executa pe lady Pembleton atât de uşor cum credeţi dumneavoastră.

— Eu am totuşi hârtii în regulă.

— Da, însă armele de care ne-am folosi se pot întoarce împotriva noastră.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Permiteţi-mi să rezum situaţiile respective. Noi l-am servit pe lordul Evandale împotriva lordului William, fratele său, nu-i aşa? Acuma este vorba să fixăm preţul serviciilor noastre.

— Natural…

— Pentru aceasta ar trebui să o lipsim pe lady Pembleton de o mare parte din averea ei.

— Ei bine?

— Ei bine, cine ne asigură pe noi că, neavând altă alternativă – un fel de ruină – lady Pembleton nu se va hotărî să trateze cu lordul William, care se află încă internat la Bedlam?

— Ce vorbiţi! La asta nu m-am gândit!

— Acum şase luni, urmă domnul Burdett, a fost o soluţie ca lordul William să fie închis la Bedlam.

— Şi acum?

— Acum este periculos să mai stea acolo încă opt zile.

— Nu vă înţeleg, domnule Burdett.

— Ascultaţi-mă cu atenţie şi mă veţi înţelege. Există la Bedlam un om care nu mai este nebun, domnul Edward Cokeries.

— Da, îl ştiu…

— Şi pe lângă faptul că nu mai este nebun, a devenit prietenul nedespărţit al lordului William.

— Ce tot spuneţi?

— Da, acesta este adevărul.

Şi domnul Burdett căută într-un dosar care îl avea la îndemână şi din el scoase o notă cifrată.

— Vă voi citi această notă, spuse el, şi veţi vedea…

Reverendul se încruntă. Cât despre Marmouset, din ascunzătoarea lui, nu pierdea nici un cuvânt şi nici un gest din această revelatoare conversaţie…

Capitolul III.

Reverendul luă cunoştinţă de conţinutul notei, care suna astfel: „Nebunul Walter Bruce şi nebunul Edward Cokeries trăiau la Bedlam într-o amiciţie perfectă şi aveau îndelungi conversaţii misterioase. Nu rareori erau auziţi pronunţând pe şoptite numele lui Betsy. Cum se ştie, Betsy a evadat. Poate că Walter Bruce şi Cokeries să nu fi aflat încă despre moartea ei. Nu încape îndoială însă că Betsy a intrat în posesia faimoasei declaraţii a locotenentului Percy. Unde poate fi acea hârtie? În fosta locuinţă a decedatei Betsy s-a făcut percheziţie şi nu s-a găsit nimic”.

După ce reverendul Patterson ascultă până la capăt, îl întrebă pe domnul Burdett:

— Dumneavoastră ce părere aveţi?

— Eu, răspunse secretarul-şef al domnului James Colcram, cred că se poate foarte bine întâmpla ca lady Pembleton să se ducă la Bedlam şi să ia legătura cu lordul William.

— Să admitem…

— Iar lordul William, pentru o sumă oarecare, să facă renunţare, conform legii, la toate drepturile sale.

— Şi, în cazul acesta?

— Lordul William va ieşi de la Bedlam şi, în loc de un adversar, să avem de luptat cu doi…

— Drace! Dar cum să împiedicăm această eventualitate?

— Eu am un plan. Un plan excelent, de a-i separa pentru totdeauna pe lordul William de lady Pembleton.

— Spuneţi, ce anume aveţi de gând să facem?

— Ascultaţi-mă şi urmăriţi-mă cu atenţie, spuse domnul Burdett. Captivitatea nu a tulburat câtuşi de puţin mintea lordului William, aşa cum s-ar putea crede şi cum s-a preconizat. O persoană misterioasă, pe care o bănuiesc a fi tot una din acele doamne ale închisorilor care a înlesnit şi evadarea lui Betsy, i-a adus veşti de la soţia şi copiii lui. Cu perspectiva de a-i aduna la un loc, i se pot aranja nişte treburi lordului William. Întâi, să-i ticluim o evadare.

— Nu mai spune!

— Ca să-l facem să dispară de la Bedlam.

— Bun! Şi după aceea?

— După aceea, reluă domnul Burdett, i se vor pune în mână patru-cinci mii de lire şi va fi condus pe bordul unui vas care pleacă spre Australia. Pe acest vas ar urma să-şi întâlnească şi soţia şi copiii…

— Ideea n-ar fi rea…

— Atunci, încheie domnul Burdett, nici lady Pembleton, nici tatăl său nu vor mai avea de ales.

— Sunteţi un om subtil, domnule Burdett, spuse reverendul Patterson.

Domnul Burdett se înclină cu modestie.

— Am totuşi o obiecţie de făcut, spuse reverendul.

— Care anume?

— Nimic nu este mai simplu decât să fac să i se deschidă lordului William porţile de la Bedlam.

— Bun!

— Şi atunci, de ce să mai simulăm o evadare?

— Pentru că, spuse domnul Burdett, în ziua în care i s-ar spune lordului William: a fost recunoscut faptul că nu

sunteţi nebun, deci sunteţi liber, ei bine, în ziua aceea el ar deveni suspicios şi, mai mult decât el, sau în aceeaşi măsură, Edward Cokeries.

— Dar odată liber, credeţi că va consimţi să mai plece?

— Iau asupra mea acest lucru.

— Şi nu puteţi să-mi spuneţi cum veţi proceda?

— Îl voi determina să semneze o pretinsă tranzacţie cu lady Pembleton.

— Care, evident, nu va şti nimic despre o astfel de tranzacţie, nu?

— Absolut nimic.

— Şi ziceţi că el ar urma să plece spre Australia?

— Cu nişte scrisori de credit la un bancher din Sidney.

— Foarte bine.

— Prin tranzacţia fictivă pe care ar trebui să o semneze, continuă domnul Burdett, lady Pembleton se va angaja să-i plătească o pensie anuală de cinci mii de lire.

— Ah, şi această pensie chiar va fi plătită?

— În primul an, da.

— Şi în al doilea?

— Ei, în al doilea… este cu totul altceva…

— Pentru ce?

— Pentru că într-un an succesiunea lordului Evandale va fi în întregime în mâinile noastre. Atunci lordul William şi lady Pembleton se vor înţelege între ei cum vor putea.

— Fără discuţie, domnule Burdett, sunteţi un om foarte priceput, zise reverendul Patterson.

Domnul Burdett se înclină, flatat.

— Acum, reluă reverendul, cum să pregătim această evadare despre care vorbeaţi?

— Iau asupra mea…

— Aveţi nevoie de ceva special?

— Va fi suficient să-mi daţi o scrisoare.

— Pentru cine?

— Pentru directorul de la Bedlam.

Reverendul se aşează pe scaunul domnului Burdett, care îi puse în faţă o hârtie şi pană şi îi spuse:

— Îmi îngăduiţi să vă dictez eu?

— Sigur. Daţi-i drumul…

— Scrieţi… „V-aş ruga, în numele societăţii al cărei membru sunteţi în mod secret, să îi faceţi purtătorului acestui bilet toate înlesnirile ce vi le va cere.”

Reverendul scrise întocmai.

— Acum, încheie domnul Burdett, iscăliţi cu semnătura dumneavoastră personală.

Reverendul desenă o cruce, apoi scrise un „P”, urmat de trei puncte.

— Foarte bine, spuse domnul Burdett.

Şi, împăturind hârtia, o puse în buzunar.

— La Bedlam când vă veţi duce? Îl întrebă reverendul.

— Oh, nu mă voi duce eu, ci un om de mare încredere.

— Şi când ne vom revedea?

— Poimâine, tot aici, şi la aceeaşi oră.

— Dar Colcram, va fi şi el aici? Întrebă uşor îngrijorat reverendul Patterson.

— Nu, în ziua aceea va pleda în faţa Curţii din Marlborough.

Reverendul Patterson se ridică, făcu un pas spre uşă, apoi reveni:

— Ah, să nu uit, voiam să vă întreb, aţi auzit cumva de Omul Gri?

— Se vorbeşte că s-ar fi înecat.

— Aşa am auzit şi eu.

— Dar, personal, nu cred nimic din toate zvonurile astea, şi am să vă spun de ce. În închisoare Omul Gri a luat legătura cu Tom, cel care a fost condamnat la moarte. Or, nu se poate ca acest Tom să nu-i fi povestit tot ce i s-a întâmplat lordului William.

Reverendul Patterson tresări.

— Tocmai de aceea, continuă calm domnul Burdett, am fi mult mai liniştiţi dacă l-am şti pe lordul William şi familia sa

în drum spre Australia…

— Aveţi dreptate, asta e. Trebuie să ştiţi că Omul Gri e singura persoană de care mă tem.

— Ca să vă mărturisesc cinstit, şi eu…

— În cazul acesta, acţionaţi degrabă şi duceţi-mi la bun sfârşit evadarea aceasta.

— Fiţi liniştit.

Reverendul plecă. Domnul Burdett îl conduse, apoi, după ce îl văzu că începe să coboare scara se întoarse în cabinetul său şi, înlăturând draperia, deschise uşa mascată.

— Vino, îl îndemnă el pe Marmouset, făcându-i un semn. Ai auzit discuţia? Ei bine, ăsta e creierul bandei negre, omul de care trebuie să scăpăm. Odată înlăturat, cauza lordului William este câştigată. Ce părere ai?

— Ce să mai zic, spuse Marmouset râzând, şi eu, ca şi reverendul Patterson, te admir.

— Ai ghicit, cred, pe cine voi însărcina să pătrundă la Bedlam?

— Pe mine… Numai că…

— Ce mai e?

— Trebuie să-mi dai instrucţiuni serioase şi precise.

— În privinţa asta, n-ai nici o grijă, am să ţi le dau.

Şi spunând acestea, se îndreptă spre uşa care dădea spre holul principal şi trase zăvorul, pentru ca nimeni să nu-i stingherească.

Capitolul IV.

Era ora 8 seara. Ceaţa, mai densă ca de obicei, dăinuia ca o pâclă în jurul felinarelor neputincioase să lumineze străzile. Doi oameni se încumetau totuşi prin Lambeth Road; îşi vorbeau pe şoptite, se opreau din când în când, cercetau grijulii în jur şi porneau mai departe. Când să dea colţul străzii Lambeth spre piaţa Bethleem, se opriră din nou. În dreapta lor se profila impunătoare clădirea „Bethleem Hospital”, celebra casă de nebuni, căreia populaţia Londrei, printr-o curioasă simplificare de

pronunţare, îi spunea Bedlam. În faţă se zărea silueta bisericii catolice Saint George.

— Tot ce mi-ai spus până acum, zise unul dintre cei doi oameni, este nemaipomenit, domnule.

— Chiar aşa, prietene Shoking? Şi Marmouset – căci el era – îl luă pe după umeri, ca o veche cunoştinţă.

— Dumneata nu ai nici o idee dacă Omul Gri mai trăieşte sau nu?

— Nu ştiu nimic.

— Totuşi, azi-dimineaţă te-ai dus la avocatul Colcram… Aveai intenţia să-i încredinţezi procesul…

— Da.

— Şi deodată ai renunţat!

— Nu are importanţă…

— Uite ce este, zise Shoking cu acea sinceritate specific britanică, dumneata n-ai să mă opreşti pe mine să cred…

— Ce anume? Întrebă Marmouset.

— Că Omul Gri mai e în viaţă.

— Ce legătură poate să fie între Omul Gri şi avocatul Colcram?! Zise nepăsător Marmouset.

— Ai răbdare, am să-ţi explic. L-ai văzut azi-dimineaţă pe Colcram…

— Într-adevăr!

— Şi el ţi-a spus… sau, mă rog, te-a povăţuit…

— Prietene Shoking, făcu nepăsător Marmouset, s-a convenit oare între noi toţi că, în absenţa Omului Gri, veţi asculta de mine? Ei bine, atunci faceţi tot ceea ce vă spun eu să faceţi. Şi nu te preocupa de altceva.

— Trebuie deci să mă duc mai întâi la Saint George?

— Da.

— Deci, traversez cimitirul, intru şi bat la uşa corului. Şi apoi?

— Când paracliserul va apărea, tu îi vei spune: „Vin din partea lui Tom”. Şi paracliserul va înţelege semnificaţia cuvintelor tale. Drept urmare, îţi va da o frânghie.

— O frânghie?

— Da, frânghia cu care a fost spânzurat Tom. O iei şi vii înapoi, ca să te întâlneşti cu mine.

— Unde mă aştepţi?

— Aici.

Şi Marmouset se aşează pe o bancă din piaţă, iar Shoking se depărtă. Ajunse la cimitir, împinse poarta care totdeauna stătea întredeschisă şi, nu fără oarecare spaimă superstiţioasă, o porni printre morminte. Ajuns la uşa corului, bătu. Paracliserul apăru. Amândoi se cunoşteau de multă vreme. Cu toate acestea, nu îşi dădu seama cine e, îl salută respectuos şi, cu o uşoară teamă în glas, îl întrebă ce dorea.

— Vin din partea lui Tom…

Paracliserul tresări uşor şi, privindu-l insistent, spuse:

— Mi-e foarte cunoscută vocea dumneavoastră…

— Bineînţeles! Râse Shoking.

— Dumneavoastră? Şi bătrânul paracliser păru şi mai mirat.

Ce e drept, Shoking era total schimbat: îmbrăcat ca un prinţ, cu butoni strălucitori la cămaşă şi cu inele pe toate degetele. Redevenise lordul Wilmot, acel excentric lord care, după cum se vorbea în Londra, se îmbrăca deseori în cerşetor şi-şi petrecea nopţile prin taverne sau dormea prin aziluri de noapte.

— Dumneavoastră? Din partea lui Tom? Ştiţi că a murit? Întrebă dintr-o răsuflare paracliserul.

— Am venit să-i iau frânghia.

— Ah, frânghia pe care a lăsat-o moştenire Omului Gri, iar Omul Gri, la rândul lui, a lăsat-o abatelui Samuel?

— Întocmai.

— Poftiţi, urcaţi cu mine în clopotniţă, să v-o dau. Nu fac decât să execut întocmai ordinul abatelui Samuel. Şi urcând scara în spirală a clopotniţei, bătrânul paracliser continuă guraliv: Ei, dacă frânghia asta ar fi a mea, apoi să ştiţi că m-aş îmbogăţi!

— Ce vorbeşti? Întrebă Shoking.

— Parcă dumneavoastră nu ştiţi că frânghia spânzuratului poartă noroc…

— Sigur că ştiu, altfel ar fi o frânghie ca toate celelalte.

— Bineînţeles.

— Poate ţi-a trecut prin gând să tai o bucată din ea pentru dumneata…

— Doamne fereşte!

— Atunci, cum te-ai îmbogăţi?

— Într-un fel foarte simplu, dar bineînţeles numai dacă frânghia ar fi a mea.

— Şi ce ai face cu ea?

— Cum ce aş face? Aş vinde-o. Aş vinde-o unui gentleman care mi-a oferit pe ea cinci sute de lire…

— Ce vorbeşti? Înseamnă că e foarte bogat gentlemanul dumitale!

— Poate. Dar, ca să scap de el, i-am cerut cinci mii de lire.

— Şi?

— Şi a plecat. După o săptămână, ce crezi? M-am pomenit cu el. Adusese banii. Ce era să mai fac. I-am spus că n-o mai vând.

— Şi ştii cum îl cheamă pe omul ăsta?

— Cum să nu! John Bell… E unul din cei doi directori de la Bedlam.

— Ah, dar e grozav! Se bucură Shoking. Apoi, după un moment de tăcere, zise: Cred însă că un gentleman bogat şi cu o funcţie atât de importantă nu poate să aibă neapărată nevoie de o frânghie ca să fie fericit…

— Ba, se pare că da, îşi dădu cu părerea paracliserul.

În sfârşit, ajunseră în camera unde de obicei dormea abatele Samuel. Acesta îşi descususe salteaua la un cap şi în paie ascunsese frânghia cu care fusese spânzurat Tom. Paracliserul închise grijuliu uşa, dădu în lături pătura, băgă mâna în saltea şi scoase preţiosul talisman. Se mai uită o dată la sfoara plină de paie, oftă şi apoi i-o întinse lui Shoking.

— Cinci mii de lire! Vă închipuiţi! Mormăi el. Numai bine cât să-mi cumpăr o căsuţă la ţară, pe lângă Brighton şi să-mi asigur bătrâneţea…

Shoking o strânse cu grijă şi o ascunse sub manta.

— Şi ce o să faceţi cu ea? Îl întrebă paracliserul.

— Eu? Nimic!

— Cum nimic?

— Cel puţin, nu ştiu.

— A, va să zică nu e pentru dumneavoastră? Foarte interesant! Spuse ca pentru sine paracliserul, oftând din nou şi conducându-l spre ieşire.

Marmouset nu se mişcase din locul unde se despărţiseră.

— Ei, ai adus comoara? Îl întrebă el pe Shoking când îl văzu că apare.

— Bineînţeles! Îi răspunse acesta.

— Foarte bine! Hai să mergem!

— Unde?

— Ai să vezi, prietene Shoking.

Marmouset îl luă de braţ pe noul lord şi împreună o porniră spre Bedlam.

Capitolul V.

Nu încape îndoială că Marmouset îl învăţase repede lecţia, căci Shoking, după un sfert de oră, suna la intrarea principală de la „Bethleem Hospital”.

— Eu te aştept aici, îi spuse Marmouset, rămânând în stradă.

Când poarta se deschise, Shoking intră.

— Ce doriţi, domnule? Întrebă portarul mirat.

— Prietene, îi răspunse Shoking bine dispus, îmi poţi spune milord.

Portarul îşi ceru scuze, apoi repetă întrebarea.

— Doresc să vorbesc cu directorul…

— Care din ei?

— Păi, cu directorul de la Bedlam, ce mai!

— Dar aş atrage atenţia respectuos înălţimii voastre asupra unui lucru…

— Care, mă rog?
— Bedlam are doi directori.
— Ah, foarte bine.
— Unul este domnul director John Bell.
— Şi celălalt?
— Celălalt este domnul director Blount.
— Ei, şi care din ei este cel mai mare în grad?
— Cum cel mai mare? Amândoi sunt egali.
— Ah, asta este cu totul altceva. Atunci, anunţă-mă cui doreşti dumneata.

Portarul îşi luă legătura de chei de la brâu, descuie grila care despărţea vorbitorul de culoarele interioare ale închisorii-spital şi îi spuse:

— După câte ştiu, domnul John Bell este plecat, aşa că, milord, am să vă conduc la domnul director Blount.

Shoking, împreună cu portarul, traversă mai multe curţi şi, în cele din urmă, ajunseră într-o grădină în mijlocul căreia se vedea un pavilion. Portarul sună la uşă. Un servitor îmbrăcat în roşu veni să deschidă.

— Pe cine să anunţ? Întrebă portarul după ce îi zâmbi prietenos.

— Pe lordul Wilmot, răspunse Shoking solemn.

Domnul Blount era încă la masă. Servitorul îl pofti pe Shoking în salon. În cele câteva minute cât rămase singur, Shoking se gândi: „Am să procedez întocmai cum m-a învăţat Marmouset, am să spun toată lecţia, dar pe cuvântul meu de Shoking şi de englez cinstit ce sunt, uite, să fiu spânzurat chiar cu frânghia lui Tom dacă înţeleg ceva din toată povestea asta!”

Şi în timp ce monologa astfel, din fundul salonului apăru domnul Blount. Un om mic, cu tendinţă de obezitate, cu un început de chelie, brunet, se apropia de el surâzător, buzele lui cărnoase dezgolind două şiruri de dinţi albi, frumoşi. Părea cam de 45 – 48 de ani.

Lordul Wilmot, adică prietenul nostru Shoking, care avea mare slăbiciune pentru onoruri, răspunse cu demnitate

desăvârşită la salutul pe care i-l adresă domnul Blount. Apoi se scuză că îl deranjează la o oră atât de nepotrivită, dar un mare interes îl adusese aici.

— Milord, răspunse domnul Blount, la dispoziţia dumneavoastră.

— Scumpul meu domn, spuse atunci Shoking, fără să renunţe la un uşor ton protector, vă rog să vedeţi în persoana mea un om pe cât de bogat, pe atât de nefericit…

— Într-adevăr? Se miră domnul Blount, privindu-l cu mai multă atenţie.

— Soţia mea, născută la Duncaster, a murit şi iată-mă văduv, fără copii… Shoking oftă îndurerat şi continuă: Am însă un nepot… un nepot asupra căruia mi-am răsfrânt toată dragostea şi atenţia.

— Vai, domnule, îl compătimi domnul Blount, văzându-vă aici, mă tem că încep să bănuiesc…

— V-aţi dat seama, desigur, domnule, că nepotul meu şi-a pierdut minţile.

— Ce rău îmi pare, domnule!

— I-am dat o educaţie remarcabilă. Vorbeşte toate limbile europene. A locuit timp îndelungat la Paris şi are un uşor accent francez când vorbeşte frumoasa noastră limbă imortalizată de Shakespeare.

Domnul Blount se înclină din nou şi, rezervat, aşteptă.

— Nebunia, continuă lord Wilmot, monomania lui mai degrabă, fiindcă este foarte rezonabil în rest, datează de când a stat la Paris. Îi serveam o pensie anuală foarte substanţială – zece mii de lire sterline – cu alte cuvinte două sute cincizeci de mii de franci în monedă franceză. Trăia pe picior mare, era membru la „Jockey Club”, juca la curse şi frecventa culisele Operei. Ei bine, Opera este cea care i-a provocat nebunia.

— Poate avea o natură exaltată, încercă să intervină domnul Blount, iar muzica şi dansul…

— Nu aţi ghicit, domnule. Şi lordul Wilmot oftă din nou. Într-o seară, iarna trecută, la Operă fiind, continuă Shoking,

se reprezenta Profetul; nepotul meu, care era îndrăgostit de una din primele balerine, avea acces în culise.

— Bineînţeles, făcu domnul Blount.

— Sala strălucea, toată lumea bună se afla acolo. Nepotul meu se tot agita, din sală în culise, din culise în sală. La ultimul antract s-a întâmplat catastrofa. Un maşinist s-a spânzurat de frânghia care atârna de la un flanc din culise.

— S-a spânzurat el singur, sau?

— S-a spânzurat pur şi simplu, domnule!

— Într-un ceas de nebunie, fără îndoială?

— Poate… în orice caz, disperat din dragoste.

— Ah… asta a fost!

— Ei bine, bietul maşinist iubea aceeaşi dansatoare la picioarele căreia nepotul meu făcea să curgă un fluviu de aur.

— Şi probabil acest incident a avut o influenţă nefastă asupra nepotului dumneavoastră? Întrebă domnul Blount.

— Nu aţi ghicit, domnule, nici de data aceasta. Parizienii sunt oamenii cei mai superstiţioşi din lume, continuă Shoking. Abia îl dăduseră jos pe nefericitul maşinist, al cărui corp era cald încă, şi tot personalul teatrului s-a năpustit asupra frânghiei. Frânghia aceea avea o oarecare lungime totuşi. Dar a fost tăiată în bucăţele şi fiecare a avut partea lui, de la regizor până la cel mai modest om de serviciu. Nepotul meu a avut şi el partea lui. Ei bine, în aceeaşi noapte băiatul s-a dus la club, a jucat şi a câştigat. În zilele următoare a avut un noroc nemaipomenit.

— Şi psihicul lui?

— Aveţi răbdare, domnule. După opt zile, clubul se ruinase, nu mai avea nici un ban; ei bine, atunci s-a pus la cale o conspiraţie împotriva sărmanului meu nepot. Într-o seară, pe când lua masa la „Café Anglais”, i-au pus în băutură un narcotic şi a adormit profund.

— Şi în timpul somnului i-au furat bucata de frânghie?

— Aţi ghicit de data asta.

— Şi bietul băiat a înnebunit din această cauză?

— Domnule, de atunci are o idee fixă.

— Care?

— Să facă rost de o altă frânghie de spânzurat.

Domnul Blount începu să surâdă cu tristeţe.

— Vai, domnule, spuse el, nebunia nepotului dumneavoastră nu este un caz unic.

— Adevărat?

— Şi noi avem, aici chiar, un gentleman care este în toate facultăţile lui mintale, dar lovit de aceeaşi monomanie.

— Vreunul din pensionarii spitalului.

— Unde nu dă Dumnezeu? Zise domnul Blount, ridicând ochii spre cer.

Cum Shoking îl privea nedumerit, domnul Blount continuă:

— Este colegul meu, domnule, codirectorul, onorabilul domn John Bell, care conduce împreună cu mine această instituţie.

Şi domnul Blount oftă îndurerat, în timp ce amabilul Shoking, fără voie, scăpă un strigăt de uimire.

Capitolul VI.

Domnul Blount continuă:

— Da, milord, de necrezut, dar acesta este adevărul, codirectorul, colegul meu este tulburat de monomanie.

— Extraordinar! Se miră Shoking.

— Într-adevăr este extraordinar, zise domnul Blount, ca directorul unei case de nebuni să fie el însuşi nebun!

— Incredibil, domnule!

— Dar culmea este că nimeni nu vrea să creadă; am fost chiar la primarul Londrei şi în mare secret i-am relatat nenorocirea.

— Şi ce v-a răspuns?

— Primarul Londrei a fost foarte surprins. Şi după ce a chibzuit puţin, mi-a spus: „Mâine am să-i fac o vizită la Bedlam, ca să mă conving de adevărul afirmaţiilor dumneavoastră”.

— Şi a venit?

— Chiar a doua zi.

— Şi la ce concluzie a ajuns?

— Ei bine, a stat de vorbă cu domnul John Bell pe îndelete, spuse, rămânând pe gânduri, domnul Blount.

— Până la urmă şi-a dat seama că e nebun?

— Nicidecum, domnule, nicidecum. John Bell i-a arătat instituţia, explicându-i pe larg rostul fiecărei iniţiative pe care o luăm; s-a întreţinut cu el despre simptomele diferiţilor bolnavi cu atâta logică în gândire, cu atâta bun-simţ şi raţionament judicios, încât la plecare primarul mi-a spus: „Dacă dintre dumneavoastră există unul nebun, apoi acela eşti dumneata, şi nu-mi pot explica altfel ciudatul denunţ decât prin aceea că doreşti să rămâi singur director…”

— Va să zică, îl întrerupse Shoking, domnul John Bell raţionează ca un om normal numai atunci când nu este vorba de vreo frânghie de spânzurat?

— Exact. Cât se poate de normal şi raţional.

— Dar de unde i-a venit această monomanie?

— Este o poveste destul de ciudată, răspunse domnul Blount.

— Vreţi să mi-o spuneţi şi mie?

— Să vedeţi… începu să povestească directorul, fericit că are cine să-l asculte. Domnul John Bell s-a născut la Londra, dar de origine este irlandez. Pretinde că ar fi de viţă nobilă, şi că pe vremuri familia lui a fost puternică şi bogată. Şi cu toate că este protestant, ca şi noi, susţine că familia lui a fost catolică.

—… şi a fost persecutată?

— El aşa pretinde; iar străbunicul lui, fiind nevoit să părăsească Irlanda, ar fi îngropat atunci, în vastele sale domenii, o sumă ce ar reprezenta o avere considerabilă.

— Foarte bine. Şi ce e cu asta?

— De aceea, domnul John Bell a făcut o călătorie în Irlanda acum trei ani. Moşiile străbunilor săi fuseseră

vândute şi cu greu a mai putut recunoaşte câte ceva.

— Şi atunci s-a apucat să caute comoara?

— Trebuia să facă acest lucru, cu alte cuvinte să întreprindă efectuarea săpăturilor în diverse puncte ale întinselor moşii, dar avea nevoie de asentimentul noilor proprietari. Şi după ce a obţinut permisiunea acestora, toată munca s-a dovedit fără nici un rezultat. Domnul John Bell s-a reîntors la Londra; şi poate s-ar fi resemnat dacă tocmai atunci nu s-ar fi făcut mare zarvă prin ziare despre o somnambulă fantastică, o oarecare Rachel, care avea darul miraculos de a indica locul unde pot fi găsite orice fel de lucruri pierdute.

— Şi, întrebă Shoking, domnul John Bell s-a dus să o consulte pe această somnambulă?

— Din nefericire, da, s-a dus să o consulte. Şi somnambula l-a asigurat că va regăsi comoara îngropată de strămoşul său şi că acea comoară este cu mult mai mare decât îşi închipuie el.

— Extraordinar, domnule, se prefăcu mirat Shoking.

— Dar nu numai atât, urmă domnul Blount; i-a mai spus că, pe lângă bani, are să descopere documente şi hârtii prin care îşi va putea revendica dreptul de a purta titlul de lord.

— Ce vorbeşti, domnule! Se miră iarăşi Shoking.

—… dar că nu va găsi toate acestea decât dacă va intra în posesia frânghiei unui spânzurat.

— Şi de atunci datează monomania lui?

— Aşa cum spuneţi: de atunci.

— Dar bine, domnule, spuse Shoking, mi se pare că nimic nu poate fi mai uşor de obţinut…

— Vă înşelaţi. Când la Newgate există vreun condamnat la moarte – ceea ce nu se întâmplă în fiecare zi, trebuie să recunoaştem – se găsesc o mulţime de oameni care cumpără cu mult înainte de execuţie frânghia respectivului condamnat la spânzurătoare. Devine o problema de licitaţie, iar domnul John Bell nu este bogat în clipa de faţă.

— Totuşi…

— Nu demult, continuă domnul Blount, a fost spânzurat un scoţian, pe nume Tom Justice. Domnul John Bell a făcut tot ce se putea face pentru a-şi procura frânghia.

— Şi nu a reuşit?

— Ce să reuşească, domnule? Frânghia este în posesia paracliserului de la parohia catolică Saint George.

Shoking întrebă surâzând:

— Şi paracliserul nu vrea să o vândă?

— Cere pe ea cinci mii de lire.

Shoking continuă să surâdă.

— Nu înţeleg de ce zâmbiţi, spuse domnul Blount foarte serios.

— Scuzaţi-mă, domnule director, răspunse Shoking, dar vă voi explica imediat. Vă rog însă pe dumneavoastră să continuaţi, şi după aceea…

— Cum lesne vă puteţi închipui, oricât de bine am fi plătiţi, domnul John Bell nu a avut în viaţa lui suma de cinci mii de lire disponibile.

— Este într-adevăr o sumă frumuşică.

— Sunt pe lume însă destui nătărăi care să comită nebunii la modul cel mai cumpătat.

— Da, asta e adevărat…

— Şi domnul John Bell a găsit unul din aceşti neghiobi. Un fost berar care a făcut avere mare, dar care ar vrea să fie şi mai bogat decât este.

— Şi i-a împrumutat cei cinci mii domnului John Bell?

— Cu condiţia ca, odată în posesia averii strămoşilor lui, domnul John Bell să-i înapoieze de patru ori suma împrumutată.

— Straşnic cămătar berarul acesta!

— Nu zic nu!

— Şi, cu alte cuvinte, domnul John Bell a cumpărat frânghia spânzuratului de la paracliser?

— Din păcate, n-a cumpărat nimic.

— De ce?

— Paracliserul nu a vrut în nici un chip să o vândă.

— Cum aşa?

— Între noi fie vorba, zise domnul Blount, toţi catolicii sunt puţin feniani.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere cu dumneavoastră.

— Toţi ascultă, mai mult sau mai puţin, de un cuvânt de ordine: de aceea paracliserul i-a răspuns domnului John Bell că nu o mai vinde. Dar pentru ce râdeţi, milord? Întrebă domnul Blount, încruntându-se.

— Pentru că eu cunosc povestea acestei frânghii! Şi ştiu că paracliserul a vândut-o!

— Nu se poate!

— A vândut-o cu şapte mii de lire!

— Cui?

— Mie. Şi Shoking îşi desfăcu mantia şi scoase la iveală mult discutata frânghie.

Domnul Blount rămase interzis.

— Şi dumneavoastră credeţi deci în astfel de fetişuri? Întrebă el.

— Eu? Se miră Shoking. Nu, domnule, câtuşi de puţin!

— Atunci de ce aţi cumpărat frânghia?

— Pentru că am un mic plan, pe care doresc să vi-l dezvălui şi dumneavoastră; e vorba de vindecarea bietului meu nepot.

— Vă ascult, milord…

— Dumneavoastră sunteţi medic specialist în boli mintale?

— Bineînţeles.

— Credeţi deci că nepotul meu, dacă ar avea această frânghie, s-ar vindeca de monomanie?

— Nu cred, domnule, nu cred aşa ceva.

— Drace! Zise Shoking. Dar atunci am aruncat şapte mii de lire pe fereastră?

— Mi-e teamă că da.

— În tot cazul, domnule, această frânghie tot va fi bună la ceva…

— La ce anume?

— Ca să îl aduc aici pe nepotul meu.

— Cum adică?

— Vă închipuiţi că sub nici un alt motiv el nu ar consimţi acest lucru. Ca să vi-l aduc, ar trebui să fac uz de forţă şi, vă rog să mă credeţi, acest mijloc îmi repugnă…

— Vă înţeleg, milord.

— Iată, deci, cum m-am gândit…

Domnul Blount era numai urechi.

Shoking îi spuse calm:

— V-aş ruga să-mi îngăduiţi să mai răsuflu puţin…

Şi pretinsul lord Wilmot trase adânc aer în piept.

Capitolul VII.

Domnul Blount examină frânghia cu multă curiozitate.

— Sunteţi sigur, întrebă el, că este chiar frânghia spânzuratului?

— Bineînţeles, domnule, îi răspunse Shoking. Ia uitaţi-vă aici: laţul este încă aşa cum l-a înnodat Calcraft. Şi apoi paracliserul este un om cinstit.

— Atunci, mai spuse domnul Blount, mi-l veţi prezenta mâine pe nepotul dumneavoastră?

— Nu, domnule, vi-l aduc numaidecât. Este jos.

— Unde „jos”?

— La poartă, în trăsura mea. Ei, am făcut uz de o stratagemă ca să vin cu el până aici, spuse Shoking. I-am fabulat un adevărat roman în miniatură. Nepotul meu ştia că frânghia rămăsese la paracliser. Eu m-am dus, i-am cumpărat-o, dar lui i-am spus că am ajuns prea târziu, că frânghia se şi vânduse… „Cui?” m-a întrebat el înnebunit. „Directorului spitalului „Bethleem„„. „Trebuie să o răscumperi, m-a rugat bietul băiat.” „Este exact ceea ce intenţionez să fac”, l-am liniştit eu. Şi am venit până aici amândoi, el neştiind că de fapt frânghia o aveam la mine, ascunsă, cum vedeţi, sub mantie. Şi cum voiam mai întâi să discut cazul între patru ochi cu dumneavoastră, l-am lăsat jos, spunându-i că numai astfel pot duce tratativele…

— Foarte bine, domnule, răspunse directorul, dar acum ce îi veţi mai spune?

— Că dumneavoastră nu v-aţi hotărât încă să vă despărţiţi de frânghie…

— Bun!

— Dar că poate veţi ceda în urma insistenţelor lui…

— Bun! Într-adevăr, e un mijloc interesant ca să-l puteţi ademeni. Dar cum îl veţi lăsa singur?

— Am eu un plan…

— Care?

— Va să zică, celălalt director, domnul John Bell, este plecat, după cum mi-aţi spus… Ei bine, dumneavoastră îi veţi arăta nepotului meu această frânghie, însă îi veţi spune că nu puteţi să i-o cedaţi fără asentimentul domnului Bell. Şi vă asigur că va rămâne aici până când se va întoarce domnul Bell.

— Totul este combinat de minune, milord! Acuma, dacă vreţi, puteţi să îl aduceţi pe nepotul dumneavoastră…

— Da, imediat, spuse Shoking.

Şi pretinsul lord Wilmot se ridică. Domnul Blount îl însoţi până la uşa pavilionului şi trase de ciucurele care acţiona soneria din loja portarului.

Acesta veni destul de repede în întâmpinarea lui Shoking.

Când rămase singur, domnul Blount chemă doi infirmieri şi le spuse:

— Va fi adus de îndată un nebun. Aveţi grijă şi staţi pe aproape. Nu se ştie ce se poate întâmpla…

Shoking îl regăsi pe Marmouset care îl aştepta răbdător la poarta mare de la intrarea în Bedlam.

— Ei bine, s-a făcut? Întrebă el.

— Da, totul este aranjat.

— Mă aşteaptă? Pe care dintre directori l-ai văzut?

— Te aşteaptă; am vorbit cu domnul Blount.

— Oh, atunci, spuse râzând Marmouset, totul merge de la sine.

— Cum aşa?

— Prietene Shoking, zise Marmouset, mulţumeşte-te să spui şi să faci ceea ce îţi poruncesc eu, şi nu te ocupa de rest.

— Totuşi, protestă Shoking ofensat, sunt lucruri pe care nu le înţeleg…

— Ar fi cu totul inutil, replică sec Marmouset.

Shoking îşi lăsă bărbia în piept şi tăcu. Marmouset îl luă de braţ şi, împreună, intrară în Bedlam. Ajungând în pavilion la domnul Blount, Marmouset i se adresă cu surâsul pe buze:

— Domnule, unchiul meu, lordul Wilmot, mi-a spus că nu vreţi cu nici un chip să cedaţi frânghia spânzuratului.

— Domnule, îi răspunse acesta examinându-l plin de curiozitate, eu şi colegul meu John Bell am plătit-o foarte scump.

— Adevărat?

— Cinci mii de lire!

— Dar eu vă ofer zece mii.

— E foarte ispititoare oferta dumneavoastră…

— Şi totuşi şovăiţi? Se miră Marmouset.

— Da şi nu.

— Cum aţi spus?

— În ceea ce mă priveşte, nu am nimic împotrivă, dar, deocamdată, domnul John Bell este plecat.

— Ah! Se întristă Marmouset.

— Şi eu nu pot face nimic fără acordul lui.

— Înţeleg, înţeleg… Dar domnul Bell, fără îndoială, nu va întârzia să se întoarcă?

— Într-o oră va fi negreşit în spital.

— Ei, atunci îl aştept. Apoi, privind spre Shoking adăugă: Unchiule, este ora când se deschid lucrările la Parlament. Te sfătuiesc să nu lipseşti de la şedinţă.

— Să te las singur aici? Întrebă Shoking, schimbând o privire complice cu domnul Blount.

— Oh, fii fără grijă, unchiule, de îndată ce intru în posesia frânghiei, te voi căuta.

— Foarte bine, dragul meu, spuse pretinsul lord Wilmot.

Şi strângând mâna domnului Blount, care nu înceta să-i zâmbească gentil, plecă, lăsându-l acolo pe Marmouset.

Rămaşi singuri, domnul Blount zise:

— Domnule, în aşteptarea colegului meu, pot să vă ofer o ceaşcă de ceai?

— Cu plăcere, vă mulţumesc, spuse Marmouset, tot voiam să vorbesc ceva cu dumneavoastră…

— Vă stau la dispoziţie, domnule.

— Scumpe director, început Marmouset schimbând deodată tonul şi atitudinea, unchiul meu este un perfect nătărău.

— Domnule! Se indignă doctorul Blount.

— El a jucat faţă de dumneavoastră rolul pe care trebuia să-l joace domnului Bell.

— Ce vreţi să spuneţi?

— V-a adus frânghia…

Domnul Blount avu din nou un gest de surprindere.

— Cunoaşteţi scrisul acesta?

Şi Marmouset îi arătă directorului de la Bedlam scrisoarea reverendului Patterson.

Aşa cum ştim, această scrisoare îi fusese dictată de Rocambole, travestit în secretar principal al maestrului Colcram, şi suna astfel: „V-aş ruga, în numele societăţii al cărei membru sunteţi în mod secret, să îi faceţi purtătorului acestui bilet toate înlesnirile ce vi le va cere.”

Abia îşi aruncase ochii pe acea hârtie, că domnul Blount tresări şi îl privi speriat pe Marmouset.

— Deci, domnule, dumneavoastră… nu sunteţi?

— Nu, spuse Marmouset râzând, nu sunt nebun şi, în ce mă priveşte, nu aş da nici trei şilingi pe această sfoară.

— Ah! Dar atunci?

— Trebuia să vă văd… şi să mă înţeleg cu dumneavoastră.

— În ce problemă?

— Mai întâi asupra modalităţii de a-l manevra pe colegul dumneavoastră, domnul John Bell, cum vom crede de cuviinţă.

Domnul Blount îşi ridică privirile spre tavan.

— Iar această frânghie este un mijloc excelent, adăugă Marmouset.

— Şi apoi?

— Apoi… vreau să fac să evadeze un prizonier de-al dumneavoastră. De altfel, această hârtie este un ordin, şi dumneavoastră trebuie să mă ascultaţi…

Domnul Blount se înclină.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, spuse el.

Capitolul VIII.

Ce anume se mai petrecuse între Marmouset şi directorul Blount nimeni nu ştie. Cert este însă că, după vreo oră, directorul dădu ordin celor doi infirmieri ca aşa-zisul nebun să fie închis într-o celulă şi supravegheat cu cea mai mare străşnicie. Şi Marmouset al nostru se lăsă condus fără nici un fel de rezistenţă. Numai că avusese grijă să-şi înfăşoare în jurul mijlocului faimoasa frânghie a spânzuratului.

Nu după mult timp se întoarse şi domnul John Bell. Domnul Blount dăduse ordin să i se semnaleze imediat acest fapt, întrucât codirectorul său locuia într-un alt pavilion. Cei doi directori ţineau de altfel o permanentă legătură de serviciu. Exista însă între ei o oarecare gelozie, un fel de rivalitate care se datora următorului raţionament pe care şi-l făcea fiecare dintre ei.

„Anglia nu are decât o regină; de ce atunci Bedlam are nevoie de doi directori, cu puteri egale, dar ale căror opinii şi dispoziţii se pot ciocni în orice clipă? Nu ar fi mai simplu să fie concediat colegul meu?”

De aceea, în afara cazurilor foarte grave, domnul Blount nu se consulta cu domnul Bell, şi invers.

Dar iată că, de îndată ce fu anunţat că se întorsese colegul său, domnul Blount se şi duse la el.

Aşa cum ne-am dat seama din biletul domnului Patterson, domnul Blount făcea parte din asociaţia aceea secretă a Misiunii evanghelice, care dintr-un modest apartament din Oxford Street punea la cale destinele multor oameni. Pe când domnul Bell, dimpotrivă, pe lângă faptul că nu făcea parte din faimoasa societate, mai era şi catolic. Ar fi fost deci o greşeală din partea lui Marmouset dacă s-ar fi gândit să se folosească de el. De altfel, în ciuda monomaniei, domnul Bell se comporta ca un om integru, stăpânind serviciul şi respectând regulamentele acestui ospiciu.

Domnul Blount se grăbi deci să îl vadă. Domnul Bell păru foarte mirat.

— Regret, scumpul meu coleg, spuse domnul Blount, că tocmai în seara aceasta aţi fost plecat…

— Nu înţeleg… spuse domnul Bell.

— Pentru că ni s-a trimis un nou pacient.

— Ei bine! Şi nu l-aţi primit?

— Ba da, cum să nu-l fi primit?

— Atunci totul este în perfectă ordine.

— Da, dar ţinând seama de importanţa persoanei…

— Ah, e vorba de-o persoană importantă?

— Nepotul lordului Wilmot.

— Lordul Wilmot?

— Da.

— N-am auzit de acest lord.

— Asta nu înseamnă nimic. Există şase sute de familii de lorzi în Anglia.

— Pe puţin.

— Dar lordul Wilmot este nemaipomenit de bogat.

— Da?

— Într-atât, încât şi-a permis să plătească zece mii de lire pentru frânghia cu care a fost spânzurat Tom Justice, ultimul condamnat la spânzurătoare.

Domnul Blount exageră cu bună-ştiinţă preţul frânghiei.

Domnul John Bell tresări.

— Ce tot spuneţi?

— Adevărul.

— Cum, lordul Wilmot a cumpărat frânghia lui Tom?

— De fapt nu el, ci nepotul său.

— Şi nepotul acesta este nebunul despre care vorbeaţi?

— E nebun tot atât cât suntem fiecare din noi.

— Totuşi…

— Da, totuşi, ni l-au adus astă-seară. Familia lui l-a socotit nebun din moment ce a plătit pentru un capăt de sfoară suma de zece mii de lire.

Domnul John Bell ridică din umeri.

— Deci lordul Wilmot este cel care cere să fie sechestrat?

— Exact.

— Noi nu putem, colega, protestă domnul John Bell, să consimţim la infinit asemenea monstruozităţi!

— Poftim? Făcu domnul Blount.

— Bedlam este, la urma urmei, o casă de nebuni.

— Desigur, o casă de nebuni.

— Şi nu altceva.

— Parcă eu spun altfel?

— Şi pentru că o familie doreşte…

— Da, dar medicii opinează că tânărul este nebun.

— Atunci sunt nebun şi eu, spuse domnul Bell cu vehemenţă.

— Dumneavoastră spuneţi…

— Cu toate acestea, continuă domnul Bell oftând îndurerat, numai dumneavoastră ştiţi cât de mult doream să am această frânghie.

Domnul Blount tăcu.

— Şi de la cine a cumpărat-o?

— De la paracliserul bisericii Saint George.

— Mizerabilul! Îmi dăduse totuşi cuvântul lui… zise domnul Bell, bătând furios din picior.

— Ei bine, nu vă mai necăjiţi, acuma frânghia este în posesia lui sir Arthur.

— Aşa îl cheamă pe nepotul lordului?

— Da.

— Şi i-a lăsat frânghia?

— Desigur.

— O are asupra lui?

— Înfăşurată în jurul mijlocului, ca un brâu.

Domnul Bell rămase o clipă pe gânduri. Apoi o idee inspirată îi trecu fără îndoială prin minte, că spuse:

— Vreau să-l văd.

— Pe cine?

— Pe sir Arthur, noul nostru pensionar.

— Dar poate s-a culcat.

— Nu e nimic, să se scoale.

— N-aţi putea să aşteptaţi până mâine?

— Nu, categoric nu, spuse domnul Bell. Şi deschizând uşa cabinetului său, întrebă: În ce pavilion l-aţi instalat?

— În pavilionul din sud, la numărul 17.

— Mă duc acolo.

— Dar, scumpul meu coleg…

Domnul Bell nu îi mai răspunse. O şi pornise pe scară, coborând în goană.

Văzându-l cum se depărta, domnul Blount surâse: „Fără îndoială, este nebun de-a binelea”, îşi spuse.

Ajungând la pavilionul dinspre sud, năvăli ca o furtună în camera lui Marmouset. Acesta nu se culcase, cum crezuse domnul Blount. Stătea la o masă şi scria liniştit. Văzându-l pe domnul Bell oprindu-se în mijlocul camerei, gâfâind şi cu obrajii împurpuraţi, îşi ridică spre el privirile mirate.

— Domnule, începu domnul Bell, dumneavoastră sunteţi sir Arthur?

— Da, domnule.

— Eu mă numesc John Bell.

— Îmi pare bine.

— Şi sunt directorul acestei instituţii.

— Care este o casă de nebuni, spuse cu indiferenţă Marmouset.

— Da, domnule.

— Şi în care am fost târât mişeleşte, pentru că trebuie să ştiţi, domnule, eu nu sunt nebun.

— Vă cred, domnule, spuse directorul Bell.

— Serios? Întrebă Marmouset, foarte amuzat.

Infirmierii zâmbeau, fiindcă pentru ei o scenă ca aceasta nu însemna o noutate.

— Puteţi pleca! Le spuse domnul Bell cu un ton poruncitor.

Şi rămase singur cu Marmouset.

Capitolul IX.

Îmbujorat şi cu străluciri febrile în ochi, domnul John Bell continuă, de îndată ce infirmierii se retraseră:

— Domnule, îmi dau foarte bine seama că dumneavoastră nu sunteţi nebun.

— Bineînţeles că nu sunt, răspunse Marmouset.

— Şi totuşi familia dumneavoastră v-a internat aici.

— După cum vedeţi.

— Eu vă sfătuiesc să reclamaţi, domnule.

— Ei aş! Îl contrazise Marmouset. În Anglia există destui avocaţi care sunt în stare să dovedească nebunia, iar familia mea, sunt sigur, şi-a luat toate măsurile în acest sens.

Domnul John Bell bătu din picior mânios.

— Iată ce este, domnule, eu nu am de gând să mă fac părtaşul unei asemenea ticăloşii, spuse el.

— Vai, domnule, doar dacă m-aţi lăsa să evadez, căci altă posibilitate nu întrevăd…

— Să evadaţi? Să evadaţi? Se miră domnul John Bell.

— De ce nu? Întrebă cu candoare Marmouset.

— Dar lucrul acesta este absolut imposibil.

— De ce să fie imposibil?

— În primul rând, în ceea ce mă priveşte, nu aş putea să nu-mi fac datoria.

Marmouset începu să râdă.

— Cu toate acestea, spuse el, recunoaşteţi că nu sunt nebun.

— Recunosc, desigur.

— Poţi avea fantezia să posezi frânghia unui spânzurat, fără ca pentru asta…

Domnul John Bell nu-l lăsă pe Marmouset să termine ideea.

— Aveţi, într-adevăr acea frânghie?

— Iat-o, zise Marmouset.

Şi, desfăcându-şi haina, i-o arătă.

Domnul John Bell rămase uluit, privind şi nevenindu-i să creadă, că acel brâu care încolăcea mijlocul tânărul sir Arthur nu era altceva decât frânghia spânzuratului Tom Justice.

— Ah, făcu el în extaz, dacă ar fi a mea…

— Ei, ce aţi face?

— Aş fi un om bogat.

— Ei aş!

— Peste măsură de bogat, domnule, peste măsură de bogat, chiar înainte de cincisprezece zile…

Domnul John Bell, care în acel moment avea nevoie de unul din acele duşuri binefăcătoare pe care le aplica generos pensionarilor săi, domnul John Bell, spuneam, începu să istorisească plin de exaltare toată biografia strămoşilor săi, povestea comorilor îngropate de aceştia şi profeţia somnambulei care îl asigurase că va găsi acea avere numai atunci când va fi posesorul frânghiei unui spânzurat.

— Cum, se miră Marmouset, chiar aşa v-a prezis?

— Da, domnule.

— Şi dumneavoastră credeţi?

— Ca în lumina soarelui.

— Şi eu, spuse calm Marmouset.

— De aceea, mă gândeam, reluă domnul John Bell, dacă mi-aţi împrumuta această frânghie…

— Oh, nu, se apără Marmouset.

— Dacă mi-aţi vinde-o…

— Nici pentru o sută de mii de lire.

Domnul John Bell scoase un strigăt de disperare.

— Ascultaţi-mă, domnule, zise Marmouset, s-ar putea să ne înţelegem totuşi…

— Vai, domnule, ce bine ar fi! Exclamă fericit domnul John Bell.

— Ia spuneţi-mi, care e situaţia dumneavoastră aici?

— Am două mii de lire salariu.

— Puţin.

— Da, dar şi când voi găsi comorile…

— O să vă daţi demisia?

— Bineînţeles, cum altfel!

— Ei bine, pentru ce nu demisionaţi numaidecât?

— Pentru că… nu am găsit… comoara.

— Dar dacă aţi avea frânghia…

— Oh, atunci aş găsi comoara…

— Atunci, spuse Marmouset, hai să evadăm amândoi…

— Evadăm, şi după aceea? Întrebă gânditor John Bell.

— Pornim împreună în Irlanda, şi dacă somnambula v-a înşelat cu prezicerile ei, cu alte cuvinte dacă nu vom găsi nimic, atunci eu consimt să mă întorc aici cu dumneavoastră.

Domnul John Bell păru că se mai linişteşte puţin.

— Ceea ce îmi propuneţi acum, la prima vedere, pare ceva imposibil, spuse el, dar există un mijloc să le împăcăm pe toate.

— Adevărat? Îl stârni Marmouset

— Ascultaţi-mă, zise domnul John Bell, medicii au remarcat deseori influenţa favorabilă pe care o au călătoriile asupra oamenilor cu mintea tulburată. Nu o dată am cerut permisiunea de a lua cu mine pe unii din pacienţii în a căror vindecare nădăjduiam.

— Şi v-a fost acordată această permisiune?

— Evident.

— Atunci înseamnă că aţi cere-o şi pentru mine?

— La asta mă gândeam.

— Ar trebui, însă, ca familia mea să nu ştie nimic.

— Dar nici nu va avea timp să afle.

— Cum asta? Întrebă Marmouset

— Plecăm chiar mâine!

— Foarte bine! Exclamă Marmouset. Dar nu vom pleca singuri.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Dumneavoastră aveţi aici un nebun de care eu mă interesez în mod deosebit.

— Ei!

— Şi pe care vreau să-l luăm cu noi.

— La ce bun?

— Iertaţi-mă, făcu Marmouset. Eu am ascultat povestea dumneavoastră şi a familiei dumneavoastră, acuma o veţi asculta, îmi închipui, şi dumneavoastră pe a mea.

— Poftim! Zise domnul John Bell, resemnat la orice, cu gândul numai la preafericita frânghie

— Ştiţi dumneavoastră a cui este această frânghie? Îl întrebă Marmouset.

— Este frânghia cu care a fost spânzurat un om care se numea Tom.

— Exact.

— Şi condamnatul, înainte să moară, uzând de drepturile sale, a lăsat-o moştenire paracliserului de la Saint George.

— Întocmai.

— Şi paracliserul v-a vândut-o.

— Cu o condiţie, domnule, zise grav Marmouset. Cu condiţia de a face să iasă din închisoare un nenorocit care pretinde că ar fi lordul William Pembleton.

Domnul John Bell îl opri cu un gest de spaimă:

— Oh, cât despre asta, domnule, te asigur, este cu totul imposibil.

— Pentru ce?

— Pentru că lordul William Pembleton este complet nebun.

— Dar ce, eu spun că nu ar fi?

— Şi pentru că aceia care au făcut totul ca să fie închis…

— Sunt foarte puternici, nu-i aşa?

— Grozav de puternici, domnule!

— Atunci, nu v-aţi lua răspunderea?

— Nu, nu-mi iau această răspundere.

— Eu v-aş sfătui să mai reflectaţi…

— Oh, este inutil să mai insistaţi.

— Atunci, regret, spuse plin de răceală Marmouset.

— Dar, domnule…

— I-am dat paracliserului cuvântul meu de gentleman şi…

— Domnule, se avântă domnul John Bell, dacă aş face ceea ce îmi cereţi, ar fi o abatere de la îndatoririle mele…

— Dacă nu mă veţi asculta, nu veţi avea frânghia. Bună seara, domnule…

Şi Marmouset îşi încheie liniştit haina, fascinanta frânghie dispărând.

Domnul John Bell îşi simţi fruntea brobonată de sudoare, iar sentimentul unei violente disperări îl paraliza.

— Vă sfătuiesc să mă lăsaţi să dorm, şi să faceţi şi dumneavoastră acelaşi lucru, mai spuse Marmouset.

— Bună seara… bâlbâi înnebunit bietul director.

— Mai reflectaţi, încheie Marmouset. Noaptea este un sfetnic bun…

Şi întorcându-i spatele, se îndreptă spre pat.

Capitolul X.

A doua zi dimineaţă Marmouset coborî în curtea interioară, îmbrăcămintea lui era foarte elegantă, lordul Wilmot având grijă să-i trimită de la prima oră rufărie şi haine.

Cei care îl cunoşteau ar fi fost surprinşi să-l vadă atât de schimbat. Îl ştiau cu părul şaten şi cu o mică mustaţă brună, cu vârfurile răsucite în sus, ca ofiţerii francezi. La Bedlam apăruse cu părul blond, cu barba rasă şi o pereche de favoriţi roşcaţi, tăiaţi englezeşte, care îi încadrau obrajii.

Marmouset coborî deci în curtea interioară. Plin de curiozitate, începu să se plimbe şi să-i examineze cu priviri iscoditoare pe cei din jur. Schimbă chiar vorbe curtenitoare cu câţiva. În cele din urmă, remarcă un bărbat tânăr, slab, care stătea mai retras pe bancă, părând că nu doreşte să se apropie de colegii lui de suferinţă. „El trebuie să fie omul meu”, se gândi Marmouset şi îşi continuă plimbarea de-a lungul şi de-a latul curţii, fără să-l piardă însă din ochi.

De altfel, omul remarcat de el rămânea placid pe banca lui, fără să-i dea vreo atenţie. Ochii lui priveau ţintă spre poarta curţii interioare, având aerul că aşteaptă pe cineva. Dar, iată, poarta se deschise şi un bărbat mic de statură, cu părul cărunt şi trăsături ascuţite, care te făceau să te gândeşti la o vulpe sau la un dihor, intră în curtea interioară. Atunci chipul omului pe care Marmouset îl observa discret se lumină parcă de o rază de bucurie. Se sculă imediat şi îşi întinseră mâinile. Marmouset, care se afla la mică distanţă de ei, putu să îi audă:

— Bună ziua, Edward Cokeries…

— Bună ziua, milord.

După ce se salutară astfel, se luară de braţ şi se îndreptară spre banca de pe care se ridicase tânărul bărbat.

„Chiar ei sunt”, îşi spuse Marmouset apropiindu-se şi el de bancă. Cei doi „nebuni” schiţară un gest de neîncredere, aproape de spaimă. Primul chiar vru să se ridice şi să se depărteze. Marmouset însă îl salută şi îi spuse cu un ton condescendent:

— Mă scuzaţi, milord…

Omul tresări, apoi răspunse imediat:

— Vă înşelaţi, domnule, eu nu sunt lord. Nu sunt… Mă numesc Walter Bruce şi nu sunt altul decât Walter Bruce…

— Altădată numele dumneavoastră a fost lord William Pembleton, zise Marmouset, înclinându-se din nou respectuos.

Atitudinea străinului îl impresionă puternic pe internatul de la Bedlam.

— Cine sunteţi dumneavoastră şi cum de pretindeţi că mă cunoaşteţi? Se miră el.

— Un prieten, spuse Marmouset.

— Nu mai am prieteni.

— Vă înşelaţi, milord.

— Nu, nu mai am prieteni, repetă lordul William, dând violent din cap.

— Vă vorbesc în numele lui Tom…

— Tom a murit.

— Ştiu şi acest lucru; însă, înainte de a muri, mi-a destăinuit totul…

Evocarea lui Tom îl tulbură pe lordul William şi, fără voie, inima începu să-i bată puternic.

— Unde l-aţi cunoscut pe Tom? Întrebă el.

— Nu l-am cunoscut.

— Deci, nu veniţi în numele lui?

— Am văzut-o însă pe Betsy.

— Betsy! O cunoaşteţi pe Betsy?

— Am cunoscut-o, milord. Betsy însă a murit şi ea.

Edward Cokeries şi lordul William tresăriră şi scoaseră un ţipăt de spaimă.

— Iată ultima noastră speranţă spulberându-se, murmură bărbatul scund, cu părul cărunt.

— Vă înşelaţi, domnilor, încercă să-i liniştească Marmouset, Betsy a murit la timp. A reuşit să pună mâna pe hârtiile pe care le-aţi avut ascunse la dumneavoastră acasă.

Edward Cokeries îl privi neîncrezător.

— Cum se face că ştiţi şi acest secret? Se miră el.

— Domnule, hârtiile sunt în păstrarea mea.

— Ah!

— Şi cunosc toată povestea lordului William.

— Dar cine sunteţi dumneavoastră? Izbucni lordul William.

— Un om, un om care vă va face să ieşiţi mâine de aici, răspunse calm Marmouset.

— Să ies de aici? Va fi oare cu putinţă să ies vreodată de aici?

— Da, milord, mâine veţi ieşi de aici.

— Ah, domnule, ar fi nedelicat din partea dumneavoastră să faceţi glume de acest fel cu mine, spuse cu glasul tremurat lordul William. Suntem atât de nefericiţi…

— Milord, zise Marmouset, dumneavoastră nu sunteţi şi nu aţi fost niciodată nebun.

— Bineînţeles că nu, spuse lordul William.

— Edward Cokeries însă a fost nebun câteva ore, acuma însă nu mai este.

— Eu nu cred ce spuneţi, se apără bărbatul cărunt.

— Ei bine, priviţi-mă atent, reluă Marmouset. Am eu aerul unui nebun?

— Nu, spuse lordul William. Cu toate acestea, vă aflaţi aici…

— Exact, milord.

— Vă aflaţi aici, continuă lordul William, probabil victimă a vreunei familii lacome…

— Nu, milord, sunt aici din propria mea voinţă.

— Ah, este cu neputinţă.

— Aşa cum vă spun, sunt aici pentru dumneavoastră…

— Pentru mine!

— Da, pentru a vă salva.

— Dar…

— Şi ca să vă redau soţiei şi copiilor dumneavoastră.

Auzindu-l, ochii lordului William se umplură de lacrimi.

— Vă rog, milord, nu plângeţi, soţia şi copiii dumneavoastră sunt la adăpost de orice griji materiale.

— Adevărat? Pe cuvântul dumneavoastră?

— Vă jur…

Lordul William ridică ochii spre cer.

— Şi în curând, continuă Marmouset, îi veţi putea îmbrăţişa.

— Ah, domnule, cred că visez, spuse lordul William fremătând.

— Vă rog să vă calmaţi, milord, încercaţi să vă stăpâniţi emoţia şi să mă ascultaţi…

Edward Cokeries şi lordul William se uitau fascinaţi la acest om, pe care acum îl vedeau pentru prima oară.

— Şi tot nu ne-aţi spus cine sunteţi dumneavoastră? Insistă lordul William.

— Milord, spuse Marmouset, aţi auzit vreodată vorbindu-se despre Omul Gri?

— Nu, habar nu am. Cine este acest Om Gri?

— Oh, eu am auzit, îl întrerupse Cokeries. Omul Gri l-a făcut să tremure până şi pe reverendul Patterson, şi nu o dată, ci foarte des…

— Ah, dumneata cunoşti şi acest amănunt? Întrebă Marmouset.

— Da, sigur că îl cunosc. Dar ce e cu Omul Gri?

— Ei bine, Omul Gri l-a cunoscut pe Tom în închisoare. Şi interesându-l soarta lordului William, a jurat că îi va reda libertatea în primul rând, şi apoi averea şi numele.

— Oh, izbucni Edward Cokeries, dacă ceea ce spuneţi este adevărat, dacă Omul Gri se interesează de noi…

— Vă jur…

— Atunci suntem salvaţi, fiindcă Omul Gri poate tot ceea ce vrea!

— Şi eu, continuă Marmouset, am venit la dumneavoastră din partea lui!

Capitolul XI.

Marmouset continuă:

— Omul Gri este deci cel care mă trimite.

— Dar cine sunteţi dumneavoastră? Insistă lordul William.

— Eu, răspunse Marmouset privindu-l în ochi, eu sunt nimeni, sau aproape nimeni, căci numele meu nu v-ar spune mare lucru; e de-ajuns să ştiţi doar că sunt devotat trup şi

suflet celui cărora englezii îi spun Omul Gri şi care pentru noi, francezii, are un alt nume.

— Ah, dumneavoastră sunteţi francez?

— Da. Şi Omul Gri mă trimite la dumneavoastră pentru a vă avertiza să fiţi pregătiţi.

— Pregătiţi pentru ce anume?

— V-am mai spus: să ieşiţi de aici.

Lordul William clătină sceptic din cap.

— Există o mulţime de oameni care au încercat să iasă, spuse el. Dar care, din păcate, nu au reuşit…

— Ei bine, noi vom reuşi.

— Cum? Întrebă plin de uimire şi spaimă lordul William.

— Pe poarta principală, în plină zi.

Lordul William dădu iarăşi din cap.

— Pentru astăzi, atât, spuse Marmouset. Nu am voie să vă spun mai mult. Ar însemna să nu dau întocmai ascultare instrucţiunilor primite de la Omul Gri.

Totuşi, Edward Cokeries avu o uşoară îndoială:

— Dar, în sfârşit, spuse el, cine ne va garanta că veniţi într-adevăr din partea lui?

— Ah, făcu Marmouset, vreţi o garanţie?

— Da, interveni lordul William, am vrea o dovadă că ceea ce ne spuneţi este adevărat. După aceea, ne vom încrede orbeşte în dumneavoastră.

— Poftim, spuse Marmouset, scoţându-şi mâna dreaptă din buzunar. Priviţi…

— Inelul meu! Exclamă Cokeries.

— Da, inelul pe care i l-aţi încredinţat lui Betsy şi pe care eu i l-am scos din deget după ce i-am închis ochii, fiindcă vreau să vă mai spun că am fost lângă ea când şi-a dat obştescul sfârşit.

— Acum vă cred, spuse Cokeries luându-şi verigheta.

— Totuşi, cine ne poate garanta că Betsy nu a căzut în mâinile duşmanilor mei? Întrebă lordul William.

— Dacă ar fi aşa, răspunse Marmouset, duşmanii dumneavoastră ar fi în posesia hârtiilor care de fapt sunt la

mine şi datorită cărora vă veţi redobândi toate drepturile.

— Ei bine?

— Şi, în loc să încerce să vă facă să ieşiţi din acest infern, duşmanii dumneavoastră v-ar lăsa aici până la ceasul de apoi.

Argumentul simplu al lui Marmouset păru fără replică. Şi fruntea lordului William se descreţi. Edward Cokeries îi întinse mâna.

— Suntem ai dumneavoastră, spuse el, şi tot ce ne veţi spune să facem de aici înainte vom face.

Tocmai atunci, în curtea interioară apăru domnul John Bell. Oricât de monoman ar fi fost, el rămânea totuşi un director sever. Avea chiar reputaţia de om aspru, şi cei mai neîmblânziţi nebuni tremurau când îl vedeau. De aceea, nimeni nu îndrăznea să intre în vorbă cu el dacă din întâmplare avea chef să se plimbe prin curtea spitalului.

Când îl văzu, Marmouset le spuse noilor săi prieteni:

— Îmi permiteţi, mă duc să-l salut pe director.

— Nu vă sfătuim, spuse lordul William.

— Vai, domnule, feriţi-vă cât puteţi de el, adăugă Edward Cokeries.

— De ce?

— Pentru că este un om foarte rău.

— Da' de unde!

— Ascultaţi-ne pe noi… dacă vreunul are proasta inspiraţie să îi adreseze o reclamaţie, sau indiferent ce doleanţă, el dă ordin imediat infirmierilor să îi administreze respectivului un duş.

— Spre exemplu eu, zise lordul William, am vrut să îi povestesc ce mi s-a întâmplat…

— Şi nu v-a ascultat?

— M-a trimis la carceră.

— Iar eu, spuse Edward Cokeries, am fost biciuit.

— Ei bine, zise râzând Marmouset, veţi vedea că nimic din toate acestea nu mi se va întâmpla.

Şi ridicându-se de pe bancă, porni direct spre domnul John Bell.

Acesta se plimba încruntat, cu capul aplecat în piept. Călca la întâmplare şi murmura cuvinte fără şir, oprindu-se brusc; semăna mai degrabă cu un nebun decât cu un director de spital.

Pacienţii din curtea interioară se depărtau cât puteau de el, plini de spaimă. Din timp în timp, directorul ridica uşor capul şi arunca în dreapta şi-n stânga priviri feroce. Apoi recădea în meditările lui.

Deodată, Marmouset i se opri în faţă. Domnul John Bell ridică mai întâi biciul cu noduri de plumb cu care era întotdeauna înarmat. Dar îl recunoscu imediat.

— Ah, dumneata eşti, sir Arthur? Se miră el.

Şi cu un surâs larg pe buze îl salută politicos.

— Da, eu sunt. Ce mai faceţi? V-aţi gândit? Aţi reflectat? Întrebă Marmouset, făcându-i complice cu ochiul.

— Da, m-am gândit, răspunse domnul John Bell. M-am gândit că aveam destulă putere să obţin concedierea paracliserului.

— Şi cu ce v-aţi fi ales?

— Aşa, ca să-l pedepsesc pentru lipsă de loialitate faţă de mine.

— Ei şi?

— Păi îmi făgăduise frânghia pentru cinci mii de lire.

— Eu i-am dat pe ea zece mii şi am avut-o. Toată lumea ar fi procedat la fel, domnule.

Domnul John Bell bătu din picior.

— Nu este altceva decât un om fără cuvânt! Se înfurie el.

— În loc să fiţi atât de pornit împotriva lui, zise Marmouset, aţi face mai bine să reflectaţi asupra propunerilor mele.

Domnul John Bell oftă.

— Din păcate, propunerile dumneavoastră sunt irealizabile…

— Cum aşa?

— Domnule, spuse el coborând vocea şi luându-şi un aer misterios, domnule, vă cred un perfect gentleman.

— Şi eu am această pretenţie, domnule.

— Incapabil să nu respecte cuvântul dat, urmă domnul John Bell.

— Nu încape îndoială!

— Dacă v-aş cere cuvântul dumneavoastră…

— Pentru ce anume?

— Cuvântul dumneavoastră de onoare că nu veţi dezvălui absolut nimănui secretul pe care vi-l voi încredinţa?

— Vă dau cuvântul meu de onoare, domnule! Şi cuvântul meu de gentleman!

— Atunci, izbucni domnul John Bell, oftând uşurat, veţi înţelege pentru ce îmi este cu neputinţă să accept condiţia pe care mi-aţi pus-o.

— Nu văd nici o piedică, spuse Marmouset.

— Sir Arthur, zise John Bell, omul despre care vorbesc este lordul William Pembleton şi cu cât mă gândesc, înclin să opinez că nu este câtuşi de puţin nebun.

— Aveţi dreptate, domnule.

— Totuşi, el este condamnat să moară aici.

— Chiar aşa?

— Şi se află internat la Bedlam din ordinul unei puteri împotriva căreia chiar m-aş feri foarte tare să lupt.

— Care este această putere?

— Nu e vorba de un om, sir Arthur, ci de o asociaţie.

— Ah, ah!

— O asociaţie religioasă, ceea ce înseamnă ceva şi mai cumplit.

— Bun, acceptă calm Marmouset, mi s-a vorbit despre ea. Este societatea Misiunii evanghelice.

— Întocmai.

— Ceva echivalent cu iezuiţii, cum li se spune acestora pe continent.

— Exact, sir Arthur, exact.

— Şi dumneavoastră vă e teamă de ei?

— Vai de mine, ca de foc…

— Lăsaţi, îl linişti Marmouset râzând. Dacă acesta este singurul obstacol care vă desparte de frânghia mea, este ca şi a dumneavoastră!

— Ce vreţi să spuneţi? Şi ochii domnului John Bell scânteiară.

— Daţi ordin să mi se dea ceva cu ce să scriu, adăugă Marmouset.

— Şi apoi?

— Şi odată scrisă hârtia, să ordonaţi să fie dusă la adresa pe care o voi indica.

— Dar…

— Mai mult nu vă pot spune, adăugă Marmouset, însă veţi vedea singur rezultatul.

— Poftiţi în cabinetul meu, îl invită John Bell, luându-l cu familiaritate de braţ.

Capitolul XII.

Cabinetul domnului John Bell era la parterul unuia dintre pavilioanele ce dădeau spre curtea interioară. Toţi pacienţii care se aflau aici se priviră nedumeriţi când îl văzură pe noul pensionar la braţul directorului. Nu mai înţelegeau nimic. Chiar lordul William şi Edward Cokeries erau la fel de uluiţi.

Dar Marmouset putu la un moment dat să se întoarcă şi să le facă un semn discret prin care voia parcă să le spună: „Ei bine, ce vă spuneam eu?”

Ajungând în faţa cabinetului său, domnul John Bell deschise uşa:

— Luaţi loc acolo, şi îi arătă o masă.

Marmouset luă o pană, o încercă şi începu să scrie. Cui? Domnul John Bell nu ştia. Ce anume scria? Nici asta nu ştia. Dar, cum stătea în picioare, la spatele lui Marmouset, putu să tragă cu coada ochiului peste umărul acestuia. Văzu că scria liniştit, însă într-o limbă necunoscută lui. Nu semăna

nici cu engleza, nici cu franceza, nici cu vreo limbă slavă. Scrisul acela bizar îl uimi într-atât, încât îl întrebă:

— Dar în ce limbă scrieţi dumneavoastră, sir?

— În javaneză, răspunse calm Marmouset.

— Nu se poate!

— De ce să nu se poată, domnule?

— Şi cui scrieţi?

— Veţi vedea!

Şi luând un plic, scrise adresa într-o engleză desăvârşită: „Pater-Noster Street 17

Domnului Burdett, secretar principal.

La avocatul James Colcram”

După ce îl lipi, i-l dădu domnului John Bell spunându-i:

— Dacă această scrisoare va ajunge înainte de amiază, atunci nu încape îndoială că vom putea pleca mâine.

— Adevărat? Se înflăcără domnul John Bell.

— Da, domnule.

— Şi îl vom putea lua cu noi şi pe lordul William?

— Da, şi pe un oarecare Edward Cokeries.

— Ce rost are?

— Ori… ori, spuse calm Marmouset, descheindu-şi haina.

Nesperata frânghie, pe care Marmouset o purta ca pe un brâu, apăru din nou sub privirile fascinate ale domnului John Bell.

Marmouset se ridică de la masa de scris.

— Totuşi, încercă domnul John Bell să reziste, eu nu prea văd ce relaţii pot exista între domnul Burdett, căruia i-aţi scris dumneavoastră acum, şi societatea Misiunii evanghelice?

— Vă veţi convinge singur chiar astăzi până la apusul soarelui, îi spuse Marmouset, refuzând să dea alte explicaţii.

Astfel că domnul John Bell se resemnă să aştepte, iar Marmouset se întoarse în curtea interioară a spitalului. Aici îi regăsi pe lordul William şi pe Edward Cokeries, care se întrecură să-i mărturisească uimirea lor.

— Nu v-am spus că am venit aici din partea Omului Gri? Îl întrebă el pe lordul William.

— Ba da, răspunse acesta.

— Iar domnul Cokeries nu v-a povestit că Omul Gri este în stare să facă orice?

— Într-adevăr, aşa mi-a povestit.

— Ei bine, trimiţându-mă aici, Omul Gri mi-a cedat într-un fel o parte din misterioasa lui influenţă, asta e tot!

Şi la fel cum procedase cu domnul John Bell, nici lor nu le mai dădu alte explicaţii.

Cuprins de exaltare, domnul John Bell măsura cu paşi mari cabinetul său, vorbind de unul singur:

— Nu, altfel nu se poate, îmi trebuie frânghia!

Şi gândurile lui începură să fabuleze milioane, titluri de nobleţe; ba, se şi vedea făcând parte din Parlament.

Nu trecuse nici o oră de când scrisoarea lui Marmouset fusese trimisă printr-un infirmier de la Bedlam, când domnul John Bell, pradă aceleiaşi exaltări şi vise de îmbogăţire, auzi bătăi în uşă.

— Intră! Spuse el morocănos.

În cadrul uşii apăru domnul Blount. Cel de-al doilea director de la Bedlam părea speriat.

— Scumpul meu coleg, începu el, aş dori să vorbesc ceva serios cu dumneavoastră.

— Mă rog, zise domnul John Bell cu un aer de proastă dispoziţie.

— Avem de discutat lucruri foarte grave.

— Adevărat? Şi domnul John Bell, la fel de ursuz, îi împinse un scaun, invitându-l.

Domnul Blount continuă:

— Dumneata ştii că avem aici un pacient asupra căruia, conform dispoziţiunilor primite, trebuie să ne concentrăm şi să-l veghem cu străşnicie?

— Avem mai mulţi în situaţia respectivă…

— Da, zise domnul Blount, eu mă refer însă la Walter Bruce.

— Spuneţi mai bine William Pembleton…

— Fie, cum vreţi.

— Ei bine? Întrebă nerăbdător domnul John Bell.

— Aşa cum ştiţi, avem ordinul expres al preşedintelui curţii de a nu-i îngădui să comunice cu nimeni dinafară… Şi ne-am pierde cu siguranţă posturile dacă vreunul din noi…

— Nu înţeleg ce spuneţi, zise domnul John Bell.

— Ei bine, adineauri a venit o doamnă care ţinea cu orice preţ să-l vadă pe lordul William. Şi cine credeţi că era această doamnă?

— De unde vrei să ştiu?

— Era chiar lady Evandale Pembleton!

— Nu se poate! Făcu domnul John Bell.

— Întocmai cum aţi auzit!

— Şi ce aţi făcut?

— Am refuzat vizita.

— Cu toate acestea, zise domnul John Bell, lordul Evandale şi lady Evandale sunt autorii principali ai internării la Bedlam a lordului William.

— Da.

— În cazul acesta nu exista nici un impediment.

— Nu am vrut să o las să-l viziteze fără să vă consult.

— Extraordinar! Zise domnul John Bell şi căzu din nou într-o reverie nesperată până atunci.

Capitolul XIII.

În timp ce domnul Blount şi John Bell se priveau ca doi oameni aflaţi într-o mare încurcătură, intră un servitor şi aduse o carte de vizită. Blount îşi aruncă ochii peste ea şi tresări.

— Ce mai este? Întrebă John Bell.

— Cartea de vizită este a reverendului Patterson.

— Drace, făcu John Bell încruntându-se, ce-o mai fi vrând şi ăsta de la noi?

Blount, mai puţin îngrijorat, cel puţin în aparenţă, îi spuse omului de serviciu:

— Pofteşte-l să intre.

Îmbrăcat în lunga lui sutană neagră, cu pălăria de quaker2 pe cap, intră reverendul Patterson, cu paşi vătuiţi şi privirile cătând în jos, aşa cum se cuvine unei feţe bisericeşti a cărei împărăţie – aşa cum spune Evanghelia – nu ţine de lumea aceasta.

Se scuză foarte politicos, cu smerenie chiar, că deranjează nişte onorabili şi însemnaţi gentlemeni, care aveau, fără îndoială, preocupări importante şi le tulbură gândurile vorbindu-le despre măruntele lui treburi.

După ce declamă toate aceste complimente şi scuze, îşi ridică privirile.

— Domnilor, zise el, eu nu sunt decât un umil executor al voinţei preşedintelui Înaltei Curţi.

John Bell se înfioră.

— V-am trimis, acum câtva timp – nu e mult de atunci – părerile înălţimii sale, în sensul ca dumneavoastră să vegheaţi cu cea mai mare străşnicie un nebun periculos, pe nume Walter Bruce.

— Da, cunoaştem acest caz, spune Blount.

— Omul despre care vă vorbesc, continuă reverendul privindu-l insistent pe John Bell, pretinde că ar fi lordul William Pembleton, care de fapt a murit demult, după cum poate confirma, de altfel, oricine.

— Incontestabil, îl asigură Blount.

— Însă dumneavoastră cunoaşteţi de bună seamă, zise imperturbabil reverendul, că mizerabilul despre care vorbim are îndrăzneala să susţină nişte drepturi de domeniul fanteziei.

Blount crezu că e cazul să zâmbească.

— Şi a reuşit – prin ce mijloace, nu ştiu!

— Să îi trimită o scrisoare văduvei lady Evandale Pembleton.

— Ah! Tresări John Bell.

— Iar lady Evandale nu numai că s-a speriat de ameninţările acestui netrebnic, dar într-un fel a fost şi derutată în convingerile ei.

— Cum se poate? Întrebă mirat Blount.

— Memoriul acestui individ, care semnează cu neruşinare „Lord William”, în timp ce în realitate pe el îl cheamă Walter Bruce, memoriul, cum spuneam, a tulburat-o profund pe lady Evandale.

— Nemaipomenit! Îşi dădu cu părerea John Bell.

— Nu ar fi deci imposibil ca lady Evandale să dorească să-l vadă pe acest om şi de aceea să vină aici…

— A şi venit, se grăbi Blount să-i întărească bănuielile reverendului Patterson…

— Şi… ce s-a întâmplat? Întrebă acesta cu vocea gâtuită.

— Nu l-a văzut.

— Ah!

— M-am opus categoric! Spuse Blount.

— Într-adevăr? Şi faţa reverendului se însenină.

— Dar să ştiţi că va reveni, zise Blount.

— Când?

— Mâine, aşa a spus.

— Nu trebuie să îl vadă!

— Va fi greu să o împiedicăm a doua oară.

— Cum să vă fie greu?

— A spus că va aduce un ordin al lordului-cancelar.

Reverendul se încruntă din nou.

— Nu există deci nici un mijloc de a zădărnici această întrevedere? Întrebă el.

— Ar fi unul… îndrăzni John Bell.

— Care?

— Ar fi… ca acest Walter Bruce… să nu… mai fie aici…

— Şi ce ai face dumneata pentru asta? Mai întrebă reverendul.

— Să zicem că l-aş lua cu mine.

— Unde anume?

— Am de gând să fac o călătorie şi aş putea să iau unul sau doi dintre nebunii mei. De multe ori aceste călătorii sunt un bun remediu pentru psihicul lor.

— Atunci… aţi fi dispus să plecaţi mâine?

— La nevoie, chiar în seara asta, spuse John Bell.

— Da, ar fi bine să plecaţi degrabă, chiar astă-seară, propuse reverendul.

Privirile lui John Bell se înseninară. Se gândea la minunata frânghie a spânzuratului, pe care sir Arthur i-o va împrumuta fără nici o greutate.

Dar, aşa cum vom vedea, domnul John Bell era un om foarte conştiincios.

— Există, totuşi, zise el, un mare pericol în privinţa acestui plan…

— Care? Întrebă uşor speriat reverendul.

— Eu am de gând să merg în Irlanda.

— E cum nu se poate mai bine!

— Da, dar în Irlanda eu nu mă bucur de autoritatea pe care o am în Anglia.

— Ei bine?

— Acest Walter Bruce este un om hotărât şi îndrăzneţ…

— A şi dovedit-o… confirmă reverendul.

— Ce fac eu dacă scapă de sub supravegherea mea?

— Întâmple-se orice, numai să nu-l văd stând de vorbă cu lady Pembleton.

— Ei, dacă aşa stau lucrurile, spuse liniştit John Bell, sunt gata să plec chiar acum.

— Şi, mai ales, ia-l cu dumneata, adăugă reverendul.

Câteva minute după aceea, Blount îl conducea pe domnul Patterson spre poarta principală a Bedlamului. Reverendul surâdea radios:

— Naivul, spuse el, a căzut straşnic în capcană!

— Ah, răspunse Blount, s-a întâmplat aşa numai pentru că omul pe care mi l-aţi trimis este foarte iscusit.

— Aşa se pare…

— Este surprinzător de isteţ acest sir Arthur.

— Va să zică sir Arthur e numele lui?

— Da. Cum, dumneavoastră nu ştiaţi cum îl cheamă?

— Nu îl cunosc.

— Ei, dar atunci…

— Un om foarte amabil, de care mă folosesc în această problemă, un oarecare domn Burdett este cel care l-a ales.

— Atunci… dumneavoastră nu l-aţi văzut niciodată?

— Niciodată.

— Vreţi să-l vedeţi?

— Este absolut de prisos!

Şi reverendul Patterson plecă încântat de întorsătura pe care o lua toată această afacere.

Capitolul XIV.

De-abia ieşise reverendul Patterson, că domnul John Bell se şi grăbi să se întoarcă în curtea interioară, unde îl lăsase pe sir Arthur.

Acesta însă nu mai era acolo.

Porni nerăbdător în căutarea lui. De bună seamă, dacă în acel moment primarul Londrei ar fi venit să viziteze spitalul Bedlam şi l-ar fi întâlnit pe cel de-al doilea director, nu ar mai fi avut aceeaşi părere ca prima oară. Era complet schimbat. Întreaga lui fizionomie, mersul nesigur, încordarea şi neliniştea care îi străluceau în ochi, totul trăda nebunia, poate chiar nebunia incurabilă.

John Bell năvăli în camera lui Marmouset ca un uragan. Pretinsul sir Arthur stătea foarte liniştit în faţa unei mese şi scria.

— Ce se întâmplă? Îl întrebă Marmouset ridicându-şi privirile de pe hârtia din faţa lui. Pun rămăşag că îmi aduceţi o veste importantă!

— O veste foarte importantă, zise John Bell.

— S-o auzim!

— Nu mai există nici o oprelişte în calea plecării noastre.

— Adevărat?

— Şi îl vom putea lua cu noi şi pe Walter Bruce.

— Vreţi să spuneţi pe lordul William?

— Da, mă rog…

— Ah, făcut Marmouset calm, eu însă am o curiozitate, poate stranie…

— Care?

— Aş vrea să cunosc părerea dumneavoastră în privinţa acestei poveşti.

— Care poveste?

— Aş vrea să ştiu dacă dumneavoastră credeţi într-adevăr povestea lordului William.

— Cred, bineînţeles, răspunse John Bell.

— Atunci, spuse Marmouset, recunoaşteţi că sunteţi instrumentul unei oribile speculaţii a familiei lui?

— Eu nu, sir Arthur, spuse calm John Bell.

— Atunci cine?

— Preşedintele Înaltei Curţi.

— De care depindeţi şi căruia îi daţi ascultare?

— Prin însăşi forţa împrejurărilor, din păcate!

— Aşadar, însuşi preşedintele Înaltei Curţi vă permite să-l luaţi cu dumneavoastră în această călătorie pe lordul William?

— Da, sau mai bine zis reverendul Patterson este acela care…

— Ceea ce este absolut acelaşi lucru.

— Aveţi dreptate, fu de acord John Bell.

Ca din întâmplare, Marmouset îşi descheie haina, şi John Bell putu iarăşi să vadă faimoasa frânghie înfăşurată în jurul şalelor.

— Ştiţi, spuse John Bell vorbind ca în transă, ştiţi că plecăm chiar în seara asta?

— Ah, da? Zise Marmouset calm.

— Cu expresul de Liverpool…

— Adevărat? Nu glumiţi?

— Nu, este drumul cel mai scurt pentru a ajunge în Irlanda.

— Depinde de comitatul în care vreţi să mergeţi.

— Aveţi dreptate, dar acesta este drumul cel mai scurt.

— Să zicem, acceptă Marmouset.

Şi cu acelaşi calm îşi încheie haina.

— Oh, domnule, oh, sir Arthur, eu cred în cuvintele somnambulei ca în lumina soarelui!

— Căutaţi un alt termen de comparaţie, zise Marmouset, fiindcă la Londra v-aţi putea înşela.

— Nu înţeleg…

— Păi, se vede atât de rar soarele pe aici!

— Într-adevăr! Dar, în sfârşit, eu cred în cuvintele somnambulei, ce mai!

— Bine, dar aceasta este o altă poveste… şi…

— Şi voi scoate în sfârşit la iveală comorile strămoşilor mei graţie frânghiei spânzuratului.

— De asta sunt foarte convins, zise Marmouset.

— Comorile, şi titlurile, şi documentele…

— Ah, va să zică există şi titluri?

— Da, nu v-am spus până acum? Ei bine, după ce le voi găsi, voi avea dreptul la titlul de lord.

— Felicitări!

— Voi ocupa un loc în Camera lorzilor, continuă John Bell exaltat, şi voi ţine discursuri în favoarea Irlandei…

— Minunat!

— Şi îl voi ataca pe preşedintele Înaltei Curţi.

— Atunci, la nevoie, îl veţi apăra pe lordul William?

— Fără îndoială!

Marmouset îşi muşcă buzele ca să nu pufnească în râs. „Ce îmi spunea mie Rocambole? Se gândi el. Cine îl ascultă pe John Bell, poate crede că e un om greu de păcălit. Dar să-l fi creat cineva anume, şi tot n-ar fi reuşit să facă un complice mai bun pentru cauza noastră…”

— Aşa că, reluă John Bell, totul este bine hotărât, nu-i aşa?

— Fără îndoială.

— Plecăm astă-seară?

— Da.

John Bell se scărpină după ureche.

— Nu mai este decât un singur lucru care mă reţine oarecum, zise el.

— Ce anume?

— Cum îl vom lua pe lordul William cu noi? Oare va consimţi să vină?

— Oh, mă ocup eu de asta…

— Ţineţi totuşi să ne însoţească şi fostul om de legi?

— Edward Cokeries?

— Da.

— Eu nu ţin câtuşi de puţin, însă este una din condiţiile puse de paracliser când mi-a vândut frânghia.

— Desigur, în cazul aceasta, îl vom lua. Frânghie scumpă, dragă şi prea iubită frânghie!

Şi gravul director de la Bedlam începu să danseze prin cameră. Nu se opri decât atunci când se auziră pe coridor paşii unui infirmier.

„Grozav medic alienist! Se gândea Marmouset. E mai nebun decât toţi nebunii la un loc aflaţi aci!”

Când se bătu în uşă, John Bell îşi domoli subit entuziasmul şi se grăbi să deschidă. Infirmierul aduse cartea de vizită a lordului Wilmot. Admirabilul domn aştepta la vorbitor şi dorea să-şi vadă nepotul, pentru ca el însuşi să-şi dea seama de starea sănătăţii acestuia.

— Fir-ar să fie! Murmură John Bell, după ce infirmierul îi făcu această comunicare. Numai de n-ar avea fantezia să vă ia cu el tocmai acuma!

— Ce-are a face?

— Cum? Tocmai dumneata mă întrebi?

— Fără îndoială.

— Dar, înseamnă că nu aţi mai pleca?

— Dimpotrivă. Fix la ora opt mă veţi găsi în gara Charring Cross.

— Îmi făgăduiţi? Şi John Bell îl privea pe Marmouset plin de îngrijorare.

— Pe cuvânt de onoare!

Şi părăsindu-l pe John Bell, care de fapt de-abia aştepta să rămână singur şi să înceapă din nou să danseze, Marmouset coborî la vorbitor.

Capitolul XV.

Marmouset îl găsi pe Shoking alias lordul Wilmot la vorbitor. Părea tulburat.

— Nu mă aşteptam să te revăd atât de curând…

— Nici eu nu prevăzusem această vizită, îl întâmpină Shoking.

Apoi, aruncând o privire în jur, vrând să se asigure că nimeni nu îi putea auzi, continuă:

— Suntem singuri? Crezi că nu ne aude nimeni?

— Bineînţeles, şi spune-mi odată despre ce este vorba?

— Nu ştiu absolut nimic, izbucni disperat Shoking.

— Ce anume nu ştii?

— Ieri am făcut sau nu tot ce ai vrut dumneata?

— Fără îndoială. Şi ce e cu asta? Se miră Marmouset.

— Dar ţi-am spus că am acţionat absolut automat, ca un instrument, cu alte cuvinte vorbeam ca un papagal, repetam o lecţie pe care o învăţasem pe dinafară…

— Ei bine?

— Dar că eu personal nu înţelegeam absolut nimic din tot ce făceam.

— Prietene, nici nu era nevoie să fi înţeles, încercă să îl liniştească Marmouset.

— Bun. Aşa mi-am spus şi eu. Am impresia însă că va trebui să continui să… nu înţeleg…

— Poate că da. Dar, în sfârşit, despre ce este vorba?

— Oh, de un lucru foarte simplu în aparenţă.

— Să auzim, îl îndemnă Marmouset.

— Cu câteva ore înainte, mă plimbam pe Strand şi trăgeam cu coada ochiului pe la vânzătoarele de prăvălie şi pe la vitrine; deodată cineva mă bate pe umăr…

— Cine oare?

— Un bărbat pe care atunci îl vedeam pentru prima oară în viaţa mea.

— Cum arăta?

— Roşcat, cu ochelari şi ducea sub braţ nişte hârtii… sigur un om de legi.

Marmouset începu să zâmbească, fiindcă din sumara descriere a lui Shoking nu putea fi altcineva decât domnul Burdett.

— Dragă Shoking, eşti sigur că nu l-ai cunoscut în vreo ocazie.

— Absolut sigur.

— Nu l-ai mai văzut chiar niciodată…

— Niciodată. Dar de ce mă întrebi?

— Oh, făcu Marmouset. Mă gândeam totuşi că s-ar putea să fie o cunoştinţă; după cum mi l-ai descris, ştiu precis cine este.

— Serios? Şi cine e? Întrebă Shoking.

— Nu poate fi altcineva decât primul secretar al domnului avocat Colcram.

— Eu susţin că pe omul acela care m-a bătut pe umăr nu l-am mai văzut în viaţa mea…

— Mă rog. Şi ce ţi-a spus adineauri domnul Burdett, căci aşa îl cheamă: Burdett.

— Ce mi-a spus? Un cuvânt care m-a năucit. Mi-a spus: „Bonjour, milord!”

— Adevărat?

— Purtam totuşi hainele mele obişnuite, deci redevenisem Shoking, pârlitul Shoking… Atunci m-am uitat lung la el şi i-am spus:

— Gentleman, vă arde de glumă?”

— Glumesc atât de puţin cu dumneata, mi-a răspuns el, încât am să-ţi spun cum te cheamă…”

— Shoking!” am zis eu imediat.

— Perfect, dar în anume împrejurări te mai numeşti şi lord Wilmot.”

— Ah, de unde ştii” m-am mirat eu.

— Şi, a continuat el, ieri seară ai intervenit să fie închis la Bedlam sir Arthur, nepotul dumitale…”

— Este adevărat… Dar de unde ştiţi dumneavoastră acest lucru?”

— Nu te priveşte. Am să-ţi dau însă un mesaj pentru el.”

— Pentru sir Arthur?”

— Sir Arthur sau Marmouset, cum vrei dumneata, vezi bine că sunt la curent…”

— Şi ţi-a dat vreo scrisoare pentru mine? Întrebă Marmouset.

— Da, mi-a dat şi m-a îndemnat să ţi-o aduc numaidecât.

— Unde e scrisoarea?

— Iat-o! Şi scoţând scrisoarea din buzunar, i-o întinse.

Marmouset o deschise nerăbdător. Era scrisă tot în acea limbă bizară pe care John Bell nu putuse să o identifice; el citi: „Am trimis o falsă lady Pembleton. Speriat, reverendul l-a autorizat personal pe John Bell să plece urgent cu lordul William. Dacă pleci în astă seară, ai grijă, la gara Charring Cross să cumperi Pall Mall Gazette. Îl vei recunoaşte fără îndoială pe omul de la chioşcul de ziare. El îţi va da un exemplar din jurnal, în care vei găsi o scrisoare. În ea sunt instrucţiunile.

Burdett”

Shoking ardea de nerăbdare să cunoască şi el textul acelei scrisori. Dar Marmouset socoti probabil inutil să i-o tălmăcească şi o puse foarte liniştit în buzunar.

— E în ordine, spuse el, îţi mulţumesc.

— Nu te supăra, zise Shoking, dar aş vrea să-ţi pun o întrebare.

— Îţi voi răspunde numai dacă se va putea. Ascult…

— Cum de m-a acostat acel om pe care nu l-am văzut niciodată. Putea foarte bine să se înşele.

— Înseamnă că acel om te cunoaşte. Aşa cum de altfel şi tu îl cunoşti.

— Eu îţi repet că atunci l-am văzut pentru prima oară.

— Iar eu îţi afirm contrariul. L-ai cunoscut chiar foarte bine…

Shoking tresări. Marmouset zâmbea nepăsător.

— Ai locuit chiar multă vreme împreună cu el.

— Oh, nu, tresări Shoking, cu neputinţă… Că doar nu e… nu-i aşa?

Şi cuprins de emoţie, vru să pronunţe un nume…

— Taci! Îl opri Marmouset. Nici un cuvânt în plus!

Shoking rămase interzis. Marmouset îl rugă să plece.

— Şi când va trebui să mă întorc? Întrebă Shoking.

— Aici în nici un caz. Pentru că pe mine nu mă mai găseşti…

— Vrei să ieşi de la Bedlam?

— Fără îndoială. Plec chiar în seara asta.

— Unde anume?

— La gara Liverpool.

— Singur?

— Nu, cu lordul William şi cu Edward Cokeries.

Shoking părea din ce în ce mai nedumerit.

— Ne vom îmbarca spre Irlanda.

— Dar atunci, Vanda… eu? întrebă Shoking.

— Veţi sta liniştiţi aici, la Londra, până când vă voi scrie, dacă voi putea.

— Pe cuvântul meu, spuse Shoking puţin ofensat, este totuşi neplăcut să ai de-a face cu oameni atât de misterioşi ca dumneata.

Marmouset nu se supără.

— Sunt misterios, zise el, pentru că în problema asta nici eu nu ştiu mai mult decât tine. Aştept noi instrucţiuni.

Shoking îşi stăpâni un strigăt de emoţie.

— Ah! De-abia acuma încep să înţeleg, spuse el… iar omul pe care l-am întâlnit… Dar sunt chiar un imbecil din moment ce nu l-am recunoscut… Omul acela nu era deci altul decât…

— Taci din gură! I-o tăie scurt Marmouset.

Şi îndemnându-l pe aşa-zisul lord Wilmot să plece, sir Arthur se îndreptă liniştit spre curtea interioară, unde avea să-i înştiinţeze pe lordul William şi pe Edward Cokeries de apropiata lor plecare.

Capitolul XVI.

În aceeaşi seară, la ora 7, o cabrioletă cu patru locuri staţiona în faţa porţii principale de la Bedlam. Servitorii se

grăbiseră să încarce vreo şase pachete. Toate aparţineau lui John Bell. Valetul său, cu care călătorea totdeauna, vorbea destul de familiar cu vizitiul.

— Noi suntem cunoştinţe vechi, Tobby, spuse el.

— Ai dreptate, domnule Jack, îi răspunse vizitiul, mângâindu-şi caii cu coada biciului. Ai dreptate, sunt vreo zece ani de când ne cunoaştem…

— Aşa e, Tobby, se împlinesc zece ani, aşa e…

— Cred că v-am dus cu trăsurica mea de vreo treizeci de ori; şi parcă e un făcut: de câte ori poliţiştii trebuie să aducă vreun nebun aici, la ospiciu, tocmai atunci trec eu pe stradă şi mi se face semn să opresc şi să îi iau…

— În cazurile acestea bacşişurile sunt destul de mici, nu-i aşa, Tobby, întrebă servitorul.

— Da, dar se întâmplă să am de-a face şi cu nebuni generoşi.

— Ei, află că de data asta nu ai să te poţi plânge, Tobby.

— Dar, domnule Jack, mi se pare că astăzi nu plimb nişte nebuni.

— Ba da.

— Mi s-a spus că trebuie să-l conduc la gară pe domnul Bell…

— Aşa şi este.

— Păi domnul Bell nu este nebun, după câte ştiu eu… zise vizitiul, scărpinându-se după ceafă.

Servitorul zâmbi cu un aer de superioritate şi-i şopti:

— Domnul Bell nu merge singur, dragul meu…

— Ah, aşa stă treaba, va să zică…

— Da, ia cu dumnealui trei internaţi din Bedlam.

— Care sunt fără îndoială vindecaţi, nu-i aşa?

— Şi da, şi nu.

— Nu înţeleg, zise vizitiul.

— Ascultă-mă, Tobby, am să-ţi spun întregul adevăr. Vei conduce patru persoane care vor lua loc înăuntru în trăsură, şi pe mine care voi avea cinstea să stau cu tine în spate, să-ţi ţiu de urât pe capră.

— Înseamnă, în total, cinci persoane, domnule Jack.

— Exact, iar din cele cinci persoane, nu este nebun cu adevărat decât unul singur. Şi numele lui o să ţi-l spun numai după ce ajungem la Charring Cross.

— Şi acuma de ce nu-mi spuneţi, domnule Jack?

— Am eu motivele mele. Însă trebuie să ştii un lucru, Tobby, în momentul de faţă, omul cel mai fericit din Bedlam nu este unul din cei cinci de care ţi-am vorbit, cum e normal să-ţi închipui, ci domnul Blount, celălalt director.

— Păi de ce să fie atât de fericit, domnule Jack?

— Cum de ce? Pentru că pleacă domnul Bell.

— A, poate e vorba de gelozie, domnule Jack, poate…

— Şşt! Îi făcut semn Jack. Uite să se apropie călătorii noştri.

Într-adevăr, poarta se deschise şi apăru John Bell, pe cap cu o caschetă cu vizieră dublă, cu ochelari mari pe nas, cu o tolbă de vânător în bandulieră şi o pătură pe umăr. În urma lui venea lordul William, la braţul lui Marmouset. Edward Cokeries încheia grupul.

John Bell părea a fi în aceeaşi stare de exaltare. Cum îl văzu pe vizitiu, îl şi interpelă:

— Hei, vizitiu, calul dumitale merge cum trebuie?

— Bineînţeles, înălţimea voastră… în privinţa asta, nu vă faceţi griji…

— Nu de alta, dar nu doresc să pierd trenul… Te rog să te gândeşti că în ceea ce mă priveşte, e o chestiune de şapte sau de opt sute de mii de lire, cel puţin…

— Cerule! Se miră Tobby. Poţi să cauţi mult şi bine şi nu găseşti o asemenea avere la Londra.

— Şi mai e vorba şi de un titlu de lord… adăugă doctorul.

— Căile ferate sunt atât de prost organizate, continuă John Bell, că, uite, trebuie să mergi la Charring Cross, să treci apoi din nou peste Tamisa şi să revii la London Bridge… pentru ca abia după aceea… să ajungi la gara Liverpool printr-un tunel subteran. Oh! Nu se mai termină odată!

Şi spunând acestea, întinse mâna şi deschise singur portiera.

— Vizitiu, întrebă el, ce oră este?

— Şapte şi un sfert, domnule.

— Atunci crezi că vom ajunge la timp?

— Sosim cu un sfert de oră înainte, excelenţă…

Marmouset, lordul William şi Edward Cokeries se instalaseră şi ei confortabil în trăsură.

— Vizitiu, strigă John Bell, dă bice şi porneşte odată! Este cam prăpădit calul dumitale…

— Este el slab, dar e grozav, domnule!

— Fii atent, continuă John Bell, tocmai când Jack închidea portiera, dacă ajungem la timp, îţi dau o coroană pentru cursă şi un şiling bacşiş; şi, mai târziu, când voi deveni lord, îţi voi dărui un cal, să-l înlocuieşti pe acesta care, hotărât lucru, arată foarte rău…

Jack se urcă pe capră alături de Tobby şi porniră la drum cu viteză moderată, îndreptându-se spre podul Westmister. Şi cum tuturor birjarilor le place să vorbească, părându-le astfel mai scurtă cursa, birjarul nostru, privindu-l cu coada ochiului pe Jack, zise:

— Pe cuvântul meu, domnule Jack, dacă n-aş şti că domnul John Bell e directorul ospiciului, aş putea să jur…

— Ia mai taci din gură, Tobby…

— Păi uită-te şi dumneata: ceilalţi trei par a fi perfect sănătoşi şi în toate minţile…

— Ţi-am spus adineauri că din cei patru clienţi ai dumitale, unul singur e nebun. Şi ţi-am mai spus că numai după ce ajungem la gară o să ţi-l arăt.

— Bine, acceptă vizitiul, dacă îmi răspundeţi aşa, trebuie să aveţi motivele dumneavoastră…

Şi după scurt timp începu să vorbească despre cu totul altceva.

Nici nu trecuseră douăzeci de minute, şi ajunseră la gara Charring Cross, care, se ştie, se află la intrarea străzii Strand, foarte aproape de Trafalgar Square.

John Bell sări sprinten din trăsură, înainte chiar ca Tobby să fi făcut întoarcerea în faţa peristilului. Atunci valetul îi spuse vizitiului zâmbind:

— Acuma, priveşte atent, Tobby.

— Unde, domnule Jack?

— Singurul, dar absolut singurul nebun dintre toţi este domnul John Bell.

— Nu mai spuneţi, domnule Jack! Se întristă vizitiul.

— Nebun de legat, iar celălalt director, domnul Blount, mi-a dat toate instrucţiunile, zise servitorul cu un ton misterios.

Şi după ce îi plăti cursa, se ocupă tacticos şi liniştit de transportarea bagajelor.

Marmouset ajunsese pe peron şi căuta cu privirea chioşcul de cărţi şi ziare care, atât în Anglia, cât şi în Franţa, sunt nelipsite în toate staţiile.

Văzându-l, se îndreptă într-acolo. Marfa fusese expusă într-un colţ, în stânga. Aşezat pe un scaun în faţa unei mese, vânzătorul îşi rezemase capul în mâini şi cu ochelarii albaştri la ochi părea că citeşte foarte atent o carte.

— Mă scuzaţi, domnule, zise Marmouset, mai aveţi din întâmplare un exemplar din Pall Mall Gazette?

Omul tresări şi săltă capul imediat. Apoi, cu mâna stângă, îşi ridică ochelarii pe frunte. Marmouset de-abia se putu stăpâni.

— Milon! Exclamă el.

— Vezi, răspunse vechiul prieten al lui Rocambole, vezi că nici eu nu am murit?

Şi Milon îşi puse la loc ochelarii, pe nas.

Capitolul XVII.

Continuând să-şi potrivească ochelarii, Milon zise:

— Poftim Pall Mall Gazette. Apoi, uitându-se la ceasul de pe peronul gării, adăugă: Mai sunt douăzeci de minute până la plecare. Înseamnă că avem timp să vorbim. Cred că îţi închipui că stăpânul nu a scris nici o scrisoare…

— Cum aşa? În ziarul ăsta nu am nici un mesaj?

— Nu.

— Dar atunci… instrucţiunile cu pricina…

— Le găseşti în ziar.

— Nu mai înţeleg nimic.

— Din pagină în pagină ai să vezi câte un cuvânt, câte un rând, câte o literă, însemnate uşor cu creion albastru.

— Ah, foarte bine, se linişti Marmouset.

— Ai să le grupezi şi astfel ai să ştii ce ai de făcut.

— E în ordine.

— Dar pentru că tot mai avem timp, am să-ţi explic eu pe scurt despre ce este vorba. Mâine dimineaţă ajungi la Liverpool. Prima navă cu aburi care pleacă spre Dublin se numeşte „Crimée”, iar căpitanul face parte din grupul prietenilor noştri.

— Ah, adevărat? Deci ne îmbarcăm?

— Fără îndoială.

— Spre Irlanda?

— Nu chiar?

Marmouset îl întrebă atunci foarte mirat:

— Păi din moment ce ne îmbarcăm, unde ne-am mai putea opri în drum? Doar dacă nu vom coborî în largul mării…

— Se vede că nu cunoşti deloc geografie. Şi asta nu face cinste educaţiei strălucite pe care ţi-am dat-o eu, împreună cu stăpânul nostru, spuse Milon.

— Ah, este adevărat! Făcu Marmouset. Am uitat de existenţa insulelor, da, am uitat de insula Man.

— Fără îndoială, şi toate navele cu aburi acostează în portul Douglas.

— Deci mergem până în insula Man?

— Da.

— Şi acolo ce avem de făcut?

— Îmi pare rău că nu mai pot să-ţi spun restul, pentru că, iată, se apropie domnul Bell.

— Drace!

— Este de-ajuns să ştii că în insula Man există o somnambulă.

— La care vom merge să o consultăm?

— Da, şi ea o să vă spună unde anume este ascunsă comoara pe care o caută domnul John Bell.

— Şi cum noi nu o să ajungem până în Irlanda…

— Şşt! Pall Mall Gazette îţi va da toate celelalte lămuriri. Uite-l pe domnul John Bell.

Într-adevăr, directorul de la Bedlam se îndrepta plin de nerăbdare spre chioşcul de ziare, şi cărţi. Sir Arthur – alias Marmouset – puse un şiling pe tejgheaua pretinsului librar. Milon îi dădu restul şi îi ură într-o engleză curată:

— Călătorie plăcută, gentleman.

Marmouset puse ziarul în buzunar şi îl întâmpină pe John Bell. Acesta îi spuse:

— Vizitiul a avut dreptate. Am ajuns cu un sfert de oră mai devreme. Îmi place foarte mult vizitiul nostru.

— Adevărat? Spuse Marmouset, vrând să întreţină conversaţia.

— Da, şi când voi deveni lord, îi voi face cadou un cal… Să ştii că eu când spun o vorbă…

— V-aţi înregistrat bagajele? Îl întrebă Marmouset.

— Jack se ocupă de treburile astea. Şi parcă nemaiavând răbdare, consultă ceasul de pe peron. Hotărât lucru, spuse el, căile ferate au rămas de o încetineală intolerabilă.

— Fiţi liniştit, vom pleca la timp. Unde sunt cei doi nebuni ai noştri?

— Îi supraveghează Jack.

Marmouset îl luă de braţ pe domnul John Bell şi continuă:

— Chiar acuma am vorbit cu librarul şi mi-a dat o informaţie foarte preţioasă.

— Ce v-a spus?

— Mi-a spus că navele cu aburi acostează pe insula Man.

— Ei poftim! Încă o întârziere! Se necăji directorul, bătând înciudat din picior.

— Însă în insula Man trăieşte o somnambulă care face minuni.

— Ce vorbeşti, domnule? O somnambulă?

— Da.

— Ei, dar de ce ne mai trebuie, din moment ce avem frânghia?

— Totuşi, spuse Marmouset, somnambula aceasta are o reputaţie grozavă şi se pare că datorită ei s-au găsit multe comori… Cel puţin aşa mi-a spus librarul adineauri.

John Bell căzu pe gânduri şi nu mai scoase nici un cuvânt până când se auzi semnalul de plecare a trenului.

Jack reţinuse un compartiment întreg, unde se şi instalase, împreună cu lordul William şi Edward Cokeries. John Bell şi Marmouset veniră şi îşi luară şi ei locurile. Trenul se puse în mişcare. Tot timpul călătoriei, lordul William şi Edward Cokeries nu scoaseră nici un cuvânt. În, schimb, John Bell făcu tot felul de speculaţii şi digresiuni. Nu închise ochii toată noaptea, întocmind planuri pentru viaţa pe care urma să o ducă de îndată ce va fi în posesia averii şi comorilor lăsate de la strămoşii săi. Din când în când, valetul lui ridica ochii spre tavan şi părea să spună: „Dacă o s-o ţină întruna aşa, va trebui să-l legăm”.

În sfârşit, la orele 7 dimineaţa, ajunseră la Edinburgh. John Bell, fiind la curent şi cu plecarea vaselor cu aburi, spuse:

— Crimée” ridică ancora la ora nouă, aşa că nu mai avem timpul să luăm prânzul pe uscat.

— Nu e nimic, o să luăm masa la bordul vasului, răspunse Marmouset.

Astfel că de la gară se urcară direct pe puntea vasului. „Crimée” aştepta pregătită sub presiune, gata de plecare.

Odată urcat la bord, Marmouset scoase Pall Mall Gazette din buzunar şi descifră corespondenţa misterioasă a lui Rocambole.

După ce află ce avea de făcut, o porni în căutarea căpitanului.

John Bell scruta orizontul şi era convins că în ceaţa dimineţii vede pământul Irlandei.

Capitolul XVIII.

Să ne întoarcem puţin la reverendul Patterson, deus ex machina misterios al persecuţiilor odioase a cărui victimă era de atâta vreme nefericitul lord William Pembleton.

Deci, reverendul Patterson, după ce părăsi Bedlam, se îndreptă grăbit spre Pater-Noster Street. Domnul Colcram lipsea. Dar era domnul Burdett. Primul secretar al avocatului Colcram îi ieşi surâzând în întâmpinare.

— Ştiu fără să-mi spuneţi ce vă aduce aici şi ce vreţi să-mi comunicaţi.

— Adevărat?

— Lady Pembleton a fost la Bedlam.

— Va să zică aţi aflat?

— Ştiu tot, spuse domnul Burdett calm. Cei doi directori însă, cuprinşi de o teamă salvatoare, nu au permis întrevederea ei cu Walter Bruce.

— Întocmai.

— Lady Pembleton se va duce mâine din nou.

— Da, însă…

— Vreţi să spuneţi că Walter Bruce nu se va mai afla acolo mâine.

— Desigur, domnul John Bell pleacă astă-seară.

— Şi îl ia cu el în această călătorie?

— Natural, ceea ce face ca noi să ne fi descotorosit de el. Dar după ce spuse aceste cuvinte, reverendul tresări.

— Scumpul meu domn, zise Burdett, lordul William nu este nebun, şi dumneavoastră ştiţi foarte bine acest lucru.

— Nu, desigur, nu este nebun…

— În schimb, directorul de la Bedlam, domnul John Bell, este nebun de-a binelea…

— Nebun de legat!

— Aşa că, urmă domnul Burdett, nimic nu ar fi mai uşor pentru lordul William decât să evadeze?

— Puţin mă interesează! Numai să nu se întoarcă la Londra.

— Vă închipuiţi, cred, că dacă reuşeşte să scape, acesta va fi primul lucru pe care ar dori să îl facă.

Reverendul se încruntă.

— Însă, adăugă domnul Burdett, eu mi-am luat toate măsurile de prevedere; omul care joacă rolul lui sir Arthur este un băiat îndrăzneţ şi totodată foarte prudent.

— L-aţi văzut astăzi?

— Nu, ar fi fost absolut inutil, am pus să i se transmită instrucţiunile mele.

Reverendul Patterson se aşezase lângă biroul domnului Burdett.

— Acum, continuă el, să-i lăsăm pentru o clipă pe lordul William şi pe domnul John Bell şi să vorbim liniştiţi despre o altă problemă.

— Vă ascult, spuse domnul Burdett.

— Va să zică, lady Pembleton s-a dus la Bedlam! Aceasta este o dovadă că ea va încerca să nu plătească sumele la care s-a obligat decedatul lord Evandale.

— Bineînţeles, dar noi vom putea fără nici o greutate să o obligăm.

— Şi eu m-am gândit tot aşa. Numai că iată, sunt mai puţin documentat în treburile astea strict juridice…

— Şi vă frământă întrebarea dacă nu cumva procedura o să dureze prea mult?

— Cam aşa ceva…

— Un avocat obişnuit ar cere îngăduinţa unui termen de cel puţin doi ani.

— Şi dumneavoastră?

— Eu voi lucra în aşa fel, încât vom rezolva totul în trei luni.

— Mi-o făgăduiţi?

— V-o jur!

Ochii reverendului sclipiră.

— Ei bine, se înflăcără el, contez pe dumneavoastră şi vă declar solemn că aveţi mână liberă să acţionaţi fără să mă amestec, în nici un fel, cu atât mai mult cu cât voi lipsi din Londra un timp.

— Plecaţi?

— Da, pentru câteva zile numai, plec în Franţa.

— Scuzaţi-mi curiozitatea, insistă domnul Burdett, dar ce faceţi în Franţa?

— Încerc să dau de urma unui om, singurul de care mă tem în mod serios.

Domnul Burdett îl asculta nepăsător.

— Despre cine vorbiţi? Îl întrebă.

— Un oarecare şef fenian care se spune că ar fi de origine franceză.

— Cum îl cheamă?

— I se spune Omul Gri.

— Ah, făcu domnul Burdett, am auzit şi eu despre el. Nu e cel care a fost la Newgate?

— Ba da.

— Şi care a evadat chiar în ajunul zilei când fusese hotărâtă executarea lui?

— Fenianii au făcut în aşa fel încât, ca să-l elibereze, au aruncat în aer o parte din zidul de la Newgate.

— Da, spuse Burdett, aşa ştiu şi eu. Şi ziceţi că de acest om vă temeţi dumneavoastră?

— Este singurul adversar serios pe care l-am întâlnit în viaţa mea.

— Dar de unde ştiţi că ar fi părăsit Londra?

— M-a informat un detectiv în care am toată încrederea.

— Şi detectivul pretinde că s-ar fi dus în Franţa?

— Da.

— Ei bine, cum v-am mai spus, şi eu mă tem de acest om; duceţi-vă în Franţa, domnule reverend, îl sfătui Burdett. În acest timp, noi vom lichida succesiunea lordului Evandale.

Reverendul Patterson îşi luă rămas bun şi plecă mulţumit. După ce închise uşa, Burdett îşi frecă mâinile

zâmbind.

— Nu pui tu mâna pe Omul Gri… zise el.

Reverendul se urcă din nou în cabrioleta care îl aşteptase şi dădu ordin vizitiului:

— Elgin Crescent!

În Elgin Crescent era locuinţa sa particulară. Cabrioleta coborî Fleet Street, urcă pe Farringdon Road şi ajunse în Oxford Street, artera cea mai puţin circulată şi care taie oraşul dintr-un capăt în celălalt.

Tocmai când intrau în Oxford Street se încrucişară cu o altă cabrioletă, din interiorul căreia un domn, părând surprins, îi făcu semne reverendului, apoi porunci vizitiului să oprească. Acelaşi lucru făcu şi reverendul.

Gentlemanul – care nu era altul decât sir Archibald, tatăl văduvei Anne Pembleton – sări sprinten din trăsură şi veni cu mâinile întinse spre reverendul Patterson. Acesta îl primi cu destulă răceală. Sir Archibald însă nu observă.

— Unde vă duceţi? Întrebă el amabil.

— Mă întorc acasă.

— În Elgin Crescent?

— Da.

— Îngăduiţi-mi să vă însoţesc. Cabrioleta mea va veni din urmă. Am multe să vă spun…

Şi sir Archibald se şi instală pe banchetă lângă reverend, apoi îi făcu semn vizitiului său să îi urmeze.

Domnul Patterson nu avea ce să discute cu sir Archibald şi era vizibil contrariat de această insistenţă.

— Închipuiţi-vă că vin tocmai din Scoţia, zise sir Archibald.

— Ah, da?

— Unde am condus-o pe lady Pembleton…

Uluit, reverendul Patterson îl întrerupse:

— Pe fiica dumneavoastră? Întrebă el.

— Da, pe fiica mea.

— Vreţi să spuneţi că aţi condus-o pe lady Pembleton în Scoţia?

— Da, domnule reverend, la New Pembleton.
— Şi când aţi plecat într-acolo?
— Acum cinci zile.
— Şi v-aţi întors astăzi?
— Eu, da.
— Şi lady Pembleton s-a întors cu dumneavoastră?
— Nu, ea a rămas la New Pembleton.
Reverendul îl privi plin de neîncredere.
— Cred că vă bateţi joc de mine, sir Archibald, spuse el.
Capitolul XIX.
Baronetul tresări.
— Ce motive aş avea, domnule reverend, să îmi bat joc de dumneavoastră? Se miră el.
— Nu le cunosc, sir Archibald, dar constat acest lucru.
— Cum aţi spus?
— Susţin că lady Pembleton nu este în Scoţia.
— Vă rog, faceţi-mă să înţeleg.
— Lady Pembleton este la Londra.
— Sunteţi complet greşit, domnule reverend!
— Vă pot dovedi acest lucru.
Sir Archibald îl privea cu o curiozitate crescândă; în cele din urmă îi spuse:
— Dumneavoastră vă bateţi joc de mine… Vă repet, fiica mea este la New Pembleton, adică la o sută de leghe de Londra.
Reverendul ridică din umeri.
— Uite ce zic eu, sir Archibald, cu mine aţi face mai bine să jucaţi cu cărţile pe faţă…
— Ce vreţi să insinuaţi?
— Ascultaţi-mă o clipă. Nici lady Pembleton, nici dumneavoastră nu puteţi nega că acum câteva luni v-am făcut un mare serviciu.
— Pentru care vă suntem foarte recunoscători, domnule reverend.
— Fără mine, continuă reverendul Patterson, nu v-aţi fi putut descotorosi atât de uşor de Walter Bruce.

La auzul acestui nume, sir Archibald tresări.

— Ei bine! Zise el.

— Este adevărat, continuă reverendul că asociaţia al cărei şef sunt nu lucrează decât din dragoste pentru Dumnezeu şi de aceea lordul Evandale a contractat faţă de noi angajamente destul de copleşitoare.

— Pe care noi nu încercăm să le neglijăm, domnule reverend, îl întrerupse intrigat sir Archibald, vorbind cu un accent de francheţe care îl puse pe gânduri pe Patterson.

— Adevărat? Întrebă acesta.

— Dumneavoastră ştiţi foarte bine, zise sir Archibald, eu sunt bogat, pot spune fabulos de bogat. În consecinţă, era mai puţin importantă problema averii decât a titlului, şi numai de aceea am tratat cu dumneavoastră. Ceea ce nu doream noi era acel proces care ne ameninţa şi care ar fi dezvăluit misterul dramei petrecute la New Pembleton; iar ceea ce voiam noi era ca lordul William să rămână pentru totdeauna Walter Bruce.

— Şi ziceţi că dumneavoastră ne veţi plăti acele sume făgăduite în scris în folosul nostru de către defunctul lord Evandale?

— Dar bineînţeles că asta este intenţia noastră, spuse sir Archibald, mirat că i se punea o astfel de întrebare.

— Atunci este foarte straniu… şi reverendul Patterson îl privi în ochi.

— Noi vă stăm la dispoziţie, adăugă sir Archibald.

— În cazul acesta, zise calm reverendul, mi-aţi putea da o explicaţie, sir Archibald?

— Cu plăcere!

— Pentru ce lady Pembleton a ţinut neapărat să-l vadă pe Walter Bruce, cu alte cuvinte pe lordul William?

— Nu ştiu să-i fi venit această idee năstruşnică.

— Deci, a făcut-o fără ştirea dumneavoastră?

— Fără îndoială.

— Aflaţi, vă rog, că a fost la Bedlam.

— Nu mai spuneţi!

— Şi a cerut să stea de vorbă cu lordul William.

— Mă mir! Zise sir Archibald. Şi când s-a întâmplat acest lucru?

— Chiar astăzi!

— Ah, sări ca ars sir Archibald, cu neputinţă să poată fi adevărat! Materialmente cu neputinţă, pentru că, vă repet, lady Pembleton este de cinci zile în Scoţia.

Sir Archibald vorbea cu un ton atât de convingător, încât reverendul Patterson se descumpăni.

— Totuşi, spuse el, o doamnă s-a prezentat la Bedlam chiar astăzi şi a cerut să-l vadă pe lordul William.

— Şi această doamnă a pretins că se numeşte lady Pembleton?

— Exact.

Sir Archibald părea de-a dreptul consternat.

— Eu nu înţeleg nimic din toate acestea; care altă femeie decât fiica mea ar putea să se prezinte drept lady Pembleton?

Reverendul Patterson nu răspunse. O vagă bănuială începu să ia proporţii şi să îl neliniştească; îşi aminti că, din chiar dispoziţiile date de el, bunul şi jovialul director de la Newgate, în speranţa de a obţine mărturisiri de la Omul Gri, îl pusese în contact cu Tom, condamnatul la moarte… Cine putea să îl asigure pe el că Tom nu îi povestise Omului Gri tot ce se întâmplase lordului William? Şi dacă aşa stăteau lucrurile, oare fenianul, cu renumitul său spirit de aventură, nu luase în mână cauza lordului William?

Şi din moment ce o femeie, dându-se drept lady Pembleton, se prezentase cu aplomb la Bedlam, înseamnă că din orice colţ al pământului poate să apară cineva care să se intereseze de viaţa lui.

Reverendul nu îşi dezvălui gândurile care îl frământau. Tot vorbind, îşi dădură seama că ajunseseră în Elgin Crescent.

— Încep să vă cred, sir, da încep să vă cred, mormăi reverendul.

— Aşa şi trebuie! Răspunse fericit sir Archibald.

— Aş prefera însă din tot sufletul ca dumneavoastră să fiţi acela care să mă fi înşelat.

— De ce?

— Iată că am ajuns la mine: să intrăm şi să stăm puţin de vorbă în casă.

Baronetul observă că reverendul era uşor agitat.

— Dar, întrebă el, ce vă nelinişteşte atât de mult?

— Poftiţi totuşi la mine…

Şi reverendul coborî grăbit din trăsură, scoase o cheie din buzunar, descuie şi intrară în casă.

Un valet le ieşi în întâmpinare.

— Domnule, spuse el, detectivul Scotowe abia a plecat. Voia să vorbească înălţimii voastre şi a aşteptat foarte mult timp; dar, în cele din urmă, neştiind dacă vă veţi întoarce curând…

— Şi nu a spus nimic?

— V-a lăsat o scrisoare.

— Unde este?

— Pe şemineu, în biroul dumneavoastră.

Reverendul intră imediat în birou, se îndreptă spre şemineu şi, luând plicul, îl deschise. Scrisoarea conţinea doar câteva rânduri: „Victorie!

L-am găsit pe Omul Gri.

Omul nostru e travestit cu nişte ochelari albaştri, o perucă roşcată şi pretinde că îl cheamă Burdett.

Este secretar principal la domnul Colcram, avocatul.

Aştept ordine pentru a acţiona.

W. Scotowe”

Pe măsură ce citea, reverendul devenea palid ca un mort.

— Ah, murmură el, sufocat de indignare, fără îndoială omul ăsta este mai tare decât mine! De trei săptămâni mă duce de nas şi mă păcăleşte ca pe un copil…

Şi, lipsit de puteri, se prăbuşi într-un fotoliu, simţind că leşină.

Capitolul XX.

Atât reverendul Patterson, cât şi sir Archibald se priveau la fel de nedumeriţi. Primul părea distrus, zdrobit. Celălalt, fără să înţeleagă mare lucru, îşi dădea seama totuşi că se petrecea o mare catastrofă.

Şi cum reverendul Patterson, care îl invitase, continua să tacă, prostit, sir Archibald îndrăzni să îl întrebe:

— Pot să ştiu şi eu ce se întâmplă?

— Ah, vreţi să ştiţi? Întrebă el într-o explozie de mânie. Ei bine, am să vă spun! Până acum dumneavoastră m-aţi considerat un om deştept. Să ştiţi că v-aţi înşelat!

Şi îl cuprinse un râs nervos, înfricoşător.

— Nu vă înţeleg… bâlbâi sir Archibald.

— Aflaţi că sunt un imbecil desăvârşit, un nerod nenorocit, zise reverendul Patterson.

— Vai, domnule! Vă rog…

— Da, da, iată, se împlinesc trei săptămâni de când sunt tras pe sfoară de un om căruia i-am acordat toată încrederea, un om care este de fapt cel mai crunt duşman al meu.

Sir Archibald tot nu se dumirea.

— Vreţi să ştiţi ce s-a întâmplat? Ei bine, nu lady Pembleton a fost aceea care s-a prezentat la Bedlam.

— Păi eu nu v-am spus! Cine putea fi mai sigur decât mine de acest lucru?

— Iar lordul William nu mai este acolo.

Sir Archibald scoase un strigăt de spaimă.

— Ce-aţi spus? Lordul William nu mai este la Bedlam? Întrebă el.

— Nu.

— Atunci unde este?

— În drum spre Irlanda.

— Dar sunteţi nebun, domnule! Exclamă sir Archibald.

— Nu încă… în curând însă am să înnebunesc.

Şi vorbind, reverendul se bătea cu pumnii în piept, se plimba prin cameră agitat ca un animal feroce închis într-o

cuşcă de fier.

— Dar, în sfârşit, încercă sir Archibald să-l oprească din această cursă ameţitoare, vă rog, explicaţi-vă… Cum se face că lordul William nu mai este la Bedlam?

— Nu mai este pentru că i s-au deschis larg porţile!

— De către cine?

— Chiar de mine!

— De dumneavoastră!

Auzea şi nu-i venea să creadă astfel de mărturisiri.

Reverendul continuă:

— De trei săptămâni nu fac altceva decât să urmez orbeşte sfaturile unui om care a jurat, sunt sigur, să-i înapoieze lordului William titlurile şi averea.

— Domnule Patterson, dar ceea ce spuneţi dumneavoastră este extraordinar! Nu pot să cred…

— Aflaţi de la mine că acesta este adevărul! Ţipă scos din fire reverendul. Şi, continuând să râdă nervos, adăugă: Pentru că nu sunt decât un imbecil!

Şi pe când vorbea, din interiorul casei se auzi soneria. Reverendul se linişti puţin şi, crezând că soseşte vreun enoriaş, îşi rugă musafirul:

— V-aş rămâne îndatorat dacă nu mai discutăm nimic deocamdată…

În aceeaşi clipă uşa biroului se deschise şi intră detectivul Scotowe. Reverendul Patterson avea un deosebit talent de a-şi stăpâni emoţiile. În cele câteva secunde, de când auzise soneria şi până la apariţia detectivului în birou, avusese timp să-şi regăsească acea mască de gheaţă care o afişa de obicei.”

— Ah, iată-vă! Spuse detectivul. Tocmai mă depărtam de casa dumneavoastră, chiar ajunsesem la capătul celălalt al străzii, când am văzut că se opreşte aici o trăsură. Am fost convins că numai înălţimea voastră putea fi, şi m-am întors din drum…

— Aţi procedat foarte cuminte, zise reverendul, încercând să îl tempereze.

— Aţi citit scrisoarea mea?

— Da, am citit-o.

— Şi?

— Ei bine, sunteţi un om foarte priceput, dacă totuşi nu cumva vă înşelaţi…

— Nu mă înşel câtuşi de puţin, domnule, se apără detectivul.

— Sunteţi deci sigur că Omul Gri?

— Nu este altul decât domnul Burdett! Locuieşte la doi paşi de Pater-Noster, în Sermon Lane.

— Bun!

— Când seara se întoarce la el acasă, îşi scoate ochelarii, peruca roşcată şi favoriţii roşcaţi.

— Locuieşte singur?

— Nu, nu locuieşte singur, stă împreună cu un francez, un fel de Hercule pe care îl cheamă Milon şi care este librar în gara Charring Cross.

— Ah, făcu iarăşi domnul Patterson, care căzuse pe gânduri şi părea să fi uitat că în biroul lui mai era şi sir Archibald.

Într-adevăr, de la sosirea detectivului, acesta nu se mişcase şi nu pronunţase nici un cuvânt. Stătea cuminte într-un fotoliu, uitându-se când la reverend, care îşi recăpătase calmul şi stăpânirea de sine, când la detectiv, care părea încântat de sine.

— Atunci, reluă detectivul, vedeţi bine, nu am vrut să iau nici o măsură fără avizul înălţimii voastre…

— Cum aşa?

— Omul Gri poate fi arestat, sau la el acasă, sau în biroul domnului avocat Colcram.

— V-aţi luat toate măsurile în vederea arestării?

— Absolut toate.

— Câţi oameni aveţi sub ordinele dumneavoastră?

— Opt.

Reverendul se uită la pendulă.

— Este ora opt, spuse el gânditor. Sunteţi sigur că imobilul din Sermon Lane nu are două ieşiri?

— Foarte sigur.

— Dar poate are totuşi două scări?

— Nu are decât una.

— Şi strada poate fi uşor împresurată?

— Foarte uşor. Este de fapt o străduţă, aşa cum arată însuşi numele ei.

— Ei bine, hotărî reverendul, a cărui privire avu sclipiri sălbatice, să nu lăsăm pe mâine ce putem face azi!

— Sunteţi de părere că trebuie să-l arestăm chiar în seara asta?

— Cât mai urgent cu putinţă.

— Înainte de miezul nopţii, spuse detectivul Scotowe, îl arestăm şi îl ducem direct la Newgate.

— Iar poimâine să fie spânzurat! Decretă reverendul.

— Dar despre cine vorbiţi cu atâta ardoare? Întrebă în cele din urmă sir Archibald.

— Despre un om al cărui nume este destul de cunoscut: Omul Gri. Şi reverendul Patterson se adresă detectivului: Să mergem! Partida nu este încă pierdută… din moment ce omul nostru va fi totuşi spânzurat!

Capitolul XXI.

Într-adevăr, în Sermon Lane locuia Rocambole, alias domnul Burdett, secretarul principal al domnului Colcram, avocatul din Pater-Noster. De ce alesese el tocmai această stradă? Pentru simplul motiv că aici exista o casă pe care o cunoştea. Ocupase aceeaşi cameră închiriată de miss Ellen încă de pe vremea când fusese doamnă a închisorilor şi când venea aici să-şi schimbe hainele după ce termina acele triste îndatoriri faţă de deţinuţi.

Rocambole păstrase o cheie. Din întâmplare, această cheie nu îi fusese confiscată nici în timpul arestării sale la Newgate. Bunul director, nădăjduind că până la urmă tot îi va face destăinuiri, se arătase, aşa cum ştim, generos şi plin de atenţii.

Deci, în ziua sau mai bine zis în noaptea în care, avântându-se în apele Tamisei, îşi recăpătară libertatea, Rocambole îşi aminti de Sermon Lane. Înotători viguroşi, amândoi traversară Tamisa ca şi cum ar fi fost vorba de o gârlă oarecare, şi, odată fluviul trecut, se odihniră puţin pe taluzul malului drept dinspre City.

Atunci Milon îi spuse lui Rocambole:

— Suntem liberi, stăpâne, e drept, dar nu în afară de pericol.

— Ce vrei să spui?

— Hainele de pe noi sunt ude leoarcă.

— Şi te temi cumva să nu răceşti? Sau ai reumatism?

— Nu la asta mă gândeam. Dar ar trebui să ne adăpostim undeva ca să ne uscăm hainele.

— Ai dreptate.

— În vreo tavernă, la vreun hotel sau la vreo pensiune, în sfârşit, oriunde… Cum nu e deloc anotimpul scăldatului, n-ar fi de mirare să trezim bănuielile vreunui poliţist…

— Raţionamentul tău nu e rău, spuse Rocambole ironic; dar fie vorba între noi, bătrâne, am mai trecut noi şi prin altele mai grele.

— Aşa e, stăpâne.

— Însă, continuă Rocambole, de data asta nici măcar nu e cazul să ne gândim prea mult. Avem asigurată o locuinţă.

— Vaporul lui miss Ellen?

— Nu.

— Totuşi, vasul acela ne aşteaptă…

— Da, însă ştii bine că acuma trebuie să rămânem la Londra.

— Într-adevăr, mă furaseră gândurile… Îmi făceam iluzii…

— Cum îţi spuneam, deci, avem o locuinţă în City.

— Ne aşteaptă cineva?

— Nu, vom deschide cu cheia noastră.

Rocambole scoase din buzunar o cheie şi i-o arătă credinciosului său prieten. Apoi se uită spre cerul care

rămânea tot întunecat.

— Avem două ore înaintea noastră. Hai să mergem! Îl îndemnă el.

Îndreptându-se spre Podul Londrei, ajunseră în City şi intrară în Sermon Lane. Fundătura părea pustie; în casa pe care o căutau se putea intra oricând, pentru că uşa avea un mic secret, un zăvor ascuns, ceea ce îngăduia locatarilor să se întoarcă la orice oră.

Se instalară deci în camera lui miss Ellen şi Rocambole reflectă zâmbind:

— Numai aici nu le va trece prin gând să ne caute!

La Londra oamenii nu se preocupă de treburile vecinilor. A doua zi, când unii dintre locatari îi întâlniseră pe prietenii noştri, îşi văzuseră mai departe de drum, spunându-şi poate că mai aveau în casă alţi doi chiriaşi.

După opt zile, atât Milon, cât şi Rocambole aveau fiecare câte o profesie. Milon încasase o poliţă de 1000 de lire de la banca „Davis Humphrey & Co”, cu care se asigurase la plecarea sa din Paris. Apoi cumpărase un loc pentru un chioşc de ziare în gara Charring Cross.

Rocambole devenise domnul Burdett.

În fiecare dimineaţă Milon pleca la ora 7; Burdett la ora 8, şi niciunul din ei nu se întorcea acasă în timpul zilei. La ora 6, după ce plecau toţi secretarii biroului de avocatură, domnul Burdett cobora Fleet Street şi Strand şi se îndrepta spre gara Charring Cross. Exact atunci vânzătorul de ziare şi cărţi îşi închidea prăvălia şi părăsea gara. Amândoi se întâlneau sub peristil, se luau de braţ şi, traversând Trafalgar Square, o porneau când spre Leicester Square, când spre Haymarket. Luau un pahar de sherry la „Café de la Régence”, pentru singura plăcere de a auzi vorbindu-se franţuzeşte, apoi se duceau să cineze, când în vreo cârciumă, când la o braserie, dar cel mai adesea la un negustor de peşte care avea prăvălia în colţ, pe Piccadilly.

Nu ajungeau acasă înainte de ora 10 sau 11 noaptea.

Or, chiar în seara în care detectivul Scotowe îl înştiinţa pe reverendul Patterson că Omul Gri nu era altul decât domnul Burdett, Rocambole şi Milon ieşeau din restaurantul lor obişnuit. Era aproape ora 9. Mergeau la braţ şi, când începură să coboare pe Haymarket, Milon îl întrebă pe Rocambole:

— L-ai observat pe omul care lua masa în faţa noastră?

— Da, probabil e slujbaş la vreun birou de avocatură.

— E un spion, spuse Milon. Şi pe deasupra mai e şi francez.

— De unde ştii?

— L-am cunoscut la Paris.

— Se poate… o fi făcut afaceri proaste la Paris şi a venit să caute de lucru la Londra.

— Şi ne toarnă pe noi! Sunt sigur de asta, conchise Milon.

— Hai, mai lasă şi tu bănuielile!

În clipa aceea, Milon privi ca din întâmplare în urma lor.

— Fii atent! Spuse el strângându-i braţul. Uită-te în spate!

Fără să se oprească din mers, Rocambole întoarse puţin capul. Constată şi el că omul acela îi urmărea.

— Ei, dacă-i aşa, zise Rocambole, hai să ne distrăm puţin. Să mergem mai repede.

— Stăpâne, eu aş zice să ne descotorosim de el, fu de părere Milon.

— Exact asta vreau şi eu. Vei vedea.

Şi, grăbind pasul, îşi văzură de drum.

Capitolul XXII.

Nu încape îndoială că Rocambole era absolut de nerecunoscut chiar pentru cei care îl ştiau şi îl cunoscuseră. De asemenea, Milon îşi schimbase şi el înfăţişarea în aşa fel încât chiar prietenul său Marmouset îl privise ca pe oricare străin, vorbise cu el de două ori în aceeaşi zi şi tot nu îşi dăduse seama că avea în faţă pe vechiul lui prieten.

Amândoi mergeau acum pe stradă ca doi englezi sadea. Şi în timp ce coborau pe Haymarket, venindu-i parcă greu să împărtăşească opiniile prietenului său, Rocambole îi şopti în franţuzeşte:

— Eu nu zic că nu l-ai recunoscut pe individul acela de la Paris…

— Ce să mai vorbim, stăpâne, l-am recunoscut…

— Şi nici nu spun că nu ar fi, cum zici, un turnător. Dar eşti chiar sigur că are ceva cu noi?

— Păi, nu vezi, stăpâne? Ne urmăreşte!

— Acesta nu este un motiv. Ascultă-mă până la capăt.

— Sunt numai urechi, stăpâne!

— Poliţia a fost pe urmele noastre chiar de când am evadat, ştiu acest lucru; dacă însă mă gândesc mai bine, acuma nu mai este…

— Cum asta, nu ştiu nimic?

— În ceea ce mă priveşte, la Scotland Yard, adică la Prefectura Londrei, există două păreri, amândouă susţinute de adepţi înflăcăraţi. Unii – şi aceia sunt cei mai numeroşi – spun că am fost îngropat sub ruinele subteranului. Ceilalţi susţin că eu aş fi plecat din Londra.

— Ei bine! Zise Milon. Din moment ce omul acesta ne urmăreşte, trebuie totuşi să credem că mai este şi o a treia părere – că Omul Gri se ascunde sub peruca şi ochelarii domnului Burdett, secretarul principal al avocatului Colcram…

— Nu, îl contrazise calm Rocambole.

Milon clătină din cap neîncrezător.

— Dacă ar exista cea de-a treia opinie, aşa cum spui, nu ar putea fi susţinută decât de cel mai temut om, care întrece toţi poliţiştii din Regatul Unit.

— Şi… cine este acest om?

— Nimeni altul decât reverendul Patterson.

— Şi ce te face să crezi că nu este chiar el cel care a pus să fii urmărit?

— S-ar putea să fiu căutat din ordinul lui. Însă, te asigur că nu el îl bănuieşte pe Omul Gri în pielea domnului Burdett.

Milon nu mai răspunse nimic, dar se întoarse din nou şi trase cu coada ochiului. Turnătorul, cum îi spunea el, cobora, ca şi ei, Haymarket. Numai că trecuse pe celălalt trotuar. Atunci îi strânse uşor braţul lui Rocambole.

— Vezi bine că…

Rocambole se încruntă.

— Da, prietene, se pare că ai dreptate.

O porniră pe Sauton Street, care este totdeauna mai puţin aglomerată, şi intrară în tutungeria din faţa hotelului „Sauton”. Misteriosul personaj se angajă şi el pe aceeaşi stradă.

— Stăpâne, am un chef nemaipomenit să traversez, să mă proptesc în faţa lui şi să îl culc la pământ cu un pumn… bombăni Milon în timp ce Rocambole îşi aprindea o ţigară de foi.

— Eşti un nătărău, îi răspunse Rocambole.

— Ah, asta e părerea dumitale?

Şi colosul îşi lăsă umil capul în jos.

Necunoscutul se oprise pe trotuarul opus. Rocambole ieşi primul din tutungerie, traversă strada şi se opri chiar lângă el. Necunoscutul nu se mişcă.

— Tu ce învârteşti pe aici, pe la Londra? Îl întrebă în englezeşte Rocambole.

Necunoscutul tresări.

— Scuzaţi-mă, răspunse el într-o engleză stâlcită, încerc şi eu să-mi câştig existenţa.

— Eşti francez?

— Da.

— Şi de ce ne urmăreşti pe noi?

— Pentru asta primesc o guinee pe zi.

— Şi cine te plăteşte atât de generos?

— Un detectiv, domnul Scotowe.

Milon, care pornise imediat după Rocambole, asculta conversaţia încremenit. Nu înţelegea şi desigur oricare în locul lui nu l-ar fi înţeles mai bine pe acest neobişnuit detectiv care îşi trădează secretul de la prima întrebare. Însă Milon uitase un lucru esenţial, acea forţă de fascinaţie a privirii lui Rocambole.

Iar Rocambole îşi ridicase pe neaşteptate ochelarii şi îşi fixase asupra omului privirile limpezi şi dominatoare, încât acesta începu să tremure din tot corpul.

— Atunci, spuse el, ştii cine sunt eu?

— Se pare că sunteţi omul care a evadat de la Newgate.

— Foarte bine, zise calm Rocambole.

Şi băgându-şi mâna în buzunar, scoase un pumn de monezi de aur:

— Ţine, îi spuse el întinzându-i aurul, ia astea şi cară-te!

Omul bâlbâi nişte cuvinte de scuză, luă banii şi plecă grăbit.

Rocambole începu să râdă.

— Vezi, îi spuse lui Milon, nu este atât de greu. Acuma hai să plecăm.

— Eu nu înţeleg nimic din tot ce s-a petrecut, zise colosul.

— Lasă, nici nu e nevoie să înţelegi, hai, vino.

Şi îşi continuară drumul.

În fiecare seară obişnuiau să se abată pe la cârciuma „Evans”, în Covent Garden, să bea bere.

— Să nu schimbăm nimic din programul nostru de până acum, spuse Rocambole.

Se îndreptară deci spre cârciumă, unde ascultară cântecele acelui oribil cor de bărbaţi în haine negre care delectează seară de seară clientela bizarului local. La ora 10, Rocambole îşi puse în buzunar ziarul pe care îl citise.

— Presupun, zise Milon, că nu ne ducem în Sermon Lane?

— De ce nu?

— Fiindcă poliţia ştie…

— Poliţia nu ştie nimic, îl linişti Rocambole.

— În fond, zise filosofic Milon, cum eu de obicei merg acolo unde mergi şi dumneata, îmi este egal…

Şi se întoarseră în Sermon Lane.

Când ajunseră în odăiţa lui miss Ellen, Rocambole îşi scoase peruca, se descotorosi de ochelari, dădu jos favoriţii falşi şi redeveni astfel el însuşi. În acest timp, Milon îşi aprinse o pipă şi se aşează la fereastră. Dar deodată se trase speriat înapoi.

— Ce mai este? Întrebă Rocambole.

— Stăpâne, strigă colosul, de data asta trebuie să recunoşti că suntem prinşi ca într-o cursă de şoareci!

— Nu se poate! Exclamă Rocambole apropiindu-se de fereastră şi aplecându-se ca să poată vedea afară.

Strada era împânzită de poliţişti.

— Şi nici un mijloc de scăpare! şopti Milon disperat.

Capitolul XXIII.

După cum se vede, reverendul Patterson nu pierduse timpul. În mare grabă adusese la cunoştinţă preşedintelui Înaltei Curţi de Justiţie revelaţiile detectivului Scotowe. Apoi alergase la Newgate. Bietul director, care altădată râdea întruna, acum nici nu mai zâmbea. Devenise chiar melancolic şi tresărea înnebunit de spaimă ori de câte ori soneria anunţa vreun vizitator. Avea impresia că va apărea omul îmbrăcat în negru care să îi aducă destituirea.

Reverendul Patterson se prezentase într-adevăr la Newgate. Blajinul director era singur în cabinetul său.

— Ah, scumpul meu domn, îl întâmpină el, aţi venit să mă copleşiţi cu mustrări; desigur, aveţi tot dreptul să o faceţi; poate îmi aduceţi chiar destituirea?

— Nicidecum, domnule, spuse calm reverendul Patterson.

Răspunsul acesta nu avut darul să-i readucă surâsul pe buze bunului director.

— În ziua în care îmi va veni destituirea, mă voi supune fără nici o obiecţie. Îmi merit soarta. Ah! Cumplit m-a

păcălit Omul Gri… Şi eu care îl credeam un adevărat gentleman…

Aici directorul oftă din nou.

— Ştiţi dumneavoastră, continuă el după o scurtă pauză, că mizerabilii aceia mi-au pus căluş în gură şi m-au legat ca pe un criminal?

— Ştiu, cunosc şi acest amănunt, scumpul meu domn.

— Ticăloşii de feniani au vrut să arunce în aer Newgate şi întregul City, asta ştiţi?

— Ştiu.

— Oh, aş da tot ce am numai să-mi fie adus înapoi mizerabilul acela!

Pe buzele reverendului apăru un surâs diavolesc:

— Pun rămăşag, zise el, că nu l-aţi mai trata cu atâtea menajamente?

— L-aş pune în lanţuri până în clipa când va trebui să fie spânzurat.

— I-aţi păstrat celula?

— Da, bineînţeles, domnule…

— Nu mai e altcineva în ea?

— Absolut nimeni.

— Cu atât mai bine! Spuse reverendul mulţumit şi plin de sine.

Şi cum directorul îl privea din ce în ce mai uimit, înalta faţă bisericească îi spuse:

— Scumpe domn, e cazul să vă consolaţi, căci celula care a stat până acum goală va fi locuită chiar la noapte.

— Ce spuneţi? Se miră onorabilul director. De către cine?

— Cum de către cine? De Omul Gri!

— Va să zică, l-aţi prins din nou?

— Nu încă, dar îl vom prinde.

Bucuria care înseninase pentru o clipă chipul directorului se şterse pe dată.

— Mi-e teamă, zise el, să nu vă faceţi iarăşi iluzii…

— Eu vă spun să daţi dispoziţii să se pregătească celula şi să-l primiţi cum se cuvine, fură ultimele cuvinte ale reverendului, fără să-i dea alte explicaţii.

Cabrioleta îl aştepta în faţa închisorii. Dădu ordin să fie, condus în Saint Paul. Cum ajunse aici, coborî şi se uită de jur-împrejur. Tocmai bătea ora 6. Un bărbat care patrula prin piaţă se îndreptă spre el. Era detectivul Scotowe.

— Ei, ce se aude? Întrebă cu vioiciune reverendul.

— Oamenii noştri – pretinsul secretar şi librarul – au fost urmăriţi toată seara de agenţii mei, zise detectivul.

— Bun! Şi acuma unde sunt?

— Încă nu s-au întors.

— Şi cum veţi şti dacă…

— Voi fi anunţat, îl întrerupse detectivul.

Pe când Scotowe vorbea, un poliţist intră în piaţă şi păru să caute pe cineva.

— Ah! Zise detectivul. Iată, a venit omul aşteptat.

Într-adevăr, acesta se îndrepta spre el.

— S-au întors! Îl întâmpină detectivul. Chiar în momentul ăsta.

— Unde îţi sunt oamenii? Întrebă reverendul.

— În capătul fundăturii Sermon Lane am plasat şase. Stau ascunşi într-o cârciumă. Va fi de-ajuns un fluierat, şi ei vor ieşi imediat.

— Şi ceilalţi?

— Ceilalţi sunt lângă Colegiul doctorilor în drept.

— Foarte bine! Hai să mergem!

Detectivul şopti ceva la urechea agentului său, care porni ca o săgeată. După un sfert de oră, Sermon Lane se înţesase de poliţişti.

Acesta era spectacolul care îl speriase pe Milon şi îl făcuse să se retragă îngrozit de la fereastră.

Scotowe îşi cunoştea bine meseria: luase toate măsurile de prevedere, pontând şi toate ieşirile străzilor din jur.

Reverendul nu se depărtă, cum s-ar fi putut crede. Se apropie odată cu poliţiştii şi, iscodind de jur-împrejur, îl

întrebă nerăbdător pe Scotowe:

— Domnule, eşti convins că imobilul nu are decât o ieşire?

— Nu încape nici o îndoială, îi răspunse detectivul liniştit. De altfel, un om de-al meu pândeşte chiar pe scară.

— Dar uşa văd că e încuiată…

— Oh, nu face nimic. Priviţi…

Şi Scotowe mişcă zăvorul ascuns cu dibăcie.

— Oamenii dumneavoastră sunt înarmaţi? Mai întrebă Patterson.

— Da.

— Atunci nu avem decât să urcăm, spuse victorios reverendul.

O parte din poliţişti rămase în stradă; ceilalţi porniră alături de Scotowe şi reverend, acesta mergând în fruntea lor ca la o procesiune. Pe scară dădură de omul postat în dreptul uşii camerei cu pricina.

— Sunt înăuntru, spuse el încet.

Scotowe bătu.

Nu primiră nici un răspuns.

— Sunt totuşi înăuntru, insistă detectivul.

Şi le arătă cu mâna un firicel de lumină care se strecura pe sub uşă. Scotowe bătu din nou. Dar nici de data aceasta nu le răspunse nimeni.

— Spargeţi uşa! Porunci reverendul.

— Nu are rost, cheia este pe dinafară…

Într-adevăr, cheia era în broască. Reverendul puse mâna pe clanţă şi deschise. Dar imediat scoase un strigăt de furie şi disperare. Camera era goală. Pe şemineu ardea o lampă. Pe masă, pipa lui Milon, caldă încă. Dar, ca în poveştile cu fantome, Rocambole şi Milon se făcuseră nevăzuţi.

Capitolul XXIV.

Ce se întâmplase cu Rocambole? Unde dispăruse prietenul său, vânzătorul de ziare de la Charring Cross?

Încremeniţi cu toţii, priveau şi nu le venea să creadă. Palid, tremurând de mânie, reverendul Patterson îşi

îndreptă privirile întrebătoare către detectiv. Acesta striga la omul pe care îl pusese de pază pe scară:

— Tu eşti singurul care trebuia să-i vezi dacă ar fi ieşit afară!

— Domnule, vă jur că nu am văzut nimic! Uşa nu s-a deschis!

Detectivul coborî în fugă scările şi ajunse în stradă. Aici îi întrebă acelaşi lucru pe poliţişti. Unul din ei îl spuse că la un moment dat zărise la fereastră un bărbat fumând, că la foarte scurt timp se apropiase un altul şi apoi amândoi se trăseseră înapoi.

Scotowe urcă din nou în cameră. Aici observă un dulap în perete; îl deschise şi îl examină. Dulapul era gol, şi toate laturile intacte. Un examen amănunţit al pereţilor, al podelei şi al plafonului îl făcu să tragă concluzia că nu exista nici o ieşire tainică sau vreun ascunziş.

Şi totuşi Rocambole şi Milon dispăruseră din această cameră. Iar poliţistul aşezat la pândă jura că văzuse uşa închizându-se în urma lor şi că de atunci nu se mai deschisese.

— Ăştia nu sunt oameni! Izbucni detectivul. Ăştia sunt diavoli!

— Sau poate fantome, care dispar şi apar când vor, bombăni un poliţist.

Reverendul tăcea, consternat. În cele din urmă se smulse din marea de buimăceală care îl cuprinsese şi spuse detectivului:

— Domnule, este absolut cu neputinţă ca aceşti oameni să nu fi ieşit pe uşă!

Poliţistul protestă cu vehemenţă.

— În cazul acesta, zise detectivul, înseamnă că sunt tot în această casă!

— Trebuie să o controlăm amănunţit.

— Dar, domnule reverend, îndrăzni detectivul, dumneavoastră ştiţi foarte bine că în Anglia domiciliul cetăţenilor este inviolabil.

— Prostii! Îi răspunse reverendul. Urmaţi-mă, eu îmi fac datoria mea!

Şi imediat bătu la uşa de alături.

Locatarul respectiv apăru.

— Domnule, îi spuse reverendul Patterson, căutăm un răufăcător din categoria cea mai periculoasă, unul din acei feniani blestemaţi care au vrut acum câteva zile să arunce în aer o clădire importantă a oraşului.

— Nu îl găsiţi la mine, domnule, răspunse calm locatarul. Eu aici locuiesc singur.

— Nu ne interesează cu cine locuieşti, spuse reverendul, uite o bancnotă de cinci lire, te rog îngăduie-ne să vizităm apartamentul…

În Anglia, ca şi oriunde aiurea, banii deschid toate uşile pe care legea nu reuşeşte să le deschidă. Mulţumită acestui talisman, reverendul, împreună cu detectivul, inspectă toată casa de la parter până la mansardă.

Nicăieri însă nu găsiră urma Omului Gri sau a însoţitorului său. Înnebuniţi, se întoarseră cu toţii în camera lui Rocambole.

În culmea mâniei, dar fără să-şi piardă capul, reverendul se adresă detectivului:

— Omul ne scapă, domnule, dar există acte şi documente pe care trebuie să le găsim aici neapărat.

— Aveţi dreptate, zise Scotowe.

Şi reverendul le împărtăşi un raţionament foarte simplu:

— Din moment ce Burdett şi Omul Gri sunt una şi aceeaşi persoană, înseamnă că este omul căutat de noi; şi ca să ne atace, el nu se bizuie pe altceva decât pe un document, o declaraţie a acelui locotenent Percy, vizată de Ambasada engleză de la Paris. Or, acest act nu poate fi decât printre hârtiile din biroul domnului avocat Colcram. Trebuie să punem mâna pe el cu orice preţ…

— Cum veţi putea dumneavoastră să răscoliţi printre hârtiile avocatului Colcram? Întrebă omul poliţiei.

— Urmaţi-mă cu oamenii dumneavoastră, răspunse reverendul Patterson.

Părăsiră cu toţii casa din Sermon Lane şi se îndreptară spre strada Pater-Noster, unde erau birourile avocatului Colcram. Locuinţa acestuia, însă, era dincolo de City, în Elgin Crescent, la doi paşi de casa reverendului. Clădirea în care îşi instalase birourile nu avea locatari, fiind încredinţată în paza unui portar. Acesta nu le deschise uşa de la intrare.

Şi, cu toate că reverendul Patterson îi arătă un ordin al preşedintelui Înaltei Curţi, iar detectivul îşi declină competenţa, portarul refuză cu încăpăţânare să-i lase să pătrundă în birouri în absenţa domnului avocat Colcram.

Reverendul nu se lăsă bătut.

— Înconjuraţi casa! Îi porunci el lui Scotowe. Supravegheaţi ca nimeni să nu intre sau să iasă din clădire şi aşteptaţi-mă!

Apoi se urcă sprinten în prima cabrioletă întâlnită în staţie şi-i strigă vizitiului:

— În Elgin Crescent!

După trei sferturi de oră reverendul sosea la domnul Colcram.

Avocatul lucra încă, nu se culcase.

El îl cunoştea pe reverend şi ştia de câtă putere şi influenţă dispune. Acesta fusese de altfel motivul pentru care nu şovăise să o refuze pe sărmana Betsy când venise la el să-i încredinţeze cauza lordului William Pembleton.

Reverendul nu avea deci motive să facă uz de vreo tactică specială. Îi aduse la cunoştinţă, fără altă introducere, că secretarul său principal, domnul Burdett, căruia îi acordase atâta încredere, nu era altul decât Omul Gri, adică Rocambole, fapt care îl ului peste măsură pe domnul Colcram. Apoi îi relată eşecul descinderii din Sermon Lane şi în încheiere îi spuse:

— Este cu neputinţă ca documentele pe care le căutăm să nu fie la dumneavoastră…

Fără nici un fel de obiecţiune, domnul Colcram acceptă să îl însoţească. Se urcară amândoi în aceeaşi trăsură care aşteptase afară şi se întoarseră în City. Detectivul Scotowe executase plin de zel dispoziţiile reverendului. Îi raportă că nimeni nu intrase şi nimeni nu ieşise din clădire.

Domnul Colcram şi reverendul Patterson începură o percheziţie minuţioasă şi făcură un adevărat inventar al tuturor hârtiilor şi obiectelor găsite în birouri; peste mult căutatul act nu dădură, dar cu acest prilej constatară că şi celelalte hârtii referitoare la cazul lordului William dispăruseră. Reverendul simţea că înnebuneşte. Se luminase de ziuă şi încă nu terminaseră migăloasa treabă. Când, în cele din urmă, se hotărî să se retragă, un poliţist, care fusese postat în colţul străzii, intră în biroul avocatului şi-i întinse o scrisoare, pe care, spunea el, i-o încredinţase un gentleman, rugându-l să i-o aducă urgent.

Scrisoarea era adresată reverendului. O deschise febril şi citi: „În noaptea aceasta v-aţi dat multă osteneală pentru nimic. Nu aţi găsit actele şi nici nu m-aţi arestat.

Mii de salutări şi condoleanţele mele.

Omul Gri”

Reverendul scoase un strigăt de mânie. După ce că îl scăpase, Rocambole îşi mai bătea şi joc de el! Cum reuşise oare să înşele ochiul ager al detectivului Scotowe şi vigilenţa poliţiştilor acestuia?

Capitolul XXV.

Să reluăm firul povestirii din momentul în care Milon îi strigase lui Rocambole: „Suntem prinşi!”

Rocambole se apropie deci şi el de fereastră şi aruncă o privire rapidă în stradă. Fiecare colţişor era împânzit de poliţişti.

— Şi nici o armă ca să ne apărăm! Se văită Milon, cuprins de disperare.

— Te înşeli, prietene, îi răspunse Rocambole.

Şi, scoţând din buzunar două pistoale, îi dădu lui Milon unul şi adăugă:

— S-ar putea, însă, să nu avem nevoie de ele.

— Cum? Ne lăsăm prinşi fără măcar să ne apărăm? Întrebă Milon neîncrezător.

Rocambole ridică din umeri. Milon rămase fără replică.

— Nu am timp de explicaţii, continuă stăpânul; totuşi, cum ştiu că eşti în stare să faci vreo prostie, ascultă-mă repede, căci minutele sunt preţioase.

— Te ascult, stăpâne.

— Ceea ce se întâmplă acum prevăzusem de mult.

— Cum, ştiai şi totuşi ai ţinut să ne întoarcem aici?

— Aveam motivele mele.

— Ce să mai vorbim, în concluzie, suntem prinşi!

— Nu încă. Taci şi ascultă. Tu n-ai văzut nimic în timp ce veneam spre casă?

— Nu, nu-mi amintesc, strada era pustie.

— Sub arcada uşii de la intrare era un om. Omul s-a strecurat tiptil pe scară după ce am intrat noi. Este un poliţist. Stă precis în faţa uşii noastre.

— Asta înseamnă că el ne va opri când o să vrem să o ştergem?

— Nu. Ai să vezi… lasă-ţi pipa şi hai să fugim!

Şi Rocambole deschise uşa larg şi se aşează în aşa fel încât să poată fi în plină lumină a lămpii care ardea pe cămin. Poliţistul, cu revolverul în mână, tocmai se pregătea să deschidă gura, să dea alarma. Rocambole însă îi făcu un semn misterios, cu arătătorul mâinii stângi, un semn care schiţa o cruce în dreptul frunţii poliţistului. Încremenind, poliţistul se dădu în lături. Atunci Rocambole îi spuse foarte încet:

— Eu sunt Omul Gri.

Poliţistul rămase în aceeaşi poziţie, ca fascinat. Rocambole se întoarse încet spre Milon şi-l îndemnă să-l urmeze. Milon ieşi la rândul lui din cameră. Rocambole trase uşa, o închise fără zgomot şi lăsă cheia pe dinafară. Apoi urcă sprinten scara. Milon, după el. Ajunseră astfel la ultimul etaj. Milon înţelese că nu era momentul să îl întrebe nimic. La capătul scării, o uşă întredeschisă. Intrară într-o cameră complet goală, în care lumina pătrundea direct din acoperiş printr-o fereastră-tabacheră. Fereastra era deschisă.

— Serveşte-mi drept scară, îi spuse Rocambole lui Milon. După aceea îţi voi întinde piciorul.

Urcă sprinten pe umerii lui Milon, ajunse la rama tabacherei şi se cocoţă pe acoperiş. Lăsă apoi să-i atârne un picior, Milon se agăţă şi, cu forţa şi puterea care îl caracterizau, Rocambole îl trase pe acoperiş. Când se văzură sus, dădu drumul fără zgomot cercevelei cu geam, şi astfel tabachera se închise perfect.

— Acum, spuse el, totul e să nu ameţim. Ţine-te după mine!

Acoperişul din ardezie, construit în pantă lină, era foarte lunecos. Rocambole mergea cu pas sigur, cu o supleţe pe care ar fi invidiat-o chiar un ţiglar de meserie. Iar Milon,

fost antreprenor de construcţii, pornind vitejeşte în urma stăpânului, murmură:

— Bun! Mă cunoaşte… doar sunt din construcţii…

Şi din acoperiş în acoperiş, ajunseră la extremitatea sudică a străzii Sermon Lane. Rocambole se opri.

— Ce e, stăpâne? Rămânem aici? Întrebă Milon.

— N-ai nici o grijă…

Şi, aplecându-se, bătu uşor de trei ori în acoperiş. Deodată în faţa lor se căscă un gol; o scândură de culoarea ardeziei se răsturnase ca batantul unei uşi şi Milon văzu o mansardă; în mijlocul încăperii, exact sub ei, era un pat în care îşi dădură imediat drumul pe rând. Apoi Rocambole închise trapa şi rămaseră în întuneric.

— Unde suntem? Întrebă Milon.

— La un prieten care nu va întârzia să se întoarcă.

— Unul de-ai noştri?

— Nu, un prieten de-al meu… Cred că îţi închipui că am destui şi la Londra…

— Bine, stăpâne, dar cine ne-a deschis?

— Nimeni, am făcut să se mişte un resort care s-a declanşat după cele trei apăsări scurte.

— Aşadar, suntem în siguranţă?

— Nici o grijă; acuma, dacă vrei, spuse Rocambole, chiar putem sta de vorbă, avem timp…

— În cazul acesta, explică-mi, te rog, cum de ne-a lăsat poliţistul să trecem?

— Foarte simplu: l-am recunoscut încă de când am urcat, este irlandez şi pe deasupra mai este şi fenian.

— De aceea ai făcut semnul fenianilor?

— Da.

— În fine, acuma înţeleg, dar trebuie să recunoşti, stăpâne, că am riscat mult…

— Sigur că am riscat, dar a fost necesar.

— De ce să fie necesar? Nu înţeleg!

— Am vrut să-i dovedesc reverendului Patterson că nu mă tem de el.

— Ah! Asta e cu totul altceva, zise Milon. Dar hârtiile?

— Care hârtii?

— Cele din sertarul de la biroul domnului avocat Colcram…

— Nu mai sunt acolo, fii liniştii. Le-am luat cu mine aseară, când am plecat. Şi Rocambole îşi descheie paltonul şi-i arătă în buzunarul de la piept o gentuţă de piele.

Milon răsuflă uşurat.

— Dar, zise el deodată, înseamnă că reverendul ştie cine eşti?

— Ştie, bineînţeles că ştie.

— Şi va trimite neîntârziat ordine în Irlanda, ca să-l aresteze pe Marmouset.

Mansarda răsună de râsul lui Rocambole:

— Vom încerca să parăm şi lovitura asta! Spuse el.

Capitolul XXVI.

În faţa neaşteptatului eşec, reverendul Patterson nu îşi pierdu totuşi capul. După ce rupse în bucăţele scrisoarea Omului Gri, încercă să se calmeze şi să se gândească. Mintea lui ageră făcu următorul raţionament: dacă se va înverşuna în urmărirea Omului Gri, va pierde inutil un timp preţios. Totul îi apăru deodată foarte clar. Nu mai avu nici un dubiu că Omul Gri apăra cauza lordului William. Cu un astfel de adversar nu trebuie să ia hotărâri pripite.

„Va să zică, ce m-a convins să fac acel domn Burdett? Recapitulă el. M-a convins că era necesar să-l las pe lordul William să iasă de la Bedlam, ba chiar m-a folosit ca pe un pion în jocul lui. La ora aceasta deci, lordul William este în drum spre Irlanda. Ajuns acolo, el se va descotorosi de John Bell şi, nestingherit, se va întoarce la Londra. Primul lucru care trebuie făcut, deci, este să punem mâna, de bunăvoie sau cu forţa, pe lordul William şi să-l sechestrăm.”

După ce ajunse la această concluzie, reverendul se adresă detectivului Scotowe:

— Trebuie să pleci chiar astăzi spre Irlanda, şi acolo să dai de urma a trei persoane: unul din directorii de la

Bedlam şi doi pacienţi care au fost internaţi în clinica lui au părăsit Bedlamul împreună chiar ieri seară.

— Cunosc povestea… spuse detectivul.

— Foarte bine, foarte bine, îl încurajă Patterson.

— Vorbiţi despre domnul John Bell, nu-i aşa? Întrebă Scotowe.

— Da…

— Ei bine, domnul John Bell, care este socotit mai nebun decât toţi nebunii de la Bedlam, a luat expresul de Liverpool, însoţit nu de două persoane, ci de patru.

— Cum de ştii toate aceste amănunte?

— Absolut întâmplător. Unul din oamenii pe care îi utilizez avea treabă ieri în gara Charring Cross şi i-a văzut când plecau…

— Şi erau patru?

— Nu, de fapt erau cinci.

— Ştii cumva numele celorlalţi doi?

— Unul din ei e valetul domnului John Bell; celălalt, un oarecare Arthur, deţinătorul frânghiei spânzuratului…

— Ah, este adevărat, ai dreptate, spuse reverendul, care îşi aminti atunci semiconfidenţele făcute lui de către aşa-zisul Burdett. Va trebui deci să pleci în Irlanda, repetă el. Imediat vei proceda la arestarea tuturor.

— Ce motiv să invoc?

— Oh, un motiv foarte simplu. Domnul John Bell, director la Bedlam, care, să zicem, a înnebunit subit, a fugit din spital împreună cu alţi trei nebuni. Nebunia însoţitorilor săi, însă, va fi mai greu de constatat decât a directorului.

— Şi va trebui să-i aduc înapoi la Londra?

— Nu. Îi internezi pe toţi patru în casa de nebuni din Dublin.

— Apoi?

— Te întorci degrabă şi continuăm să-l căutăm pe Omul Gri.

— Mă scuzaţi, domnule reverend, spuse Scotowe, dar eu nu sunt de părere să ne ducem până în Irlanda.

— Poftim? Întrebă reverendul Patterson, parcă neînţelegând.

— Ştiţi doar bine că toate navele care pleacă din Liverpool spre Dublin acostează în insula Man. Or, domnul John Bell s-a îmbarcat abia acum o oră, dacă nu mai întârzie cumva la Liverpool.

— Bun! Spuse reverendul, care tot nu înţelegea.

— Expediaţi imediat o depeşă oficială comandantului micului port Douglas ca până la noi ordine să fie reţinut în port vaporul cu care călătoreşte John Bell.

— Şi ce câştigăm din această treabă?

— În insula Man există o casă de nebuni.

— Nu ştiam…

— O casă de nebuni cu o reputaţie mai faimoasă decât Bedlam.

— Ce vorbeşti, domnule? Se miră reverendul.

— Şi această reputaţie i se trage din simplul fapt că în acest spital sunt internaţi numai nebuni incurabili. Odată intrat acolo, nimeni nu mai iese!

— Ei aş! Făcu reverendul. Dar zidurile, zidurile îi sunt tot atât de groase ca…

— Nici o grijă, îl asigură zâmbind detectivul Scotowe. Insula Man ne oferă mai multe garanţii decât Dublin.

— Ce înţelegi prin asta, domnule?

— Să vorbim deschis, înălţimea-voastră, eu sunt la curent cu micile interese ale societăţii Misiunii evanghelice, aşa că de fapt nu vă interesează nebunia domnului John Bell. Dumneavoastră vi se face părul măciucă numai la gândul că lordul William, altfel spus nebunul Walter Bruce, ar putea să reapară incognito la Londra.

— Într-adevăr…

— Or, vă daţi seama, lordul William are acum un ajutor redutabil.

— Un diavol! Completă reverendul.

— Fenian, zise Scotowe, fenian serios.

— Ei bine? Întrebă reverendul Patterson.

— Urmăriţi cu atenţie raţionamentul meu, zise detectivul. Să presupunem că mă duc la Dublin; aici reuşesc să-l internez pe domnul John Bell şi pe cei care îl însoţesc; dar Omul Gri, care, sunt sigur, nici el nu doarme, soseşte după mine… Mă urmăriţi?

— Da.

— Să nu uităm că Dublin este capitala Irlandei, iar Irlanda este patria fenianilor. Deci există feniani peste tot – în poliţie, în închisori, la căile ferate, pe bordul vaselor…

Reverendul se înfioră.

— Vă închipuiţi deci că Omul Gri, dacă vrea să-l elibereze pe lordul William, îşi va găsi fără greutate ajutoare.

— Ai dreptate, spuse reverendul.

— La asta m-am gândit…

— Deci, spui că e mai bine insula Man?

— Mult mai bine, dar vasul cu aburi credeţi că va aştepta?

— Din ordinul Amiralităţii, bineînţeles…

— Asta este: cum facem rost de acest ordin?

— Uite ce problemă te frământă! Există cineva care îl poate obţine într-o oră!

— Şi cine este această persoană atât de influentă?

— Sir Archibald… zise reverendul. Alerg la sir Archibald!

— Iar eu, zise Scotowe, cum nu mă îndoiesc nici o clipă că de acum într-o oră veţi obţine hârtia, zbor la gară să prind trenul de Liverpool.

Astfel se despărţiră. Reverendul se urcă într-o cabrioletă şi porunci să fie condus la casa Pembleton, unde sir Archibald locuia de când murise ginerele său, lordul Evandale.

Se luminase de ziuă, şi primele raze ale soarelui răzbăteau prin ceaţă. Chiar la aceeaşi oră vaporul în care se îmbarcase John Bell şi însoţitorii săi ieşea din docurile de la Liverpool şi pornea în larg.

Capitolul XXVII.

Acum să părăsim Londra şi să ne îndreptăm atenţia spre Liverpool, de unde John Bell luase vaporul împreună cu oamenii săi. Marmouset, cum ştim, se apropiase de căpitan cu puţin înainte de a se ridica ancora.

Căpitanul, pe nume Robert Wallace, era un tânăr înalt, cu părul blond şi ochi albaştri, cu înfăţişarea unui adevărat scoţian. La Portsmouth şi la Liverpool găseai destui marinari care pretindeau că numele adevărat al căpitanului nu ar fi acesta, că ei l-ar fi cunoscut la bordul unui vas american şi că pe atunci i se spunea William Bright. Aceiaşi marinari mai susţineau că nu ar fi scoţian, ci irlandez.

Fără îndoială că Amiralitatea era străină de toate zvonurile, dovadă însuşi faptul că Robert Wallace comanda unul din cele mai frumoase nave cu aburi ale Marinei engleze, bucurându-se de stima şefilor săi.

Deci Marmouset se opri lângă căpitan şi îl salută. Căpitanul îl privi deschis şi aşteptă.

— Domnule, zise Marmouset, numele meu este sir Arthur.

Căpitanul salută.

— Sunt nepotul lordului Wilmot.

Căpitanul se înclină din nou.

— Un prieten de-al unchiului meu urma să vă scrie pentru a mă recomanda…

— Într-adevăr, domnule…

— Şi… acest prieten…

Robert Wallace îşi duse un deget la buze.

— Domnule, spuse el în şoaptă, există nume pe care nu are rost să le pronunţăm.

— Foarte bine, domnule, am înţeles, răspunse tot şoptit Marmouset.

Apoi, după o clipă de tăcere, continuă:

— Sunt nerăbdător să ajungem cât mai repede în larg.

— Şi eu, domnule, răspunse căpitanul. Îngăduiţi-mi, deci, să comand manevra de plecare.

Ancorele se ridicau încet din fundul apei, iar maşinile îşi făceau auzită respiraţia zgomotoasă.

„Iată un om care vorbeşte puţin, se gândi Marmouset. Sunt sigur că se poate conta pe el, la nevoie.” Se apropie de John Bell, a cărui exaltare, departe de a se pondera, lua proporţii. În sfârşit, nava începu să lunece uşor, elicea se învârti şi un nor de fum îmbâcsi albastrul cerului. Dar, tocmai când vasul ieşea din radă, căpitanul dădu ordin de oprire a motoarelor.

— Ce faceţi? Întrebă speriat Marmouset.

— Priviţi şi dumneavoastră, îi răspunse acesta calm. Şi întinzând mâna, arătă spre semaforul care domina oraşul.

— Şi ce e cu asta?

— Este un semnal. Ne ordonă să oprim.

— Pentru ce?

— Depeşă de la Londra.

Marmouset păli, dar căpitanul, zâmbind misterios, îi spuse:

— Nu vă fie teamă de nimic, domnule…

— Dimpotrivă, mă tem de toate, zise Marmouset. Vi se poate da ordin să ne debarcaţi.

Căpitanul nu răspunse, de parcă n-ar fi auzit ce îi spusese Marmouset. Nava, care se avântase cu o viteză uimitoare, stătea acum nemişcată. John Bell, nefiind atent la explicaţiile căpitanului, se înfurie.

— Domnule, vă bateţi joc de noi? Ce înseamnă toate astea?

— Eu nu îmi bat joc de nimeni, domnule, răspunse căpitanul.

— Atunci de ce nu pornim?

— Pentru că a intervenit un accident la maşini, îl linişti căpitanul.

Şi întorcând spatele lui John Bell, care fierbea de mânie, îşi potrivi binoclul şi privi spre port.

Marmouset urmărea îngrijorat direcţia binoclului. Depeşa aceea putea foarte bine să fie un ordin al

Amiralităţii, solicitat de acel demon cu sutană, reverendul Patterson. Dacă aşa stăteau lucrurile, însemna că totul era pierdut.

Căpitanul bănuia, fără îndoială, frământările lui Marmouset, dar nu scotea o vorbă. În sfârşit, o barcă se desprinse dintre nave şi o porni în larg. Atunci căpitanul îi strigă lui Marmouset:

— Uite că vine şi depeşa…

Barca la care vâsleau patru mateloţi zbura pe valuri. Cam peste vreo jumătate de oră, care lui Marmouset i se păru o veşnicie plină de spaime şi gânduri negre, o jumătate de oră care îl irită pe John Bell peste măsură, barca abordă nava la tribord. Unul din cei patru mateloţi apucă scara cu amândouă mâinile şi se căţără pe punte. Căpitanul înaintă în întâmpinarea lui. Marmouset nici nu mai respira, iar bătăile inimii nu şi le mai simţi când matelotul îi înmână căpitanului depeşa.

— Este pentru dumneavoastră, spuse căpitanul şi îi întinse lui Marmouset o telegramă.

Acesta o luă, o deschise şi citi cu respiraţia tăiată.

Telegrama era semnată Burdett.

Rocambole, după cum se vede, i-o luase înainte reverendului Patterson şi nu pierduse timpul chiar din momentul în care l-am văzut pătrunzând prin acoperiş în mansarda casei din Sermon Lane. Depeşa era laconică: „Burdett descoperit. La adăpost. Dar duşmanul şi-a luat măsuri. Faceţi la fel. Veţi primi noi instrucţiuni.”

Rocambole nu spunea mare lucru, dar spunea tot. Reverendul Patterson îl descoperise în domnul Burdett pe Omul Gri. Deci reverendul îşi dădea seama acum că greşise lăsându-l pe lordul William să părăsească închisoarea-spital Bedlam. În consecinţă, el va lua măsuri energice pentru a-l împiedica să ajungă în Irlanda… Slavă Domnului! Bine că s-a întâmplat aşa! Putea să fie mai rău…” Şi întorcându-se spre căpitan, îi spuse:

— Acuma putem pleca, nu?

Căpitanul îl expedie pe matelotul care adusese mesajul, apoi dădu ordinul de manevră şi nava se puse din nou în mişcare.

— Domnule căpitan, îl întrebă Marmouset, dacă telegrama ar fi fost pentru dumneata şi ţi s-ar fi ordonat să ne debarci, ce ai fi făcut?

— Nu aş fi executat ordinul, răspunse scurt Robert Wallace.

Şi scuzându-se că are îndatoriri de serviciu, salută, îi întoarse spatele, tot aşa cum i-l întorsese şi doctorului John Bell, şi se depărtă.

Nava luase viteză.

Capitolul XXVIII.

Acum să-l urmărim pe detectivul Scotowe. Acest om foarte iscusit se bucura de o reputaţie serioasă printre oamenii poliţiei. Numai un adversar ca Rocambole îl făcuse să piardă o partidă pornită atât de bine. Trăgea însă nădejde să îşi ia revanşa, şi cele 12 ore petrecute în trenul de Liverpool i se părură fără sfârşit.

Când ajunse în oraş, dădu cu destulă uşurinţă de urmele lui John Bell şi ale însoţitorilor acestuia. Directorul de la Bedlam se îmbarcase chiar în dimineaţa aceea.

Apoi, de la telegraful submarin luă toate informaţiile necesare. Vasul, plecat de dimineaţă, ajunsese în insula Man, unde mai era încă, datorită unui ordin venit de la Amiralitate şi transmis de biroul din Liverpool. Ordinul, adresat căpitanului portului Douglas, era scurt: „Reţineţi până la noi ordine nava şi pe căpitanul Robert Wallace; supravegheaţi pasagerii.” „Bun! Îşi zise Scotowe. Reverendul Patterson n-a pierdut timpul degeaba…”

Totuşi, cum nici o navă nu pleca în seara aceea spre Irlanda, detectivul se văzu nevoit să rămână restul zilei şi noaptea la Liverpool. Această întârziere îl supăra foarte mult. Cu flerul lui de poliţist, îşi dădea seama că Omul Gri nu va sta cu mâinile în sân. El va transmite precis vreun mesaj cifrat pasagerilor de pe vas.

Suntem în plină iarnă, şi marea Irlandei, canalul, cum spun englezii, era periculos şi foarte obositor pentru navigaţie. Altfel, Scotowe ar fi închiriat o barcă şi ar fi plecat imediat spre insula Man.

Neavând încotro, se resemnă să aştepte până a doua zi dimineaţă; cum nu avea nimic de făcut, se gândi să-şi petreacă seara într-o tavernă din port, frecventată mai ales de marinari.

Tocmai intrase şi-şi comandase un grog cu gin, când văzu că la masa vecină se aşează un marinar înalt, voinic şi cu gâtul vânjos. Marinarul avea o chică de păr negru şi des, pielea bronzată şi barba uşor încărunţită. Poliţistul îl examină profesional. Imediat ce se aşează, marinarul lovi cu pumnul în masă şi ceru o sticlă de bere. După ce goli primul pahar, îl auzi spunând în dialect irlandez:

— Cine vrea să se îmbarce pentru insula Man?

Auzindu-l, Scotowe tresări, dar nu scoase nici o vorbă. Un alt marinar, care moţăia într-un colţ, deschise ochii şi, săltându-şi capul, se uită lung la noul-venit.

— Ah, dumneata eşti Ben? Zise el.

— Dar cine vrei să fie? Răspunse acesta. Am venit să beau o bere înainte de plecare.

— Şi unde zici că te duci?

— În Irlanda.

— Când pleci?

— Cum vine mareea, am şi pornit-o.

— Cu barca dumitale, cu „Queen Victoria”?

— Păi cu ce altceva? Răspunse Ben. N-are ea decât douăzeci de picioare în lungime şi pescaj mic, dar înfruntă valurile ca o fregată!

— E cam agitată marea, bătrâne, fu de părere omul din colţ.

— O fi, dar nu pentru mine…

— Şi mai sunt şi stâncile submarine în canal…

— Ăi patru mateloţi ai mei cunosc hăţişurile astea de ţărm tot atât de bine cum le cunosc şi eu. Şi apoi, ce să mai

vorbim prosteşte? Eu trebuie să plec! Am o afacere în insula Man şi nu trebuie să o ratez!

— A, asta e! Va să zică o porneşti în larg chiar la noapte? Îl mai întrebă marinarul.

— Vântul e prielnic, bate din nord-est, şi o să intrăm în Dover cu mult înaintea zorilor.

— Domnul să vă păzească, Ben! Dar eu, unul, n-aş pleca.

Ben ridică din umeri. Alţi câţiva marinari se amestecară în discuţie şi fură de aceeaşi părere, că marea se arăta agitată.

Scotowe asculta şi nu spunea nimic.

Când îşi goli sticla de bere, Ben marinarul se ridică.

— Păi, din moment ce aici nu găsesc pasageri pentru insula Man, zise el, să ne vedem sănătoşi! Bună seara!

Dar pornind spre uşă, Scotowe îl opri.

— Mă scuzaţi, domnule, spuse el.

Ben se întoarse, îl privi şi păru că de-abia atunci îl vedea.

— Chiar plecaţi la noapte? Întrebă Scotowe.

— Negreşit, domnule.

— Şi vă duceţi la Douglas?

— Exact.

— Credeţi că puteţi ajunge acolo înainte de-a se lumina de ziuă?

— Pentru mine nu e o problemă, n-am nici o îndoială, domnule!

— Cât mi-aţi cere să mă duceţi şi pe mine acolo?

— Două lire şi opt şilingi, domnule.

— S-a făcut! Spuse Scotowe. Merg şi eu cu dumneavoastră. Şi scoţându-şi portofelul, îi plăti marinarului suma cerută.

— Ceva bagaje aveţi? Întrebă marinarul.

— Doar sacul ăsta de drum.

— Atunci, hai să mergem! Îl îndemnă Ben.

— Uite un gentleman, murmură unul din mateloţii din cârciumă, care nu se teme de aventură!

— De fapt, îşi dădu cu părerea un altul, marea e destul de supărată.

— Eh, coaja de nucă a lui Ben a mai văzut şi altele mai grozave, se auzi încheind discuţia cel care moţăise în colţul tavernei.

După o oră, coaja de nucă sălta pe valuri; când dispărea ca în abis, când se arăta pe coama unui val înalt cât o casă… Scotowe se cramponase de parâme, de teamă să nu îl mături vreo rafală. Ben sta la cârmă şi îşi fuma pipa. Cei patru marinari şi musul participau în egală măsură la indiferenţa şefului. Scotowe începea să se căiască de cutezanţa lui, când, un om care dormea pe fundul bărcii se ridică şi se apropie de el. Cu tot spiritul lui de poliţist, nu îi dăduse atenţie când se urcase. Văzuse un om culcat, învelit cu un morman de plase în chip de pătură, şi crezuse că era vreunul dintre oamenii din echipaj.

— Eh, se adresă el lui Scotowe, ce zici ce agitată e marea şi cum ne mai zgâlţâie?

Scotowe încremeni. Unde mai auzise el vocea aceasta? Încercă să vadă chipul omului. Noaptea însă era ca de păcură, iar lumina felinarului de la pupă nu răzbea până la ei.

Capitolul XXIX.

Necunoscutul îşi lăsă mâna pe umărul lui Scotowe. Detectivul se clătină uşor, de parcă l-ar fi lovit cineva cu un ciocan.

— Ce ai, domnule, cu mine? Întrebă el.

— Cum vezi, sunt şi eu aici, ca şi dumneata, răspunse necunoscutul, marea e agitată şi îţi ceream părerea.

— Despre ce?

— Despre barca noastră; rezistă până în port?

— Habar n-am!

Scotowe răspundea mecanic, întrebându-se continuu: „Unde am mai auzit eu vocea asta?”…

Necunoscutul îşi tot apăsa mâna grea ca o nicovală pe umărul lui.

— Nu pari prea speriat, mai spuse omul.

— Slavă Domnului! Zise Scotowe.

— Ah, dumneata crezi în Dumnezeu?

Şi necunoscutul râse tăios şi batjocoritor.

— Pentru ce n-aş crede în Dumnezeu? Întrebă Scotowe şi făcu un gest de enervare, vrând să îi înlăture mâna de pe umărul său.

Necunoscutul însă continuă să râdă.

— Pentru că practici o meserie drăcească.

Scotowe tresări şi făcu un pas înapoi.

— Ce vreţi să spuneţi? Îngăimă el.

— Eşti detectiv, nu-i aşa? Întrebă necunoscutul cu acelaşi ton batjocoritor.

— Ce vă interesează?

— Cum să nu mă intereseze? Doar zilele trecute ai făcut o descoperire uluitoare la Londra…

Auzindu-l, fără voie se cutremură. Vru să se desfacă din strânsoare.

— Lăsaţi-mă, domnule, spuse el aproape rugându-se.

Necunoscutul rânji.

— Să nu vă atingeţi de mine…

Necunoscutul izbucni în râs. Apoi, apucându-l de umeri, îl târî în cercul de lumină descris de felinarul de la pupă.

— Uită-te bine la mine, îl îndemnă el.

— Omul Gri! Strigă sufocat Scotowe.

— Exact! Omul Gri, răspunse Rocambole, căci el era.

Şi cum Scotowe arunca în jur priviri disperate, căutând pe cineva care să-i poată veni în ajutor, Rocambole continuă cu acelaşi ton batjocoritor:

— Oh, scumpul meu domn, dar constat că eşti cu mult sub reputaţia de care te bucuri în lume. Se spune că eşti foarte abil, şi, când colo, ai intrat fără pic de judecată în prima capcană întinsă.

Frica puse stăpânire pe Scotowe.

— Ajutor! Strigă el. Domnule Ben, ajutor!

— Ce se întâmplă acolo? Întrebă stăpânul bărcii, apropiindu-se.

— Domnule Scotowe, îl dojeni Rocambole, ar fi trebuit ca şi pe dumnealui să-l fi recunoscut…

Şi cum lui Scotowe îi pierise graiul, Rocambole îi zise, neîncetând să râdă:

— Domnul Ben, stăpânul bărcii, şi vânzătorul de cărţi şi ziare din Charring Cross sunt unul şi acelaşi, scumpul meu domn…

— Ah, bâigui el în cele din urmă, sunt pierdut!

— Am absolut aceeaşi impresie, zise Rocambole.

Şi într-o limbă necunoscută poliţistului, i se adresă lui Ben, adică lui Milon. Vorbiră nestingheriţi câteva minute. Detectivul simţea cum i se înmoaie picioarele. În fine, îl auzi pe Rocambole vorbind din nou în engleză:

— Scumpul meu domn Scotowe, te lăsăm să alegi cum vrei să mori, şi scoase un revolver din buzunar.

Apoi calm, şi în timp ce detectivul încerca să se tragă îndărăt, continuă:

— Vrei să îţi zbor creierii, sau preferi să te aruncăm de viu în mare?

Scotowe scoase un strigăt de fiară şi căzu în genunchi:

— Îndurare! Îndurare! Cruţaţi-mi viaţa! Am soţie, am copii…

Rocambole începu să râdă cu poftă.

— Ce vorbeşti, domnule? Dar dacă, acum câteva nopţi, când m-aţi hăituit cu toţii, aţi fi reuşit să mă înşfăcaţi, m-aţi fi cruţat? Aţi fi consimţit să nu mă duceţi direct la Newgate, unde mă aştepta o frumoasă cravată de cânepă?

— Iertare! Iertare, domnule, bâlbâia Scotowe, tot în genunchi, la picioarele lui Rocambole.

— Fără îndoială, cunoşti proverbul din bătrâni că mai bine să omori lupul decât să te laşi mâncat de el! Ei bine, scumpul meu domn, trebuie să mă crezi, eu, personal, nu am împotriva dumitale nici un sentiment de ură…

Auzindu-l astfel, o undă de speranţă încolţi în sufletul lui Scotowe.

— Însă, continuă Rocambole, dacă aş face nebunia să te las în viaţă, m-aş căi mai devreme sau mai târziu.

— Nu, spuse repede detectivul, nu, vă jur!

— Mofturi! Strigă Rocambole. Ştiu eu bine cât face cuvântul unui poliţist de teapa dumitale!

— Vă jur, domnule, că nu voi mai întreprinde nimic împotriva dumneavoastră! Şi implorând astfel, Scotowe rămânea umil, tot în genunchi.

Rocambole şi Milon mai schimbară câteva cuvinte în limba aceea necunoscută detectivului. Prăbuşit pe jos, îşi aştepta verdictul.

— Scumpul meu domn, îl auzi pe Rocambole adresându-i-se, va să zică, numele dumitale este Jack Scotowe?

— Da, domnule.

— De meserie detectiv?

— Nu mai sunt, gata, am terminat! Şi dacă mă cruţaţi, vă jur…

— Un moment, te rog… nu despre asta este vorba. Eşti detectiv în serviciul societăţii Misiunii evanghelice?

— Am fost, spre nenorocirea vieţii mele.

— În consecinţă, ai asupra dumitale actele cu care să-ţi dovedeşti identitatea?

— Da.

— Şi o scrisoare de recomandare din partea reverendului Patterson?

— Da, spuse iar Scotowe.

— Ei bine, trebuie să ni le dai pe toate.

— Şi nu mă veţi ucide? Mă veţi cruţa?

— Da, sau, mai bine zis, totul depinde de dumneata…

Căutând să se aşeze în lumina felinarului, Rocambole îşi aţinti asupra detectivului Scotowe proverbiala lui privire şi-i spuse:

— Dă-ne mai întâi actele!

Ca hipnotizat, Scotowe se execută cu o docilitate neobişnuită. Îşi deschise paltonul, scoase portofelul din buzunar şi i-l întinse.

— Ai grijă de dumnealui! Îi spuse lui Milon şi, cu portofelul în mână, Rocambole se duse lângă felinar.

Capitolul XXX.

În portofel găsi diferite acte, dar unul singur putea fi de-ajuns pentru stabilirea identităţii lui Scotowe; un Permis de trecere foarte interesant şi original. Era fără îndoială ceea ce căuta, fiindcă, desfăcându-l, avu o uşoară tresărire de bucurie. Acest permis misterios era o foaie de hârtie galbenă, cu colţurile rotunjite, în mijlocul căreia se vedeau desenate cu cerneală roşie două cruci împletite, iar dedesubtul lor, cu cerneală violetă, un „R”… şi un „P”…

Documentul acesta îi dădea lui Scotowe drepturi şi puteri aproape nelimitate. Putea, de exemplu, să se deplaseze oriunde şi să solicite o armată de oameni în sutană neagră; să i se deschidă porţile tuturor închisorilor; să ordone arestarea imediată a uneia sau mai multor persoane. În concluzie, era permisul de trecere pe care i-l dăduse reverendul Patterson în numele societăţii Misiunii Evanghelice.

După ce Rocambole cercetă cu grijă toate actele, le aşeză la loc în portofel şi îl puse cu grijă în buzunar. Apoi reveni lângă Milon, care parcă nu aştepta decât un semn din partea stăpânului ca să-şi ia victima de umeri şi să o arunce în mare.

— Ascultă-mă bine, domnule, îi zise Rocambole poliţistului, clipele care urmează sunt foarte importante pentru dumneata.

Detectivul îl privi înnebunit.

— Viaţa dumitale depinde de sinceritatea răspunsurilor pe care ni le vei da.

— Sunt gata să vă răspund!

— Vom vedea, vom vedea… Să procedăm metodic: Unde trebuia să te duci?

— În insula Man.

— Cu ce misiune?

— Trebuia să-l arestez pe domnul John Bell, directorul de la Bedlam, împreună cu persoanele care îl însoţesc.

— Şi după aceea?

— Trebuia să-i internez în casa de nebuni din insula Man.

— Şi să-i laşi pe toţi acolo?

— Da.

— Nu rămăsese cumva stabilit ca îndată după arestare să îi raportezi reverendului?

— Într-adevăr, aşa s-a stabilit…

— Ei bine, spuse Rocambole, te vei ghemui pe fundul bărcii, şi acolo îţi voi pune o scândură pe genunchi, pe scândură o hârtie şi vei întocmi scrisoarea pe care ţi-o voi dicta eu.

Această propunere, acest ordin mai bine zis, nu ar fi avut nimic extraordinar în oricare altă împrejurare. Marea însă era cumplită, vântul sufla cu o furie neasemuită, iar barca înfrunta violenţa valurilor. Cu toate acestea, Scotowe, care îl ştia pe Omul Gri capabil să-şi pună în aplicare ameninţările, luă poziţia comandată.

Milon se îndreptă spre pupa, desprinse felinarul, ridică de pe fundul bărcii o scândurică, luă dintr-un sac hârtie, o călimară şi pană, pregătite dinainte, şi i le întinse detectivului. Apoi, ridicând felinarul, aşteptă ca stăpânul lui să înceapă să dicteze.

— Prin forţa împrejurărilor, spuse Scotowe cu aceeaşi umilinţă, scrisul îmi va fi tremurat, şi poate se va înţelege că nu am avut de ales…

— Nu-ţi face griji în privinţa asta, spuse zâmbind Rocambole. Scrie!

Şi Rocambole începu să dicteze: „Scumpe domnule reverend, domnul John Bell, lordul William şi ceilalţi doi sunt în siguranţă; nu ne vor mai stingheri. Totuşi, eu nu mă întorc la Londra. Iată de ce: domnul John Bell este, fără

îndoială, nebun. Dar nebunia lui are în ea şi ceva raţional. Este vorba de existenţa comorilor îngropate de strămoşii lui. Nu vă pot explica mai mult.

Sunt în largul mării, într-o barcă lungă de zece picioare, pe care valurile furioase o scutură ca pe o jucărie.

Încotro mă duc, vă veţi întreba. În Irlanda.

Am îndeplinit misiunea pe care mi-aţi încredinţat-o şi de aici înainte sunt liber.

V-aş face totuşi o propunere. Vă rog să mă ascultaţi. Sunt sigur că voi găsi comorile pe care le caută bietul domn John Bell. Vreţi să le împărţim?

Dacă da, luaţi prima navă cu aburi şi veniţi direct la Cork.

În port veţi găsi un han, „La Irlanda cea Verde”. Vă voi aştepta acolo.

Servitorul dumneavoastră devotat, Scotowe.”

Scotowe scrise totul până la capăt.

— Acum, spuse Rocambole, trebuie neapărat să adaugi lângă iscălitură acel semn secret.

— Oh, da, aveţi dreptate, recunoscu Scotowe.

— Dar bagă de seamă cum îl faci; ţi-am mai spus şi îţi repet: viaţa dumitale depinde de sinceritatea dumitale. Dacă mă înşeli, eşti pierdut…

Pe când Rocambole îi vorbea astfel lui Scotowe, în largul mării sclipi o lumină.

— Priveşte bine, îl îndemnă Rocambole. Lumina pe care o vezi este felinarul de bompres al unei nave. Echipajul, căpitanul şi toţi cei de la bord sunt feniani; este inutil să-ţi mai spun că îmi sunt devotaţi.

Scotowe privea încremenit când spre lumina ce se zărea, când la Rocambole.

— În zori, vasul ne va repera şi noi îl vom acosta. Căpitanul te va lua la bordul său şi te va pune în lanţuri în fundul calei. Vasul se îndreaptă spre Irlanda. Dumneata vei rămâne în lanţuri până când o telegramă din Liverpool ne va anunţa că reverendul Patterson s-a îmbarcat şi el pentru

Irlanda. Dacă reverendul rămâne la Londra, va fi dovada că semnul pe care l-ai pus sub semnătura dumitale nu va fi fost cel autentic. Atunci ţi se va lega un pietroi de picioare şi direct în fundul mării te vei opri, numai bun pentru hrană la peşti…

Scotowe luă din nou pana. Desenă cu grijă la sfârşitul scrisorii cele două cruci ale reverendului Patterson. Însă le inversă şi adăugă un punct dedesubt.

— Este bine, spuse Rocambole; acuma închide-o şi scrie-i adresa.

Detectivul îi întinse scrisoarea. Rocambole o puse în buzunar şi nu mai scoase nici un cuvânt.

Marea devenea din ce în ce mai furioasă, dar barca rezista. În sfârşit, se arătară zorile. Atunci Milon ridică un pavilion alb în vârful catargului. Pavilionul trebuia să atragă atenţia vasului. Într-adevăr, nu după mult timp se văzu desprinzându-se o barcă.

O oră după aceea, Scotowe, legat în lanţuri fusese coborât în cala vasului. Iar Rocambole şi Milon îşi continuară liniştiţi drumul spre insula Man, gândindu-se că ora ispăşirii tuturor ticăloşiilor comise de reverendul Patterson va suna foarte curând.

Capitolul XXXI.

Cu o dimineaţă înainte, vasul cu care călătorea John Bell şi cei care îl însoţeau ajunsese în micul port Douglas, în insula Man. Ancora nici nu fusese aruncată, că o barcă acostă imediat, aducând un ofiţer al Marinei regale. Ofiţerul urcă pe punte.

— Domnule căpitan, se adresă el căpitanului Robert Wallace, aveţi prevăzut în programul dumneavoastră să vă opriţi aici o oră?

— Exact timpul cât să poată debarca nişte pasageri şi să primim alţii, răspunse Robert Wallace.

— Ei bine, trebuie să vă comunic un ordin al Amiralităţii, zise ofiţerul.

— Da? Făcu ironic Robert Wallace.

Ofiţerul îi înmânã un plic. Cãpitanul îl desfãcu şi citi: „Ordon cãpitanului Robert Wallace sã rãmânã în insula Man şi sã aştepte acolo pânã la noi instrucţiuni.”

— Dar, domnule, încercã sã protesteze cãpitanul, la bord am mulţi pasageri pentru Irlanda.

— Se ştie acest lucru.

— Şi toţi vor sã ajungã cât mai repede la destinaţie.

— Cazul a fost prevãzut. Un alt vas cu aburi se aflã în port sub presiune.

— Foarte bine.

— Gata sã pornească imediat spre Dublin.

— Şi vasul acesta poate sã-mi ia pasagerii? Întrebã cãpitanul.

— Da, pe toţi, exceptând doar cinci dintre ei.

— Care sunt aceia?

— Mai întâi, un domn John Bell.

— Directorul de la Bedlam?

— Chiar el. Şi apoi un oarecare Walter Bruce, un fost deportat. Celãlalt, un om de legi, pe nume Arthur Cokeries. Mai aveţi şi un gentleman, sir Arthur. Şi, evident, servitorul domnului John Bell.

— Atunci, pe toţi aceştia îi reţin la bord?

— Pânã la noi ordine.

— Şi dacã vor cere sã se plimbe prin oraş?

— Personal nu vãd nici un inconvenient, din moment ce dumneavoastrã veţi rãspunde de ei.

— Rãspund, bineînţeles, spuse Robert Wallace.

Şi, socotind cã şi-a îndeplinit misiunea, ofiţerul coborî din nou în barcã şi se depãrtã. Tot timpul, de la o oarecare distanţã un om ascultase discret aceastã convorbire. Omul nu era altul decât Marmouset. Imediat ce plecã ofiţerul, el se îndreptã spre cãpitanul Robert Wallace.

— Este vorba de un ordin de arestare care ne priveşte pe noi, cãpitane? Întrebã el.

Robert Wallace îi arãtã telegrama.

— Norocul cel mare, zise Marmouset, este că stăpânul meu nu stă cu mâinile în sân la Londra.

— Să sperăm, răspunse căpitanul.

— Dar până atunci, ce facem?

— O să fiţi nevoiţi să vă supuneţi dispoziţiilor primite.

— Şi dacă agenţii reverendului Patterson sosesc înaintea stăpânului?

— Atunci, răspunse calm căpitanul, e cu totul altă socoteală…

În acest timp, plin de nerăbdare, John Bell măsura puntea cu paşi mari. Apariţia ofiţerului îl intrigase. Ce putea fi? Dar uimirea lui făcu loc unei vii nerăbdări, şi când văzu că vaporul rămase încremenit în mijlocul portului, se apropie de căpitan şi îl întrebă:

— Dar ce facem aici, domnule? Dumneavoastră vă închipuiţi că eu am timp de pierdut?

— Domnule, îi răspunse curtenitor căpitanul, aşteptăm vasul acela, şi îi arătă cu mâna spre un colţ al portului. Tocmai îşi porneşte motoarele…

— Dar ce avem noi cu el ca să fie nevoie să aşteptăm aici?

— Pentru că ne va acosta…

— De ce? Nu înţeleg!

— Ca să ia pasagerii de pe vasul meu şi să îi conducă în Irlanda.

— Cum, domnule, întrebă John Bell, a cărui faţă se congestiona din ce în ce mai mult, noi nu coborâm la Douglas? Dumneavoastră ştiţi bine că eu trebuie să consult acolo o somnambulă celebră…

— Foarte bine, domnule, răspunse căpitanul, dumneavoastră veţi coborî la Douglas.

— Şi ceilalţi nu?

— Dumneavoastră şi prietenii dumneavoastră…

— Şi când vom pleca din nou la drum?

— De îndată ce veţi fi consultat-o pe somnambulă…

— Ah, foarte bine, acceptă John Bell, care păru că se linişteşte.

Un sfert de oră după aceea, într-adevăr, vasul care îşi încerca presiunea motoarelor acosta nava căpitanului Robert Wallace.

O punte mobilă fu aruncată de la un bord la celălalt şi transbordarea pasagerilor se efectuă. Însă, în acel moment, căpitanul celui de al doilea vas se apropie de Robert Wallace şi îi spuse în dialect irlandez:

— Şi eu am primit o telegramă…

— Da? Se miră Robert Wallace.

— Trimisă din Liverpool pentru dumneavoastră.

— Daţi-mi-o, vă rog.

Şi Robert Wallace întinse mâna grăbit, luă telegrama, o desfăcu şi citi: „Eu şi Milon am ajuns la Liverpool.

Anunţaţi şi pe Marmouset.

Veţi primi ordin să rămâneţi în insula Man.

Fiţi fără grijă, totul merge bine. R.”

Robert Wallace îi întinse telegrama lui Marmouset.

— Pe scurt, zise Marmouset descreţindu-şi fruntea, putem să coborâm pe uscat?

— Bineînţeles. Într-o oră las o barcă la apă şi puteţi să vă duceţi unde vreţi.

Nerăbdător, John Bell se plimba pe punte. Marmouset încerca să îl calmeze, dar fără succes.

— Ei, domnule, ştiu eu ce înseamnă întârzierile astea… ele fac parte dintr-o combinaţie infernală pusă la cale de colegul meu, domnul Blount, care a dorit întotdeauna să-mi ia locul şi să rămână numai el director la Bedlam… Lasă, că după ce îmi găsesc comorile şi documentele, îmi voi căpăta titlul de lord şi voi acţiona să fie destituit imediat din slujbă… încheie el exaltat.

Nu după mult timp se lăsă barca la apă.

— Hai, domnule director, îl invită Marmouset, hai să mergem, nu vă mai enervaţi, vedeţi bine că totul trece dacă

avem răbdare… Poftim, a sosit şi mult aşteptatul moment când o vom consulta pe celebra somnambulă…

Capitolul XXXII.

Să facem acum un pas în urmă şi să revenim la Londra.

Impresionat de cele auzite, sir Archibald nu mai înţelegea nimic. Teama care îl cuprinsese pe reverendul Patterson când îşi dăduse seama că Omul Gri pătrunsese în tainele afacerilor sale îl stăpânea acum şi pe onorabilul baronet. (Căci sir Archibald, devenit socru al unui lord, obţinuse de la regină titlul de baronet.) Într-atât îl şocaseră cele întâmplate, încât uitase cu desăvârşire să îi reproşeze reverendului comportarea lui ireverenţioasă şi neobişnuită. Însă abia după ce acceptase complicitatea şi îşi jucase rolul de unealtă a reverendului, începu să îşi mai limpezească gândurile şi să raţioneze ca un om normal.

Îşi aminti cât de ironic şi distant fusese reverendul când el, sir Archibald, coborâse din trăsură şi se precipitase cu amândouă mâinile întinse spre trăsura lui. Atitudinea reverendului îşi găsea explicaţia în aşa-zisa vizită a fiicei sale la Bedlam. Ba, în plus, Patterson părea convins că el, sir Archibald, împreună cu lady Pembleton încercau să se eschiveze de la obligaţiile contractate de lordul Evandale faţă de societatea Misiunii evanghelice…

Şi tot frământându-se astfel, sir Archibald se întreba: pentru ce oare reverendul pusese la cale plecarea în Irlanda a doctorului John Bell şi a lordului William? Răspunsul veni de la sine: nu putea fi altceva decât teama de a nu interveni vreo înţelegere între jefuitori şi cel jefuit.

Din atitudinea înaltei feţe bisericeşti de un singur lucru putea fi sigur baronetul, şi anume că acea înţelegere, dacă ar interveni vreodată, ar păgubi nu numai societatea Misiunii evanghelice, dar în primul rând pe cel care iniţiase acest târg, deci pe reverend însuşi.

Pentru ce? Şi deodată sir Archibald, aproape speriat, găsi, printr-o înlănţuire logică a faptelor, răspuns întregii atitudini a reverendului. Dacă Patterson şi Societatea

Misiunii lui evanghelice se luptă atâta, înseamnă că singurul ţel era acela de a pune mâna pe întreaga succesiune a lordului Evandale…

A doua zi, către prânz, sir Archibald luă o mare hotărâre; comandă trăsura şi plecă imediat la Elgin Crescent. Voia să îl vadă neapărat pe reverend şi să stea de vorbă cu el. În timp ce trăsura gonea, sir Archibald îşi spunea: „Nu ştiu exact ce anume a semnat lordul Evandale… Dar va trebui să aflu neapărat…”

Se osteni degeaba. Reverendul nu dormise acasă. Servitorul îl încredinţa că stăpânul lui plecase într-o călătorie.

Atunci, sir Archibald bănui că reverendul, neîncrezător în informaţiile acelui detectiv, plecase el însuşi pe urmele lordului William.

Descumpănit, se întoarse acasă. Deodată se gândi că ar fi foarte înţelept dacă s-ar duce imediat la gara Liverpool şi de aici să pornească pe urmele reverendului, tot aşa cum, la rândul lui, reverendul pornise după fostul pacient de la Bedlam.

Şi în timp ce cumpănea cum să facă să fie mai bine, un valet îi aduse o carte de vizită.

O citi:

Contesa Vanda R…

— Cine e şi ce vrea? Îl întrebă pe valet.

— Excelenţă, este o doamnă foarte frumoasă, care insistă să vă vadă.

— Pofteşte-o, spuse sir Archibald.

Şi se ridică, pentru a ieşi în întâmpinarea vizitatoarei.

Când uşa salonului se deschise, îşi făcu apariţia Vanda, credincioasa prietenă a lui Rocambole. Sir Archibald, om de 58 de ani, dar care părea de 50, deci om care nu îmbătrânise încă, se înapoiase din India, unde îşi petrecuse tinereţea, cu un temperament vulcanic. Iar Vanda, care se înarmase cu întregul arsenal al cochetăriei feminine, era într-adevăr frumoasă şi părea o autentică aristocrată.

Sir Archibald încremeni. Ce voia oare persoana aceasta de la el? Fără să îşi dea seama, rămăsese în faţa ei ca în extaz. Vanda îşi arboră un surâs fermecător şi îi spuse:

— Vă cer mii de scuze, sir Archibald, că mă prezint astfel la dumneavoastră, dar interese majore…

Sir Archibald o invită să ia loc într-un fotoliu, iar el, tremurând de emoţie, rămase în picioare.

— Vă ascult, doamnă…

Vanda continuă:

— Domnule baronet, eu cunosc mai multe persoane care în acest moment joacă un rol important în existenţa dumneavoastră şi a fiicei dumneavoastră, lady Pembleton.

— Ah! Se miră sir Archibald tresărind.

— Mai întâi, reverendul Patterson. Apoi, Omul Gri, despre care de aproape o lună de zile se vorbeşte în toată Londra.

Fără voie, baronetului îi scăpă un mic ţipăt.

— V-aş mărturisi chiar, urmă Vanda, fixându-l cu priviri tandre, că vin aici din partea lui…

— Din partea Omului Gri?

— Da.

Cu toată surprinderea sa, sir Archibald continua să o privească pe Vanda fără să pară câtuşi de puţin speriat.

Vanda continuă nestingherită:

— Azi-dimineaţă Omul Gri a părăsit Londra. Şi, la plecare, m-a însărcinat să vin la dumneavoastră să vă văd.

— Doamnă, bâlbâi sir Archibald, permiteţi-mi să vă spun că eu, unul, nu l-am cunoscut vreodată pe Omul Gri, despre care îmi vorbiţi.

— Ştiu, domnule.

— Şi cum nu e greu să vă închipuiţi…

— Vă miraţi că are treburi cu dumneavoastră…

— Exact!

— Domnule, după ce veţi avea amabilitatea să luaţi loc şi să mă ascultaţi, nu veţi mai fi câtuşi de puţin mirat, răspunse Vanda surâzătoare şi cuceritor de calmă.

Sir Archibald trase un fotoliu şi se aşează lângă ea. Şi la fel de emoţionat o invită curtenitor:

— Dar vorbiţi, doamnă, vă ascult, sunt al dumneavoastră…

Capitolul XXXIII.

Stăpână pe sine, Vanda continuă:

— Mă veţi scuza, domnule, dar trebuie de la început să vă spun că toată povestea acelui Walter Bruce o cunosc.

Împins ca de un resort, sir Archibald îşi îndreptă capul. Neluând în seamă reacţia baronetului, Vanda zise:

—… a unui oarecare Walter Bruce, care susţine că este lordul William.

— Doamnă…

— Vă rog, îngăduiţi-mi să spun totul până la capăt, domnule baronet. Omul Gri, care m-a trimis la dumneavoastră, se ocupă acum de interesele lui, şi ar trebui să ştiţi că Omul Gri, când vrea să facă ceva, izbuteşte întotdeauna.

Sir Archibald simţea că i se face rău.

— Dumneavoastră, zise Vanda, ştiţi că defunctul dumneavoastră ginere, lordul Evandale, a dat mână liberă societăţii Misiunii evanghelice să se ocupe de averea sa.

— Da, ştiu ceva în sensul acesta, îngăimă sir Archibald.

— Ei bine, lordul Evandale a semnat cu prea multă uşurinţă anumite acte. Consecinţa acelor semnături este egală cu spolierea totală a fiicei dumneavoastră, lady Pembleton.

— Nemaipomenit! Exclamă sir Archibald. De necrezut!

— Reverendul Patterson, şeful suprem al acestei societăţi, pe cât de periculoasă, pe atât de incorectă, a lăsat actele de care vă vorbesc la biroul avocatului Colcram. Avea încredere absolută într-unul din secretari, domnul Burdett. Or, acest domn Burdett este una şi aceeaşi persoană cu Omul Gri.

— Ştiu, doamnă. Am aflat.

— Iar Omul Gri a dispărut…

— Din păcate.

— Şi, dispărând, a luat cu el toate hârtiile în cauză.

— E fantastic!

— Iar acum reverendul îşi dă seama că este total dezarmat în lupta pe care o avea de purtat împotriva dumneavoastră…

Pe chipul baronetului străluci bucuria, dar Vanda continuă surâzând lascivă:

— Oh, nu vă grăbiţi să vă bucuraţi, domnule baronet, aţi schimbat numai adversarul, atâta tot.

— Dar, în fond, zise sir Archibald, ce doreşte Omul Gri?

— Tocmai de aceea mă aflu eu aici…

— Vă rog…

— Omul Gri este şeful unei organizaţii mult mai de temut şi mult mai puternică decât societatea Misiunii evanghelice… Şi scăzând tonul, de parcă îi încredinţa o taină, Vanda spuse grav: Este fenian, domnule…

Pe fruntea baronetului apărură broboane de sudoare.

— Omul Gri, continuă Vanda, a jurat să îi redea lordului William mai întâi libertatea.

— Eu, unul, nu am nimic împotrivă, doamnă.

— Şi apoi averea, zise Vanda.

Sir Archibald nu scoase o vorbă.

— Şi, în final, a jurat să-i redea numele şi titlul său.

— Oh, exclamă sir Archibald, ridicându-se de pe fotoliu, asta va fi cu neputinţă, doamnă!

— Pentru ce?

— Pentru că lordul William este mort şi s-a terminat de mult cu el.

— O fi el mort pentru toată lumea, domnule baronet, pentru toată lumea, repetă Vanda, nu însă şi pentru dumneavoastră…

— Fie. Dar până la urmă nu se va putea dovedi identitatea lui.

— Dimpotrivă, nimic nu poate fi mai uşor.

— Cum adică?

— Veţi vedea… Cu ajutorul unei declaraţii, pecetluită cu cele legale, dată de Percy, locotenentul care escorta ocnaşii…

— Oh, făcu sufocat sir Archibald, care încerca să-şi recapete stăpânirea de sine, acel faimos act despre care s-a vorbit atâta poate nici nu există, doamnă!

— Vă înşelaţi, domnule, să nu uitaţi nici o clipă că adversarul dumneavoastră este Omul Gri.

— Şi chiar credeţi că mă înşel? Întrebă perfid sir Archibald.

— Da. Acel document se află în mâinile Omului Gri.

O mare tulburare se citi pe chipul baronetului.

— Se va porni deci un proces, zise el; un proces lung, anevoios şi plicticos şi, cine ştie, poate fără sorţi de izbândă.

— Iată că din nou vă înşelaţi, domnule, zise Vanda, al cărei surâs părea şi mai cuceritor. Omul Gri nu intentează niciodată procese.

— Cum aşa? Întrebă automat sir Archibald, cucerit de frumuseţea şi farmecul straniei sale interlocutoare.

— Din simplul motiv că el însuşi este în afara legii, domnule.

— Ei, în cazul acesta, nu văd motivul pentru care eu şi fiica mea ar trebui să ne temem.

— Domnule, zise Vanda, pentru a face să triumfe cauza lordului William, Omul Gri nu se va adresa justiţiei, e drept; însă va recurge la mijloace mult mai violente decât vă imaginaţi.

Şi Vanda încetă să mai surâdă, iar sir Archibald simţi o uşoară înfiorare.

— Sunt convinsă, zise Vanda, că vă iubiţi fiica, aşa că ar fi inutil să discutăm acest lucru. Ei bine, eu mă aflu aici tocmai ca să vă dau un sfat bun.

— Dar nu mai înţeleg nimic…

— Dacă hârtiile ar fi rămas în mâinile reverendului Patterson, aţi fi fost prădat de toate bunurile lordului

Evandale. Cum însă dumneavoastră înşivă sunteţi foarte bogat, această pagubă nu v-ar fi afectat prea mult.

— Într-adevăr, aşa este.

— Iar fiica dumneavoastră putea lăsa moştenire copiilor ei titlurile nobilei case Pembleton.

— Da, şi?

— Acum, însă, în cazul că veţi refuza propunerile Omului Gri, este mai mult ca sigur că lady Pembleton îşi va pierde nu numai averea, dar şi titlurile şi poate chiar viaţa.

— Şi care sunt propunerile? Întrebă sir Archibald, tulburat.

— Abandonarea pur şi simplu a averii lordului William…

— Cu neputinţă, doamnă.

— Şi pe lângă acest act, recunoaşterea lordului William ca şef al casei Pembleton.

— Niciodată!

— Domnule, spuse pe un ton glacial Vanda, eu mă aflu aici ca să vă avertizez, deci ca să aveţi timp de gândire. Voi reveni peste două zile…

Şi se ridică. Surâsul cuceritor îi reapăruse pe buze. În ciuda spaimei care pusese stăpânire pe el, baronetul se simţea din ce în ce mai fascinat privind-o.

— Deci, voi reveni peste două zile… repetă Vanda. La revedere, sir Archibald…

Şi legănându-se, ca o adiere de vânt, plecă.

Rămânând singur, sir Archibald îşi trecu mâna pe frunte şi zise:

— De această femeie mă tem mai mult decât de Omul Gri…

Se simţea profund tulburat. Un sentiment de dragoste sălbatică îl răscolise cu atâta violenţă, încât în acele clipe uitase cu desăvârşire scopul în sine al acestei surprinzătoare şi neaşteptate vizite.

Capitolul XXXIV.

Portul Douglas este foarte mic, aşa cum este de fapt şi oraşul. Străzi înguste, case joase, ici-colo câteva edificii ca

de carton presat. Cam aşa s-ar putea descrie capitala insulei Man.

De îndată ce ajunse pe uscat, John Bell o porni cu paşi grăbiţi.

— Scumpul meu domn, zise Marmouset, nu este cazul să alergaţi; poate ar fi mai bine să ştim şi încotro ne ducem.

— Direct la somnambulă, îi răspunse John Bell.

— De acord, dar unde locuieşte?

— Nu ştiu.

— Ei bravo! Râse Marmouset. În cazul acesta, lăsaţi-mă să mă interesez…

Marmouset îi vorbea astfel pentru că, după ce pusese piciorul pe uscat, observase un tânăr care îl fixa foarte atent. Era îmbrăcat ca un pescar, cu un bluzon de cânepă impermeabilă şi o bonetă de lână cafenie pe cap, mâinile însă îi erau foarte albe. După felul în care îl privea, înţelesese că pentru el „pescarul” nu era un străin, aşa cum s-ar fi putut crede.

Şi cum el o şi pornise după John Bell, tânărul îşi potrivi pasul, ca din întâmplare, în aceeaşi direcţie. Fără nici un protocol, Marmouset i se opri în faţă şi îl întrebă:

— Domnule, aţi putea să-mi daţi o informaţie?

— Cu plăcere, răspunse surâzător tânărul.

— Aveţi aici, în Douglas, o somnambulă?

— Da, sigur că avem. Vă conduc eu dacă vreţi, şi pretinsul pescar îi făcu un semn cu ochiul.

John Bell adăugă repede:

— Ai de la noi o guinee, prietene, dacă întinzi pasul, că ne grăbim… Stă departe?

— Drept înainte, la capătul străzii, răspunse pescarul.

Şi văzând că John Bell o porneşte singur, îi şopti lui Marmouset:

— Dumneata eşti… sir Arthur?

— Pentru moment, da, răspunse Marmouset.

— Bine, dacă aşa te cheamă, am ceva să-ţi dau.

Şi îi strecură în mână o hârtie.

Era o telegramă.

— De unde vine? Îl întrebă Marmouset.

— De la Liverpool; a sosit acum o oră.

Marmouset o deschise şi citi: „Aranjaţi ca somnambula să-l reţină cât mai mult pe John Bell.

Sir Arthur să mă aştepte. R.”

Depeşa fusese trimisă pe următoarea adresă:

George Black, Douglas, insula Man.

Marmouset îl examină pe omul de lângă el, apoi făcu semnul tainic de recunoaştere al fenianilor. George Black îi răspunse făcând acelaşi semn. După care Marmouset îi spuse:

— Recomandarea şefului este de prisos.

— Pentru ce?

— Pentru că suntem prizonieri aici.

— Aş! Dacă stăpânul nu ar vrea să rămâneţi aici, zise fenianul, aş aranja să vă răpesc din port chiar în noaptea asta, fără ştirea şi fără voia căpitanului şi în pofida ordinelor date de domnul Walburne.

— Ăsta cine mai e? Întrebă Marmouset, care auzea pentru prima oară de el.

— Domnul Walburne este reprezentantul societăţii Misiunii evanghelice în insula Man. Ai răbdare, o să ţi-l arăt numaidecât.

— După câte am înţeles încă de la Londra, somnambula este de-a noastră.

— Cu totul de-a noastră.

— Spune-mi, te rog, este cu adevărat somnambulă?

Pe buzele lui George Black apăru un surâs.

— Când trebuie, este, zise el.

John Bell parcă avea aripi la picioare. Se depărtase mai mult de zece paşi de ei. Falsul pescar şi Marmouset mergeau unul lângă celălalt. Lordul William şi Cokeries veneau în urma lor. Strada pe care intraseră, lăsând în urmă portul, era lungă, îngustă şi cobora în pantă.

La capătul străzii, medicul se opri. Atunci George Black şi Marmouset grăbiră şi ei pasul şi îl ajunseră.

— Vă conduc eu, spuse însoţitorul lor. Şi luându-l de braţ, îl îndemnă pe John Bell să intre într-o alee îngustă şi întunecată, unde se vedea o scară; urcară cu toţii la etaj.

Pe prima uşă văzură o tăbliţă pe care se putea citi un singur nume: Deborah.

— Aici este, spuse George Black.

Generos, ca şi cum ar fi şi intrat în posesia comorilor strămoşilor săi, John Bell dădu călăuzei o guinee şi-i spuse cu un ton protector:

— Poţi să pleci, băiatule, mulţumesc.

George Black coborî scara. În trecere, se aplecă abil la urechea lui Marmouset şi îi şopti:

— Ne întâlnim din nou diseară în port.

Marmouset aprobă dând uşor din cap. În acest timp, John Bell bătea în uşă.

— Intră! Se auzi dinăuntru o voce tremurată. Cheia este în broască.

Fără să mai aştepte, el întoarse cheia care acţiona clanţa şi, când deschise, directorul de la Bedlam se pomeni în pragul unei locuinţe sordide. O femeie bătrână sta chircită pe un scaun, ca o vrăjitoare. Pereţii camerei erau întunecoşi; draperii groase împiedicau lumina zilei să pătrundă înăuntru, astfel că nu i se putea distinge, chipul.

— Ce doriţi dumneavoastră? Întrebă femeia.

— O consultaţie, răspunse John Bell.

— E pentru un bolnav?

— Nu.

— Atunci, ca să găsiţi cumva un obiect pierdut?

— Da.

— Cinci guinee, şi plata înainte, spuse scurt bătrâna, fără să se mişte de pe scaun. Puneţi banii pe masa de colo!

John Bell se grăbi să dea ascultare.

— Bine, se învoi somnambula. Acum, aveţi răbdare să adorm.

Şi, lăsându-se pe spate, se rezemă de spătarul scaunului şi închise ochii.

John Bell îşi simţea bătăile inimii ca nişte ciocane, iar obrajii lui căpătară culoarea homarilor după ce îi arunci în apă clocotită.

Capitolul XXXV.

Se zice despre somnambuli că ar exista două categorii complet distincte. Unii care nu pot adormi decât magnetizaţi. Alţii care adorm singuri, prin simpla lor putere de sugestie. Somnambula din insula Man făcea parte din cea de-a doua categorie. Ea închise ochii şi încremeni subit.

John Bell şi însoţitorii săi păstrau o tăcere deplină. Trecură astfel câteva minute, care li se părură fără sfârşit. Dar, iată, somnambula îşi aplecă uşor capul spre umărul stâng şi, cu buzele întredeschise, începu să vorbească:

— Văd…

— Ah! Izbucni John Bell. Vedeţi?

— Da, puneţi-mi întrebări.

— Ştiţi cine sunt eu? Întrebă bietul om, tremurând de emoţie.

— Sunteţi un nobil lord.

John Bell se întoarse spre ceilalţi cu un aer triumfător:

— Aţi văzut? V-am spus, sunt un nobil lord!

— Sunteţi în căutarea unei comori, continuă neîntrebată somnambula, ca de pe alt tărâm.

— Este adevărat, aşa e…

— A unei comori îngropate.

— Da, aşa este. Dar o voi găsi oare?

Şi vocea dârzului director de la Bedlam de-abia se mai auzea de emoţie.

— O veţi găsi, o veţi găsi, fu răspunsul somnambulei.

— Când?

— De azi în opt zile.

— În ce loc? Vedeţi unde anume?

— Da.

— Oh, atunci spuneţi-mi repede, se rugă el, nemaigăsindu-şi astâmpăr.

De astă dată somnambula tăcu.

— Dar vorbiţi odată! Izbucni John Bell.

— Este obosită… aşteptaţi… îi şopti la ureche Marmouset.

Vrând-nevrând, John Bell trebui să aştepte. În sfârşit, somnambula începu din nou să vorbească:

— Văd, spuse ea, dincolo de mare, o întindere de pământ; nu este un continent, este o insulă.

— Irlanda?

— S-ar putea… da, da… Irlanda este.

— Apoi? Şi apoi? Întrebă sufocat bietul om.

— Vă veţi îmbarca şi veţi ajunge într-un mic port din sudul acestei insule.

— Este Cork?

— Da, se poate să fie Cork. Uite, o veţi lua pe drumul din spatele portului şi veţi urca o colină. Veţi merge aşa vreo două ore…

— Şi apoi mă voi opri?

— Veţi ajunge în mijlocul unei păduri întinse, de stejari bătrâni, seculari…

— Ah! Făcu doctorul, care nu mai vedea nimic altceva decât buzele somnambulei.

— Comoara pe care o căutaţi este îngropată la rădăcina unuia dintre acei stejari.

— Care? Unde? Care din ei? Se precipită John Bell.

Somnambula însă tăcu.

Faţa lui John Bell era scăldată de sudoare.

— Apoi? Apoi? Întrebă el întruna cu vocea din ce în ce mai sugrumată.

Somnambula însă continua să doarmă.

— Dar lăsaţi-o să se odihnească încă un moment, murmură Marmouset, scuturând uşor braţul nefericitului monoman.

Deodată, somnambula făcu o mişcare bruscă şi începu să se agite în scaun.

— Este, spuse ea, este aici un om care e încins în jurul şoldurilor cu o frânghie?

— Da, este un om aşa cum spui dumneata…

— Cu frânghia asta a fost spânzurat un om, adăugă ea.

— Da, şi ce e cu asta? Întrebă el triumfător.

Şi fără să se mai controleze, John Bell începu să se agite prin cameră, măsurând-o cu paşi dezordonaţi.

— Lângă omul acesta, continuă somnambula, este un alt om, în dreapta lui.

Lordul William era cel care stătea în dreapta lui Marmouset.

— Trebuie, continuă femeia, să îi iei cu dumneata pe aceşti doi oameni.

— Aşa m-am gândit şi eu…

— Funia asta vă va fi de mare ajutor; dar dacă vreţi să vă aducă într-adevăr noroc, va fi nevoie ca fiecare dintre aceşti doi gentlemeni să ţină de un capăt al ei în clipa când veţi pătrunde în pădurea de stejari.

— Aşa vor face, răspund de acest lucru, mai spuse John Bell. Acum spuneţi-mi cum voi reuşi să recunosc copacul la rădăcina căruia…

— Astăzi nu mai pot să vă spun nimic. Nu mai văd…

— Atunci vom săpa toată pădurea! Gata!

— Muncă zadarnică… pădurea are peste două mii de copaci… şi toţi sunt la fel… zise somnambula.

John Bell îşi frecă tâmplele cu disperare.

— Bine, dar atunci cum să fac? Cum să fac? Întrebă el.

— Oh, nu vă frământaţi atâta! Am să vă arăt cu metoda prin care…

— Vă ascult, spuneţi-mi, vă rog…

— Mai întâi trebuie ca dumneata să-l determini pe un nebun să atingă funia spânzuratului.

John Bell tresări şi întrebă grăbit:

— Pentru ce un nebun?

— Nu pot să vă spun pentru ce; dar această precauţiune este absolut necesară…

— Fie, şi după aceea?

— După aceea vă veţi îmbarca; veţi ajunge la Cork, aici veţi urca poteca de care v-am vorbit şi aşa veţi ajunge la pădurea de stejari; cei doi, nu uitaţi, vor ţine frânghia de capete… Trebuie să supravegheaţi ca în timpul mersului aceştia să nu-şi privească picioarele, să se uite numai în sus, spuse somnambula.

— Bun, şi după aceea? Repetă el înfierbântat.

— La un moment dat, unul din ei se va împiedica. Atunci să vă opriţi cu toţii. Copacul la rădăcina căruia a fost ascunsă comoara este chiar acolo unde respectivul a greşit pasul…

John Bell chiui de bucurie. Zgomotul o trezi pe somnambulă care deschise brusc ochii şi îşi plimbă de jur-împrejur o privire ştearsă. Apoi se adresă direct lui John Bell.

— Dumneavoastră m-aţi consultat, nu-i aşa?

— Da, eu, răspunse el.

— Sunteţi mulţumit?

— Da, chiar foarte mulţumit.

— Să nu vă supăraţi că v-am întrebat, spuse bătrâna istovită de oboseală, dar eu nu ţin minte nimic, absolut nimic din ceea ce se petrece în timpul somnului.

John Bell mai puse două guinee pe masă şi îi îndemnă pe cei care îl însoţeau:

— Hai să mergem! Ce mai aşteptăm?

Şi ca o vijelie se repezi spre uşă. În sfârşit, când ajunseră în stradă, Marmouset îi spuse:

— Domnule, eu nu cred că e chiar atât de uşor pe cât vi se pare…

— Ce-ai spus? Întrebă directorul tresărind şi privindu-l pe Marmouset năuc, de parcă atunci îl vedea pentru prima oară.

Capitolul XXXVI

— Fără îndoială, zise Marmouset, va trebui să găsim în primul rând un nebun care să atingă frânghia.

— Foarte bine, fu de acord John Bell, nu îl avem cu noi pe lordul William?

Marmouset ridică sceptic din umeri şi zise:

— Dumneavoastră ştiţi foarte bine că lordul William nu este nebun, cum nu sunt nici eu…

— Ai dreptate, da, da… ai dreptate. Îl avem însă pe Edward Cokeries.

— Ăsta nu mai este nebun…

— Dar a fost!

— Cred totuşi că nu este acelaşi lucru. Eu, unul, sunt chiar sigur că el nu ar avea nici o influenţă…

— Drace, făcu John Bell, dar atunci ce facem?!

— Trebuie să găsim neapărat un nebun, unul adevărat.

— Dar unde?

Şi John Bell păru foarte încurcat. Apoi, deodată, lovindu-se peste frunte, zise:

— Nimic mai simplu! La Douglas este o casă de nebuni!

— Sunteţi sigur? Întrebă inocent Marmouset.

— Cum să nu fiu, sir Arthur? Casa de la Bedlam şi cu cea de la Douglas sunt în corespondenţă frecventă şi pot chiar să adaug că îl cunosc pe director.

Marmouset se încruntă uşor.

— Nu l-am văzut niciodată, e drept, dar la un moment dat am purtat o corespondenţă destul de regulată, schimbând opinii în meseria noastră… Îl cheamă Woodmans.

Marmouset respiră uşurat.

— Dar adresa i-o cunoaşteţi?

— Oh, nu am reţinut-o, dar ce poate fi mai simplu decât să întrebăm pe cineva?

Şi cum George Black, aşa-zisul marinar care le servise drept ghid, era la câţiva paşi de ei, mergând liniştit ca un om care nu are nici un fel de griji, John Bell îl strigă. Acesta întoarse capul şi, cu boneta în mână, se apropie. John Bell,

cu gândul la bogăţia ce îl aştepta, îi oferi încă o guinee, să le arate drumul sau măcar să le dea adresa casei de nebuni din localitate. George Black se oferi să-i conducă şi astfel o porniră cu toţii la drum.

Când mai aveau foarte puţin – căci George Black le şi arătase casa – Marmouset se opri şi îi spuse domnului John Bell:

— Dragă prietene, îngăduiţi-mi o mică observaţie… Eu sunt de părere că totdeauna şi în orice împrejurare trebuie să fii prudent.

— La ce vă referiţi?

— Mi-aţi spus mai adineauri că domnul Woodmans nu v-a văzut niciodată, nu?

— Exact.

— Ei bine, şi Marmouset îşi luă aerul unui om care meditează, ascultaţi-mă cu atenţie… Dumneavoastră credeţi în frânghia spânzuratului?

— Ce să mai vorbim! Doar ştiţi bine…

— Şi eu cred în aceeaşi măsură. Dar există mulţi oameni care nu cred în aşa ceva. Există chiar şi dintr-aceia care s-ar putea mira că dumneavoastră, medic alienist…

John Bell ridică din umeri.

— Trebuie să recunoaştem cu toţii că dumneavoastră sunteţi acum în prada unei oarecare surescitări.

— Pentru că sunt nerăbdător să devin lord şi milionar, spuse John Bell râzând.

— Eu vă înţeleg, dar…

— Dar ce?

— Domnului Woodmans să nu i se pară deplasată sau chiar suspectă dorinţa dumneavoastră.

— Oh! Nu mai spune! Crezi că s-ar putea întâmpla aşa ceva?

— De aceea mă gândeam că poate ar fi mai indicat să îl prevenim de vizita noastră.

— Prin cine?

— Prin mine, de exemplu, care sunt mai calm decât dumneavoastră.

— Asta înseamnă încă o întârziere…

— Ce mai contează un sfert de oră! Şi apoi, adăugă Marmouset, o nenorocire poate veni repede…

John Bell tresări şi îl privi speriat.

— Căci, fără îndoială, continuă Marmouset, trebuie să evităm cu orice preţ ca domnul Woodmans să fie neplăcut impresionat sau să fie şocat de ceva… Altfel…

Câteva picături de sudoare se iviră pe fruntea lui John Bell.

— Altfel, continuă Marmouset, căruia nu îi scăpă acest mic amănunt, domnul Woodmans şi-ar închipui că v-aţi pierdut minţile şi atunci ar scrie la Londra şi, în aşteptarea răspunsului, v-ar reţine la el… În cazul acesta, nu ar mai fi vorba de un sfert de oră, ci de câteva zile pe care le-aţi pierde…

Palid, John Bell îl privea încremenit.

— Ei bine, zise el în cele din urmă, faceţi cum credeţi că e mai bine. Intraţi dumneavoastră singur la casa de nebuni.

— Foarte bine. Dumneavoastră mă veţi aştepta la poartă?

— Da.

Ospiciul din Douglas era situat în partea de sus a oraşului, pe o colină, în mijlocul unei vaste grădini, împrejmuită de ziduri înalte şi solide.

John Bell şi grupul care îl însoţea ajunseră la poarta principală. Marmouset reuşise să schimbe câteva cuvinte cu George Black în dialect irlandez. John Bell nu cunoştea această limbă, dar chiar dacă ar fi cunoscut-o, tot nu ar fi înţeles nimic, pentru că el nu mai auzea ce se petrecea în jurul lui. Era total absorbit de alte gânduri.

— După aceea, domnul Washburn, omul reverendului, poate să facă ce pofteşte, îi spuse Marmouset lui George Black. Pentru moment trebuie să urmez instrucţiunile

Omului Gri şi să găsesc un pretext ca să îl las pe John Bell în insula Man.

— Şi la ce v-aţi gândit?

— Vei vedea. Până atunci, ai grijă de el, nu-l scăpa din ochi.

— Vă duceţi singur la directorul ospiciului? Întrebă fenianul.

— Da, dumneata rămâi aici şi fă ce ţi-am spus.

Când ajunseră la poartă, Marmouset sună. Un infirmier se arătă la grilaj. Marmouset îl întrebă:

— Onorabilul domn Woodmans poate fi văzut?

— Da, domnule.

Marmouset intră, şi când infirmierul îl rugă să-i spună pe cine să anunţe, el îi zise:

— Pe colegul domniei-sale de la Londra, domnul John Bell, director la „Bedlam Hospital”.

Infirmierul se înclină respectuos şi îl conduse în cabinetul domnului Woodmans, convins că avea de-a face cu însuşi John Bell.

Capitolul XXXVII.

Înainte de a înnebuni, directorul de la Bedlam era vioi, neastâmpărat, un om foarte activ şi chiar exuberant.

Domnul Woodmans însă era genul englezului flegmatic şi preţios, total opus venerabilului domn John Bell. Pentru el, orice om care mergea pentru plăcerea de a merge, care vorbea fără să aibă ceva anume de spus, care bea fără să-i fie sete sau care mânca fără să-i fie foame era ajuns în pragul nebuniei.

Când Marmouset intră în cabinetul lui, Woodmans nu se ridică; îi întinse doar mâna şi îi spuse:

— Bună ziua, scumpul meu coleg; iată că ne vedem în sfârşit, cu toate că ne cunoaştem de atâta vreme…

— Aveţi dreptate, zise Marmouset rece, ne-am scris foarte des…

— Îţi mărturisesc, plăcut surprins, că nu mă aşteptam la această vizită…

— Am venit să vă rog să-mi faceţi un mare serviciu, spuse Marmouset.

— Cu plăcere, vă ascult…

— Sunt în drum spre Irlanda, împreună cu trei dintre internaţii noştri de la Bedlam. Printre ei se află un oarecare Walter Bruce, pe care l-am considerat aproape vindecat şi de aceea am nădăjduit că voiajul îi va reda sănătatea pe de-a-ntregul.

— Şi a suferit cumva o recidivă?

— Da, o neaşteptată recidivă, în timpul traversării, închipuiţi-vă că dintr-odată a încetat să mai existe ca Walter Bruce; se crede şi susţine că el nu este altcineva decât John Bell, codirectorul de la Bedlam, cu alte cuvinte… eu.

Domnul Woodmans îl ascultă fără măcar să schiţeze vreun zâmbet.

— Scumpul meu coleg, spuse el doct în materie, iată un caz de nebunie patologică frecventă; nu este câtuşi de puţin neobişnuit, cum vă închipuiţi dumneavoastră. De-a lungul carierei mele s-au ivit multe asemenea cazuri. Spre exemplu, îmi amintesc că, acum şase ani, doi marinari s-au luat la ceartă şi în final au convenit să se bată cu cuţitele. Motivul discordiei, o femeie pe care o iubeau amândoi în egală măsură. Pe unul îl chema John, pe celălalt Tobby. Au plecat la marginea oraşului ca să se bată, şi acolo, deodată, Tobby avu ferma convingere că de fapt el era John…

— Ah, da, da… înţeleg, îl întrerupse Marmouset. Acelaşi caz cu al nefericitului meu pacient…

— Să-i fie de bine! Conchise domnul Woodmans. Aţi venit la mine, fără îndoială, să-mi cereţi un sfat?

— Nu un sfat, ci cum v-am mai spus, un serviciu…

— Vă ascult.

— Eu trebuie neapărat să merg în Irlanda, unde am câteva proprietăţi, şi cum acest nefericit a recăzut în nebunia lui, nu aş vrea să mă încurce…

— Ah, înţeleg, spuse domnul Woodmans, vreţi să îl internez aici până la întoarcerea dumneavoastră din

Irlanda, nu?

— Întocmai, v-aş rămâne foarte îndatorat.

— Nu aveţi de ce! Aduceţi-l.

— Este la poarta principală. Ah, dar am uitat să vă spun că nebunia lui se complică cu o monomanie stranie; pe lângă faptul că se crede John Bell, mai pretinde că, datorită funiei unui spânzurat, îşi va putea găsi comorile strămoşilor îngropate nu ştiu pe unde spune el.

— Este un caz foarte obişnuit, colega, spuse calm domnul Woodmans, gata să povestească o altă întâmplare asemănătoare.

Dar Marmouset se ridică grăbit.

— Aşteptaţi-mă numai un minut, scumpul meu coleg, mă duc să vi-l aduc pe bietul meu pacient, spuse Marmouset şi ieşi din biroul lui Woodmans, îndreptându-se spre poarta principală a ospiciului.

John Bell îl aştepta nerăbdător.

— Veniţi, îi spuse Marmouset. Domnul Woodmans este prevenit, vă va primi cu braţele deschise şi veţi alege dumneavoastră înşivă nebunul care va trebui să atingă frânghia făcătoare de minuni.

John Bell nu-şi mai găsea locul de bucurie şi se grăbi să-l urmeze pe Marmouset, care îl conduse direct în cabinetul lui Woodmans.

Flegmaticul director nu se ridică nici de astă dată.

John Bell însă se precipită spre el, îi sări de gât şi exclamă:

— Ah, scumpul meu coleg, cât sunt de fericit să vă văd!

— Dar eu! Răspunse liniştit domnul Woodmans.

— Cu atât mai încântat, continuă John Bell, cu cât foarte curând voi părăsi meseria noastră.

— Serios? Se miră profesional domnul Woodmans, privindu-l pe omul din faţa lui, al cărui chip îmbujorat şi ai cărui ochi cu pupile dilatate trădau exaltarea.

— Da, da, zise John Bell, îmi voi trimite demisia.

— Serios?

— Bunul meu coleg şi prieten, eu sunt lord şi în curând voi fi un om foarte bogat.

— Mi s-a spus, mi s-a spus, îl încredinţă Woodmans, vrând să-i tempereze elanul.

— Sir Arthur a adus faimoasa frânghie, continuă John Bell.

— Cine este sir Arthur?

— Eu sunt, zise Marmouset, făcându-i un semn discret din cap şi uitându-se complice la Woodmans.

— Şi ce vreţi să faceţi dumneavoastră cu această frânghie?

— Trebuie să o atingă unul din pacienţii dumneavoastră…

— Ah, da, da, foarte bine, conchise domnul Woodmans, care avea bunul obicei de a nu îi contrazice niciodată pe nebuni.

Şi apăsă pe butonul unei sonerii de pe birou.

De îndată îşi făcură apariţia doi infirmieri.

— Conduceţi-l pe domnul la Jonatham, le spuse infirmierilor domnul Woodmans.

— Daţi-mi frânghia, spuse John Bell.

— Poftim! Şi Marmouset i-o întinse.

În sfârşit, punea mâna pe faimoasa frânghie a lui Tom spânzuratul! Şi, fără nici un fel de bănuială, porni în compania celor doi infirmieri.

Woodmans şi Marmouset rămaseră singuri.

— Au să-i administreze un duş, spuse Woodmans.

— Chiar era nevoie de duş, fu de acord Marmouset.

Veselia lui Marmouset însă avea să fie de scurtă durată. În acel moment o altă uşă a cabinetului directorului se deschise şi un servitor anunţă:

— Domnul Washburn!

Auzind acest nume, Marmouset tresări. Woodmans se ridică automat de pe fotoliul său şi se îndreptă spre uşă, ca să-şi întâmpine oaspetele.

Îşi făcu apariţia un om mic de statură, slăbuţ şi plăpând, cu trăsături aspre şi cu priviri smerite cătând în jos.

— Scumpul meu domn, spuse el, nu aţi primit cumva vizita domnului John Bell, director la „Bedlam Hospital” din Londra?

— Ba da, am plăcerea să vi-l prezint! Spuse Woodmans, arătându-l pe Marmouset.

— Ah, domnul este? Se miră Washburn.

Îşi ridică privirile şi începu să-l măsoare pe Marmouset cu atenţie şi bănuitor, încât elevul lui Rocambole tresări, şi, cu toată îndrăzneala care îl caracteriza, se simţi încolţit.

— Ah, domnul este? Mai întrebă o dată Washburn, apropiindu-se şi continuând să-l privească insistent.

Capitolul XXXVIII.

Fără să-l slăbească din ochi, îl întrebă direct pe Marmouset:

— Chiar dumneavoastră sunteţi domnul John Bell?

— Da, eu sunt, răspunse Marmouset, recăpătându-şi sângele rece.

Woodmans nu mai înţelegea nimic. Cunoştea calitatea domnului Washburn şi puterea de care dispunea.

Tot privindu-l, Washburn continuă să-l întrebe pe Marmouset:

— Dumneavoastră nu aţi venit singur aici?

— Sigur că nu, răspunse Marmouset.

— Aţi adus un nebun cu numele de Walter Bruce?

— Da.

— Şi un altul, Edward Cokeries?

— Exact.

— Şi unde sunt?

Woodmans se grăbi să răspundă pentru Marmouset:

— În ceea ce priveşte pe Walter Bruce, este aici, în siguranţă.

— Bine, dar celălalt? Întrebă Washburn.

— Celălalt mă aşteaptă la poartă, spuse Marmouset.

— Şi mai sunteţi însoţit, adăugă Washburn, scoţând un carneţel din buzunar şi consultându-l, şi de un oarecare sir Arthur?

— Desigur.

— El unde este?

— La poartă, cu Edward Cokeries.

— Doresc să-i văd.

Marmouset se ridică.

— Mă duc cu să vi-i aduc aici, zise el.

— Foarte bine, se declară mulţumit Washburn, vreau să vă spun…

Se opri şi, din nou, îl privi pătrunzător pe Marmouset, care însă îl înfruntă nepăsător.

— Ce anume vreţi să-mi spuneţi?

— Trebuie să vă spun că am primit o telegramă de la Londra. O telegramă care vă priveşte direct pe dumneavoastră, domnule John Bell.

— Adevărat? Se miră liniştit Marmouset.

— Telegrama e trimisă de Scotland Yard, adică de poliţie. Şi mi se dă ordin să vă închid aici, atât pe dumneavoastră, domnule John Bell, cât şi persoanele care vă însoţesc.

Marmouset simulă o teribilă surprindere. Cât despre domnul Woodmans, acesta făcu un adevărat salt de pe fotoliul său şi exclamă:

— Dar nu cumva vă înşelaţi, scumpe domn?

— Nicidecum! Zise domnul Washburn.

— Trebuie să vă gândiţi că domnul este colegul meu! Insistă Woodmans.

— Ştiu.

— Că este director la Bedlam…

— Ştiu şi acest lucru.

— Că, în sfârşit, încheie Woodmans la capătul argumentărilor sale, noi ne aflăm aici într-o casă de nebuni.

— Fără îndoială, doar nu bănuiţi că eu nu ştiam acest lucru.

— Şi că a mă forţa să reţin aici pe colegul şi prietenul meu, domnul John Bell, insistă Woodmans, ar însemna să-l trec drept nebun. Vedeţi dumneavoastră…

Woodmans nu termină însă ce voia să spună, pentru că Washburn scoase din buzunar telegrama şi i-o vârî poruncitor sub nas. Marmouset trase cu coada ochiului şi văzu că telegrama purta însemnele Scotland Yardului şi semnătura R… P… Era deci gheara reverendului Patterson. Şi desigur această gheară era bine cunoscută de către Woodmans, fiindcă deodată se înclină, cu un respect plin de spaimă.

În telegramă scria următoarele: „John Bell, director la Bedlam, plecat din Londra cu doi nebuni periculoşi, Walter Bruce, vechi ocnaş, Edward Cokeries, şi un alt personaj, numit sir Arthur. Arestaţi-i pe toţi patru şi închideţi-i în casa de nebuni, insula Man. Directorul numitei case va răspunde cu postul său până la sosirea detectivului Scotowe, care va avea depline puteri. La nevoie înţelegeţi-vă cu căpitanul portului Douglas.”

Marmouset luă la rândul său cunoştinţă de telegramă. Apoi o înapoie lui Washburn.

— Domnule, îi spuse el, dumneavoastră aveţi ordine categorice şi, desigur, nu eu sunt în măsură să vă împiedic să le executaţi. Totuşi, cred că trebuie să vă dau o explicaţie.

— Ah, vă ascult, scumpul meu coleg, spuneţi! Izbucni Woodmans. Sunt realmente consternat. Un om ca dumneavoastră, bănuit de nebunie…

Marmouset începu să zâmbească.

— Nu de nebunie, spuse el, ci de complicitate cu nebunii.

— Cum? Se miră Washburn.

— Ce vreţi să spuneţi? Exclamă Woodmans uluit.

— Văd că niciunul dintre dumneavoastră nu înţelegeţi, spuse tot surâzând Marmouset.

— Dar explicaţi-vă! Zise agentul societăţii Misiunii evanghelice.

— Atunci, vă rog să mă ascultaţi.

Şi Marmouset se răsturnă în fotoliu, nepăsător şi degajat. Apoi, adresându-se lui Woodmans:

— Dumneavoastră ştiţi, scumpul meu coleg, că totdeauna casele de nebuni au ajutat, într-o măsură mai mare sau mai mică, să se comită crime misterioase.

Washburn se încruntă.

— Continuaţi, scumpe coleg, spuse Woodmans.

— Iar Walter Bruce, care călătoreşte cu mine, nu este nebun câtuşi de puţin.

— Ei asta-i! Făcu Woodmans.

— Sau, mai bine zis, nu era când a intrat la Bedlam. Şi acolo a înnebunit…

— Dar pentru ce… l-au închis?

— E aici un dedesubt… şi Marmouset făcu cu ochiul. Pe vremea când era în toate minţile, continuă el, s-a pus rău cu societatea Misiunii evanghelice al cărei reprezentant aveţi onoarea să fiţi…

Washburn se înclină calm şi cu demnitate.

— Iar societatea Misiunii evanghelice, neştiind că acest om a înnebunit de-a binelea, mă bănuieşte pe mine că aş fi căutat să-i favorizez evadarea.

— Ah, acuma înţeleg! Conchise Woodmans.

— În concluzie, continuă Marmouset, domnul Washburn îşi face datoria, dumneavoastră v-o faceţi pe-a dumneavoastră, iar eu pe a mea. Iată-mă internat la dumneavoastră, deci, până la noi ordine!

— Oh, nu pentru multă vreme, să sperăm… spuse Woodmans.

— Până la sosirea detectivului Scotowe, se grăbi să adauge reprezentantul societăţii Misiunii evanghelice.

— Şi când urmează să sosească aici?

— Mâine sau poate chiar în seara aceasta.

Woodmans respiră uşurat.

— Încă o vorbă, zise Marmouset întorcându-se către Washburn.

Capitolul XXXIX

— Dumneavoastră vă daţi seama, spuse pretinsul John Bell, adică Marmouset, că din moment ce aţi primit ordin să fiu arestat, eu ştiu câte alte măsuri au fost luate: căpitanul portului a fost şi el prevenit; nava la bordul căreia am sosit aici are ordin să nu mai pornească în larg; poliţia oraşului are fără îndoială toate semnalmentele mele, nu-i aşa?

— Totul este exact, domnule.

— Deci ar fi absolut imposibil să evadez…

— Ar fi greu, într-adevăr, recunoscu Washburn.

— De aceea vă voi cere o mică favoare.

— Dacă nu depăşeşte ordinele pe care le-am primit.

— Sigur că nu.

— Atunci, vă ascult, domnule.

— V-am spus că am lăsat la poarta acestui spital pe Edward Cokeries şi pe sir Arthur.

— Da.

— Edward Cokeries este nebun; însă nebunia lui este pe cale de vindecare.

Washburn ridică din umeri, vrând să spună prin aceasta că nu îl interesează cazul Cokeries.

— Cât despre sir Arthur, continuă Marmouset, el nu este câtuşi de puţin nebun.

— Ei bine?

— Este un gentleman, un prieten de-al meu cu care călătoresc pentru plăcerea de a fi împreună şi nicidecum nu face parte dintre pacienţii mei.

— Unde vreţi să ajungeţi, domnule?

— La aceea că nu îmi veţi refuza să îi anunţ eu însumi distinsului sir Arthur păţania noastră.

— Bun!

— Şi nici nu îmi veţi refuza libertatea de a face uz de viclenie, pentru a-l aduce aici pe Edward Cokeries?

— Nici o piedică, spuse Washburn.

— Deci îmi îngăduiţi să-i aduc?

— Eu însă voi veni cu dumneavoastră.

— Foarte bine, zise Marmouset.

Şi se ridică.

— Scumpul meu domn John Bell, spuse atunci Woodmans, eu sunt stăpân absolut în casa mea.

— Fără doar şi poate, răspunse Marmouset.

— Dumneavoastră veţi lua masa împreună cu mine, scumpul meu coleg.

— Atunci, îl veţi invita şi pe sir Arthur?

— Cum veţi dori.

— Mulţumesc, zise Marmouset.

Şi ieşi, însoţit de Washburn.

Ajunşi în coridor, Washburn îi spuse:

— Dragă domnule, trebuie să vă previn asupra unui mic amănunt.

— Care anume, domnule!

— Că până aici nu am venit singur.

— Ah…

— Am lăsat în faţa casei şase poliţişti.

— Adevărat, domnule?

— Iar dacă aţi încerca să fugiţi, v-ar aresta numaidecât.

— Oh, domnule, spuse Marmouset, liniştiţi-vă. Nu o să fie nevoie să le cereţi ajutorul. Sunt un gentleman şi aveţi cuvântul meu de onoare…

— Perfect, se linişti Washburn.

Şi continuară să meargă. Ajunşi la grilaj, Marmouset adăugă:

— Permiteţi-mi să-i spun un cuvânt între patru ochi lui sir Arthur.

— Poftim, spuse Washburn.

Şi rămase mai la distanţă. Atunci Marmouset, trecând de grilaj, se apropie grăbit de lord William şi de Edward Cokeries şi le spuse:

— Nu am timp să vă dau explicaţii. Suntem prizonieri.

Lord William păli.

— Liniştiţi-vă, continuă Marmouset, Omul Gri nu va întârzia să se arate şi să ne elibereze. Pentru moment,

ascultaţi-mă bine…

— Spune repede! Îl îndemnă lordul William.

— Mă veţi urma în interiorul acestei case. Pe mine nu mă mai cheamă sir Arthur, ci sunt domnul John Bell. Am să vă explic mai târziu de ce. Iar dumneavoastră sunteţi sir Arthur.

— Eu? Se miră lordul William.

— Da, dumneavoastră. Acuma veniţi.

Şi luându-l de braţ, îl prezentă lui Washburn:

— Iată-l pe sir Arthur, gentlemanul despre care v-am vorbit.

Când Washburn se pregătea să-i treacă pe toţi trei în curtea casei de nebuni, un om se apropie de Marmouset: era George Black, marinarul, care îi făcu un semn discret, vrând să spună: „Nu vă fie teamă, eu şi fraţii noştri veghem…”

După vreo oră, Marmouset şi lordul William, unul numindu-se John Bell şi celălalt sir Arthur, se numărau printre internaţii ospiciului domnului Woodmans.

Washburn plecase. Woodmans nu contenea să-i ceară scuze lui Marmouset, adresându-i-se cu „scumpul meu coleg”. Iar Marmouset îi răspundea calm; surâzător:

— Nu vă frământaţi atâta, scumpul meu prieten, detectivul Scotowe nu va întârzia să sosească şi totul se va lămuri, spre mulţumirea noastră reciprocă.

Marmouset şi lordul William fură găzduiţi în pavilionul directorului şi luară masa împreună. Edward Cokeries se acomodă foarte repede într-o celulă de nebun. Cât despre John Bell, trebuie să fim cu toţii de acord că noua situaţie nu îi făcea plăcere. Infirmierii, ascultând dispoziţiile date, îi administrară un duş. John Bell ţipase, înjurase, făcuse scandal. Drept urmare, i se pusese cămaşa de forţă. În zadar protestase, strigase, vrând să-i convingă că el este John Bell, medic alienist, directorul spitalului de la Bedlam; şi tot în zadar ceruse să fie vizitat de domnul Woodmans.

Woodmans nu venise. Şi, cum nu izbuteau să-l liniştească, recurseră la al doilea duş, apoi la al treilea.

Astfel trecuse ziua şi apoi trecuse şi noaptea. În zorii zilei următoare, Marmouset şi lordul William, care împărţeau aceeaşi cameră, erau încă în pat, când văzură că se deschide uşa. Woodmans intră foarte vesel.

— Ah, zise el, cred că totul se va explica, scumpul meu coleg. Vi-l aduc aici pe domnul Scotowe, care tocmai a sosit.

Şi dându-se la o parte, lăsă loc să intre mult aşteptatul detectiv. Marmouset se stăpâni cu greu să nu scoată un strigăt de bucurie. Omul care rămăsese în cadrul uşii, omul pe care Woodmans îl credea a fi detectivul Scotowe nu era altcineva decât Rocambole.

Rocambole care, stând încă în spatele lui Woodmans, îşi pusese un deget pe buze.

Capitolul XL.

Rocambole nu era singur, ci însoţit de însuşi domnul Washburn, care, fără îndoială, era convins că îl aducea pe detectivul Scotowe.

Cu o oră înainte, o mică ambarcaţiune intrase în portul Douglas. Un om sărise sprinten pe chei. Aici îl aştepta un marinar. Marinarul nu era altul decât George Black. Amândoi se cunoscuseră cândva la Londra. Rocambole se văzu însă nevoit să recurgă la gestul tainic al fenianilor, fiindcă George Black nu dădea semne că îl recunoaşte. Cu acea rară măiestrie pe care o avea Rocambole, de a-şi schimba înfăţişarea şi chipul, studiase într-atât mersul, gesturile şi tot aspectul lui Scotowe, încât se putea spune că intrase în pielea detectivului. Marinarul văzu un om gras, chel, rumen, cu favoriţi bogaţi, cărunţi, tăiaţi ca nişte cotleţi, şi care ducea sub braţ o geantă voluminoasă. Până şi Milon, care asistase la travestire, rămăsese uluit. Rocambole însă îl liniştise:

— Dragă prietene, îi spusese el, nu cred că Washburn să-l fi văzut vreodată pe Scotowe, dar e mai sănătos să ne luăm toate măsurile…

Deci George Black nu îl recunoscu pe Omul Gri decât după salutul fenianilor.

— Eu sunt domnul Scotowe, se prezentă el zâmbind complice.

— Ah, foarte bine, înţeleg…

— Şi aici am actele lui, ale lui Scotowe, adăugă Rocambole, arătând geanta.

— Dar adevăratul Scotowe unde e acum? Întrebă George Black.

— Oh, făcu Rocambole zâmbind, nu este cazul să ne ocupăm de el… Important e că nu va veni aici…

— Am înţeles.

— Unde sunt prietenii noştri? Întrebă Rocambole.

— Din ordinul domnului Washburn, ieri au fost închişi la casa de nebuni.

— Toţi?

— Toţi. Dar sir Arthur s-a distrat niţel.

— Cum aşa? Întrebă Rocambole, simţindu-se mândru de elevul lui.

George Black îi povesti tot ce făcuse Marmouset, cum se dăduse drept John Bell şi cum îl internase pe adevăratul John Bell sub identitatea lui Walter Bruce. Când termină, Rocambole îi spuse:

— Fără să vrea, mi-a simplificat treburile… Unde locuieşte Washburn?

— Pe aici, pe aproape.

— Condu-mă, te rog.

Porniră şi, după câteva minute, Rocambole călca oficial la uşa reprezentantului cumplitei societăţi a Misiunii evanghelice. Străduniile lui Rocambole de a se deghiza fuseseră zadarnice. Washburn nu îl văzuse niciodată pe Scotowe, dar nici nu-i trecu prin minte să-l suspecteze pe noul-venit când acesta îi puse sub ochi diferitele hârtii ale detectivului şi faimoasa scrisoare semnată de reverendul Patterson.

Washburn îi raportă ce făcuse şi cum îi reţinuse pe toţi la ospiciu.

— Vă închipuiţi, spuse Rocambole, că noi nu ţinem câtuşi de puţin să-l păstrăm aici pe domnul John Bell sau pe prietenul lui, gentlemanul sir Arthur; faptul că mai întâi reverendul a dat ordin să-i arestaţi era numai ca să fie sigur că nebunul Walter Bruce nu ne va scăpa…

— Foarte bine, foarte bine, încuviinţă Washburn. Şi celălalt nebun?

— Edward Cokeries?

— Da.

— Oh, pe acela îl voi reintegra la Bedlam imediat ce mă voi întoarce la Londra.

— Deci aici urmează să-l păstrăm numai pe lordul William?

— Domnule, spuse cu severitate falsul Scotowe, nu pronunţaţi niciodată acest nume. Aflaţi că nu există şi că nu aţi auzit vreodată de un lord William.

Washburn se înclină supus.

— Nu există, continuă el, decât un fost ocnaş cu numele de Walter Bruce, şi acest om a înnebunit.

— Aşadar îl veţi lăsa pe Walter Bruce aici?

— Până la noi ordine.

— Şi îi veţi reda libertatea domnului John Bell?

— Îl voi lua înapoi în Anglia, iar acolo poate va avea de dat socoteală chiar preşedintelui Înaltei Curţi pentru temeritatea lui…

— Nădăjduiesc, spuse Washburn, că cel puţin va fi destituit.

— Cât despre asta, să nu vă îndoiţi.

Washburn îl conduse deci pe falsul domn Scotowe la casa de nebuni.

Cum sir William nu îl văzuse niciodată pe Rocambole, el nu îşi dădu seama pentru moment dacă omul care venise era sau nu Scotowe. Nu scoase însă nici un cuvânt, cu atât mai mult cu cât Marmouset îi făcuse semn să tacă.

E uşor de închipuit scena care a urmat. Marmouset, luându-şi în serios rolul directorului John Bell, nu conteni să protesteze, copleşindu-l pe Scotowe cu învinuiri.

Rocambole, care îşi juca de minune rolul detectivului, îşi tot cerea scuze. Ba, adăugă chiar că John Bell va fi despăgubit de guvern pentru prejudiciul care îl suferise prin arestarea sa ilegală.

În încheiere îl moralizâ totuşi:

— Ocnaşul Walter Bruce, zise el, este un om foarte periculos şi justiţia engleză are cel mai mare interes să nu-l piardă de sub supraveghere, iar dumneavoastră aţi comis o gravă imprudenţă luându-l în acest voiaj…

— Adevărat? Se miră falsul John Bell cu naivitate.

— Cum nu se poate mai adevărat, domnule; dacă ar fi evadat, veţi fi avut de dat socoteală.

— Şi îl veţi lăsa aici pe acest Walter Bruce? Întrebă Woodmans.

— Da, domnule, şi vă rog să fiţi foarte atent să nu vă scape.

— Oh, nu vă temeţi de lucrul acesta, răspunse Woodmans. De altfel, îl vom ţine în cămaşa de forţă zi şi noapte şi îl vom duşui zdravăn…

Două ore mai târziu, Rocambole, Marmouset, lordul William, Edward Cokeries şi Milon erau cu toţii la bordul navei comandate de căpitanul Robert Wallace.

— Oh, stăpâne, în fine, acum unde mergem? Întrebă fericit Milon.

— În Irlanda.

— Ce să facem noi în Irlanda?

— Să căutăm comorile şi documentele bietului John Bell, răspunse Rocambole râzând. Apoi, lăsând gluma: Ai uitat că în Irlanda îl aşteaptă Scotowe pe infailibilul reverend Patterson?

Şi nava cu aburi – căreia falsul detectiv Scotowe îi anulase interzicerea de plecare – părăsi apele portului Douglas, îndreptându-se spre Irlanda.

Capitolul XLI.

În acest timp, ne amintim, sir Archibald alergase la reverendul Patterson. Reverendul însă lipsea de acasă. Şi nici nu se ştia dacă se va întoarce curând. Treburi urgente îi mânau paşii în altă parte decât în Elgin Crescent.

Ne mai amintim, de asemenea, că şeful ocult al societăţii Misiunii evanghelice avea un birou în Oxford Street. Acolo trata şi punea la cale toate misterioasele afaceri care aduceau prosperitatea şi bunăstarea acelei vaste asociaţii, ale cărei rotiţe şi sfori le manevra el.

Trecuse deci pe la biroul său din Oxford Street imediat după plecarea lui Scotowe, unde găsise o telegramă din partea acestuia, prin care îl anunţa că pleca spre Douglas, în insula Man.

O zi după aceea, ziua în care sir Archibald îl căutase acasă, reverendul primi o scrisoare.

Cum ştim, Scotowe scrisese sub ameninţare de moarte tot ce îi dictase Rocambole. Parafa şi semnul tainic încheiau lunga depeşă.

După ce o citi, reverendul Patterson încercă o bucurie neaşteptată. Lordul William fusese eliminat. În plus, Scotowe îi oferea să împartă cu el comoara lui John Bell.

Reverendul Patterson, acest om care trăia mai mult decât modest şi părea cu totul desprins de bucuriile lumeşti, acest fanatic religios care visa dominarea întregului univers, iubea aurul nu atât pentru aur în sine, ci pentru puterea care i-o oferea el.

Nu se gândi nici o clipă să pună la îndoială autenticitatea scrisorii lui Scotowe, care, în încheiere, îi dădea întâlnire la Cork, un port în sudul Irlandei.

„Trebuie să plec”, hotărî reverendul.

De aceea nu se mai întoarse acasă, în Elgin Crescent, ci se mulţumi să îşi pună într-o mică valiză câteva rufe şi haine pe care le avea în Oxford Street, apoi îşi luă sacul de drum şi, în locul redingotei lungi, negre, a cravatei albe şi a pălăriei de quaker, îşi luă un costum cafeniu şi o mică

pălărie de postav, rotundă. Echipat astfel, se urcă într-o trăsură şi ceru să fie condus la gara Liverpool.

A doua zi dimineaţa, Patterson se îmbarcase pe o navă cu aburi care tocmai ridica ancora. De la Liverpool există două curse pentru Irlanda. Una între Liverpool şi Dublin şi alta între Liverpool şi Cork. Reverendul nici nu se gândi la prima. Dacă totuşi ar fi fost mai prudent, ar fi trebuit să se oprească în insula Man şi aici să se asigure că lordul William fusese într-adevăr închis în casa de nebuni de pe insulă. Avea însă încredere deplină în Scotowe. Şi apoi se şi grăbea să ajungă neîntârziat la Cork.

Luă deci vaporul care îl ducea direct, fără escală în insula Man. Marea era agitată. Îşi petrecu toată ziua şi noaptea următoare culcat, fără să iasă din cabina sa, refuzând orice fel de mâncare sau băutură. Îşi menaja astfel vechea lui boală de stomac. Gândul la comorile lui John Bell îl făcea să uite suferinţa, şi când, în cele din urmă, se semnală pământul Irlandei, reverendul făcu apel la toată energia şi urcă pe punte.

Furtuna care îl zguduise în tot timpul nopţii acum se liniştise. Dăinuia puţină hulă, însă vântul se domolise şi vasul îşi menţinea viteza. Se apropiau zorile şi în curând avea să apară soarele, pe un cer trist şi fără strălucire; iar bogata Irlandă rămânea încă dincolo de valuri, cu câmpiile şi colinele ei înverzite… Reverendul începu să respire adânc aerul dimineţii. Câţiva pasageri făceau acelaşi lucru, plimbându-se de-a lungul punţii. Unul dintre ei înclină capul şi îl salută. Surprins, reverendul îi înapoie totuşi salutul. De îndată pasagerul se apropie şi îi spuse:

— Văd că înălţimea voastră nu mă recunoaşte.

Reverendul tresări şi îl privi mai atent.

— Se poate să vă mai fi văzut, domnule, spuse el, însă acuma nu-mi amintesc anume unde…

— Domnule reverend, zise pasagerul, eu sunt Shoking.

Simţi o lovitură ca de trăsnet. Shoking nu era altul, se gândi reverendul, decât prietenul şi umbra Omului Gri.

— Scuzaţi-mă, continuă Shoking în timp ce reverendul îl privea încremenit, eu sunt de felul meu cam vorbăreţ... Şi când am avut norocul să recunosc în dumneavoastră pe înălţimea sa...

— Şi ce dacă m-ai recunoscut? Întrebă rece Patterson.

— Păi, ca şi dumneavoastră, merg în Irlanda, zise Shoking.

— Foarte bine, te priveşte, zise reverendul, şi îi întoarse spatele.

Dar o vagă nelinişte începu să-l cuprindă. Ce căuta Shoking pe puntea vasului? Nu cumva Omul Gri îl trimisese pe urmele lui?

Trecu aproape o oră de la acest incident, când vasul intră în cele din urmă în portul Cork. Torturat de gânduri, Patterson trăgea cu coada ochiului spre Shoking. Acesta părea că nu îi dă nici o atenţie. În sfârşit, pasagerii coborâră pe uscat. Când ajunse pe chei, reverendul se uită atent în jurul său. Nădăjduia să-l vadă în mulţime pe Scotowe.

Îl căută însă în zadar, căci nu îl zări nicăieri. În schimb un om se apropie de el şi îl întrebă:

— Nu e aşa că am cinstea să mă adresez reverendului Patterson?

— Da, răspunse reverendul din ce în ce mai neatent, cu gândul la Scotowe.

— M-a trimis domnul Scotowe, zise omul.

Şi scoţând din buzunar o scrisoare, i-o întinse şefului societăţii Misiunii evanghelice.

Capitolul XLII.

Reverendul luă scrisoarea, o deschise şi citi: „Domnul John Bell nu este singurul care a aflat despre comorile îngropate de strămoşii săi. Aici s-a alcătuit o asociaţie a fenianilor care au şi pornit în căutarea acestor comori. Dar până în prezent nu ei sunt pe drumul cel bun, ci eu. Numai că, domnule reverend, trebuie să ne luăm multe măsuri de precauţie, şi de aceea am socotit că nu e prudent să vă

aştept la Cork, aşa cum am stabilit în ultima scrisoare. Locul unde sunt îngropate comorile se află la şase mile de Cork. Vă aştept la jumătatea drumului. Urmaţi persoana care vă va înmâna rândurile de faţă. Este un om de încredere. Scotowe.”

Şi scrisul şi semnătura erau ale detectivului. De aceea, reverendul Patterson nu puse o clipă la îndoială tot ceea ce îi spunea Scotowe. Ridică ochii de pe scrisoare şi îl examină atent pe mesager. Era un bărbat tânăr şi, după îmbrăcăminte, părea marinar. Dar dacă ar fi privit mai atent la mâinile albe şi fine şi chipul fără nici o urmă de arşiţă sau vânt, ar fi înţeles că se îmbrăcase astfel numai ca să se deghizeze.

— Sunteţi unul din oamenii lui Scotowe? Întrebă reverendul.

— Da, răspunse tânărul, făcând cu ochiul.

— Foarte bine, sunt gata să vă urmez.

Şi reverendul Patterson se mai uită o dată discret în jurul său. Se temea de blestematul de Shoking, care cu siguranţă nu venea în Irlanda decât ca să-l spioneze pe el.

— Să mergem! Îl îndemnă pretinsul marinar.

După ce ieşiră din port, îşi croiră drum printr-un labirint de străduţe, umede şi întunecate, prin care la tot pasul se loveau de oameni şi de copii hămesiţi şi prost îmbrăcaţi.

Mergând, reverendul se tot întorcea, privind în urmă. Avea tot timpul senzaţia că îl urmăreşte Shoking. Pe de altă parte, trebuie spus că el, cel mai fanatic duşman al catolicismului, mergea cu destulă teamă printre atâţia catolici. În schimb, era liniştit în privinţa ghidului său. Scrisoarea lui Scotowe îi garanta probitatea. În sfârşit, pretinsul marinar se opri la capătul unei fundături.

— Am ajuns, zise el obosit.

Reverendul ridică ochii şi văzu o cracă lungă de ilex balansându-se deasupra unei uşi. Îşi dădu seama că aici era un han.

— Dar ce facem noi la hanul ăsta?

— Domnule, se miră la rândul lui tânărul, prietenul Scotowe nu crede că ar fi prudent să vă plimbaţi în plină zi prin oraş…

— Ah, da, are dreptate. Aşa e…

— Trebuie să aşteptăm să se înnopteze.

— Da, da, ai dreptate…

— Iar eu v-am condus aici pentru că hanul ăsta este departe de port şi persoanele care din cine ştie ce interes ar vrea să vă urmărească nu au să vă caute tocmai în fundătura asta!

Reverendul nu obiectă şi intră liniştit în han, mergând în urma ghidului său.

Hanul era plin de marinari, de dulgheri şi de tot felul de oameni pe care îl întâlneşti de obicei prin porturi. Unii beau şi mâncau, alţii cântau şi căutau gâlceavă. Pretinsul marinar, urmat mereu de reverend, trecu prin sala comună, spuse câteva cuvinte hangiului care stătea la tejghea, luă o cheie agăţată de zid şi ajunse la o scară de lemn care pornea dintr-un colţ.

Apoi urcă la primul etaj şi deschise o uşă.

— Aici e camera mea, spuse el, puteţi să vă simţiţi ca la dumneavoastră acasă.

— Ah! Se miră Patterson. Locuiţi în hanul acesta?

— Da, domnule.

— Bine, atunci voi rămâne aici!

— Până diseară. Hangiul o să vă trimită o gustare, iar eu o să vin mai târziu ca să luăm masa împreună. Până atunci, vă mai odihniţi…

Camera era mobilată foarte modest. Lumina o primea dinspre stradă printr-o fereastră cu ghilotină, specific englezească. Reverendului i-ar fi plăcut, de bună seamă, o locuinţă mai confortabilă, dar la nevoie putea să se acomodeze cu orice.

I-ar fi convenit desigur să plece imediat mai departe, dar avea încredere în prudenţa lui Scotowe şi se resemnă.

Falsul marinar îl lăsă singur.

— Eu mă duc să pregătesc cele de trebuinţă pentru plecarea noastră.

După vreo oră, slujnica de la han bătu la uşă şi îi aduse ceai, şuncă şi ouă.

Reverendul se ospătă cu destulă poftă, cu toate că prezenţa lui Shoking la Cork îi tulbura neîncetat gândurile.

După ce mâncă, îşi trase un scaun şi se aşeză la fereastră. Urmărea atent lumea şi, ori de câte ori vreun trecător traversa strada, tresărea, crezând că s-ar putea să fie Shoking. Ziua i se păru că nu se mai termină.

În sfârşit, se înserase şi apăru şi omul lui.

— Am făcut rost de cai, spuse el. Cinăm şi după aceea plecăm la drum.

Reverendul Patterson se aşeză din nou la masă şi, împreună cu tânărul marinar, mâncă fără poftă o friptură de vacă, cartofi şi o bucată de pudding. Când goli ultimul pahar de bere blondă, se întunecase de-a binelea.

— Ei, a sosit momentul, zise marinarul.

Şi aruncând pe umerii reverendului o haină marinărească cu glugă, adăugă:

— Nu riscaţi nimic dacă vă puneţi gluga; noaptea e frig şi suflă vântul atât de tare, că îngheaţă urechile.

Patterson ascultă docil şi această recomandare şi coborâră.

Doi cai mici irlandezi, puternici, din rasa celor care au dus faima Irlandei în lume, tropăiau nervoşi la uşa hanului; pe spinarea fiecăruia, în loc de şa, fusese aruncată o piele de oaie, şi în loc de frâu, o frânghie trecută prin gură.

Patterson, care era înalt, încălecă, dar picioarele lui aproape că atingeau pământul.

— Haideţi! Să pornim! Zise falsul marinar.

Cei doi căluţi porniră în goana mare şi din caldarâmul de piatră colţuroasă a străzilor întortocheate ieşeau scântei.

Capitolul XLIII.

Este un lucru obişnuit aici la Cork, acest mic oraş irlandez, să vezi oameni trecând în goana mare pe străzi,

călare pe nişte ponei energici, pe deşelate şi fără frâu. Ţăranii de prin împrejurimi vin zilnic să se aprovizioneze la oraş şi întârzie cu plăcere prin cârciumi, să bea gin şi rachiu de cartofi.

De aceea, nimeni nu îi luă în seamă pe Patterson şi pe ghidul său. Ieşiră deci din Cork şi se pomeniră pe panta destul de abruptă a unei coline. Căluţii galopau din greu. Patterson, ca orice englez, fie mirean, fie pastor protestant, părea a fi un bun călăreţ.

Noaptea era întunecoasă, iar în depărtare ceaţa începea să acopere marea. Când ajunseră în vârful colinei, se opriră şi doar din loc în loc steluţele mici ale lămpilor de iluminat trădau oraşul şi portul. În faţa lor – câmpii întinse, vâlcele şi păduri. Totul sumbru, pierzându-se în întuneric şi necunoscut.

— Trebuie să rămânem puţin aici, spuse tânărul marinar.

— De ce? Întrebă reverendul nerăbdător.

— Pentru că aici aştept un semnal.

— Ah, şi după semnalul acela…

— Domnul Scotowe trebuie să ni-l facă…

Reverendul nu prea înţelegea ce rost avea semnalul; de aceea falsul marinar îşi completă explicaţia:

— Domnul Scotowe are să ne facă semn să înaintăm sau să ne retragem.

— Cum?

— Dacă totul este gata ca să începem săpăturile, o să înaintăm. Dacă nu, ne întoarcem la Cork.

Patterson se nelinişti şi, fără voia lui, gândul îi zbură la Shoking.

— Totuşi, nu cred că o să fie cazul să ne întoarcem, adăugă ghidul.

— Scotowe este deci foarte aproape de noi? Întrebă Patterson, răsuflând deodată uşurat.

— Nu, cred că e la mai mult de trei leghe de aici.

— Păi atunci cum poate să ne facă semnale?

— Ia uitaţi-vă, fiţi atent, uitaţi-vă acolo…

Şi ghidul întinse mâna arătând spre mare.

La orizont licărea o rază de lumină. Părea o stea ale cărei raze răzbăteau prin ceaţă.

— Aşadar, putem să înaintăm? Începu să se bucure Patterson.

— Nu încă. Dacă un al doilea foc – căci ce vedeţi dumneavoastră acolo e foc aprins de mână de om – deci dacă un al doilea foc are să se aprindă tot acolo, lângă primul… atunci putem să ne continuăm drumul.

— Ah, foarte bine, să aşteptăm.

— Dacă însă focul acela o să tot ardă singur un sfert de oră, atunci o să fim nevoiţi să coborâm din nou la Cork.

Patterson îşi scoase ceasul lui cu repetiţie, îl potrivi şi aşteptă să sune.

Dar iată că peste câteva minute se aprinse o altă flacără.

— Înainte, exclamă falsul matelot, înainte!

Şi îşi şi porni calul pe panta abruptă, strigându-i reverendului:

— Nu încercaţi să conduceţi calul, lăsaţi-vă în voia lui.

Timp de o oră, reverendul, îndemnat tot timpul de ghid, se lăsă purtat într-o cursă turbată, aproape fantastică, urcând şi coborând râpe, sărind peste tufişuri şi gropi, galopând când prin păşuni bogate, când de-a curmezişul, prin stepe uscate.

Cele două focuri ardeau mereu la orizont.

— Opreşte! Strigă deodată ghidul, el însuşi strunind pe neaşteptate calul.

Reverendul făcu şi el la fel. Prin întunericul nopţii, drept înaintea lui văzu profilându-se două siluete negre, doi oameni care urcau încet, pe jos, venind spre ei.

— Uite-l şi pe domnul Scotowe, zise ghidul.

— În sfârşit! Oftă reverendul.

Şi i se păru că o mare greutate i se ia de pe suflet.

Siluetele se apropiau din ce în ce mai mult; curând, se auziră şi voci.

— Dumneavoastră sunteţi, domnule Patterson? Întrebă unul din ei.

— Eu sunt, răspunse reverendul.

Scotowe deci nu venea singur, îl însoţea un om. Cine să fie?

Reverendul nu-şi putea da seama, prea era întuneric şi, în plus, omul acela purta tot o haină marinărească, cu gluga trasă adânc pe faţă, fără îndoială ca să-l apere de aspra biciuială a vântului rece. Îi strânse mâna, spunându-i:

— Vezi, sunt punctual…

— Foarte punctual, aprobă Scotowe, cu un ton de adâncă tristeţe.

„Am impresia că îi lipseşte entuziasmul pe care i-l ştiam, se gândi Patterson. Oare să nu fi descoperit locul unde sunt comorile?”

— Să mergem, îi îndemnă Scotowe. Şi trecând lângă reverend, care îşi îndemna calul la pas, porniră mai departe la drum, tăcuţi.

— Ei, domnule Scotowe, zise într-un târziu reverendul, pari îngrijorat?

— Eu? Nicidecum! Răspunse acesta.

— Mai avem mult?

— Mai e o bucată de drum…

Şi detectivul recăzu în mutism. Însoţitorul misterios de asemenea nu scotea nici o vorbă. O nedesluşită nelinişte începu să-l frământe pe Patterson.

— Toată povestea asta mi se pare foarte ciudată… murmură el.

Dar tocmai atunci din depărtare se auzi galopul unui cal. Şi, într-adevăr, un călăreţ îi ajungea din urmă. Deodată, însoţitorul lui Scotowe, care până atunci tăcuse, mergând liniştit, îşi puse două degete pe gură şi făcu să se audă un şuierat uşor modulat.

Auzindu-l, reverendul tresări şi inima începu să-i bată puternic.

Capitolul XLIV.

Călăreţul pe care îl auzeau în urma lor gonea mâncând parcă pământul şi în curând îi ajunse din urmă. Cu tot întunericul, reverendul văzu cum noul-venit îşi potrivi calul alături de cel al ghidului său. Cine putea fi? Mai întâi, nu i se vedea nici lui chipul, căci era înfăşurat în aceeaşi haină marinărească şi-şi trăsese gluga pe ochi. Şi apoi, nu îl auzi pronunţând nici un cuvânt. Se gândi că s-ar putea să fie vreunul din oamenii tocmiţi de Scotowe, iar Scotowe, fără îndoială, dădea dovadă de prudenţă şi inteligenţă…

În timp ce reverendul îi elogia astfel iscusinţa, Scotowe continua să tacă; mergea alături de el, cu privirile în jos. Tocmai tăcerea asta îi dădea de gândit înaltei feţe bisericeşti. Trecuseră cam zece minute de când călăreţul li se alăturase şi, iată, se auzi un nou tropot de cal în galop. Se repetă aceeaşi scenă. Însoţitorul misterios scoase un al doilea şuierat şi un al doilea călăreţ veni în curând să mărească mica ceată.

Atunci Patterson nu se mai putu stăpâni:

— Dragă Scotowe, spuse el, îmi place să cred că îmi vei explica tot ce văd că se întâmplă.

Auzindu-l, însoţitorul detectivului se întoarse pe jumătate şi privi înspre Patterson. Acesta tresări. Nu îşi dădea seama ce se petrece cu el, dar ochii necunoscutului, în întunericul de nepătruns, luminaseră ca două tăişuri de sabie.

Scotowe se făcuse că nu-l aude. Reverendul îl întrebă din nou:

— Scumpul meu domn, oare vom lua cu noi însoţitori de drum tot aşa, din distanţă în distanţă?

— Nu, cu ăsta s-a terminat, spuse Scotowe cu tonul unui om smuls dintr-o grea meditaţie. După care îşi reluă mutismul şi visarea lui.

Ceata înainta întruna. Acum mergeau pe o potecă şerpuită, pe latura abruptă a unei coline care se detaşa în întuneric ca o căpăţână imensă de zahăr.

Cuprins de nerăbdare, Patterson îl întrebă pe Scotowe:

— Domnule Scotowe, îmi permit să-ţi spun că tot ce facem mi se pare absolut ridicol.

— Ah! Făcu detectivul, dând din cap.

— În sfârşit, te rog să-mi explici, noi mergem acum în căutarea comorii?

— Da, domnule.

— Şi toţi oamenii aceştia vin cu noi?

— Da, domnule, răspunse laconic detectivul.

Şi iar tăcu. Nu era chip să-l determine să-i povestească mai mult.

Patterson îşi struni calul şi se îndreptă către pretinsul marinar care îi servise iniţial de ghid.

— Ascultă, prietene! Zise el.

— Ce doriţi, domnule!

Reverendul se aplecă şi, apropiindu-şi gura de urechea călăreţului, îi şopti:

— Nu mi se pare că domnul Scotowe ar fi într-o prea bună dispoziţie astă-seară…

— O fi având şi zile proaste, domnule, se întâmplă.

— Dumneata îl cunoşti de mult? Întrebă reverendul.

— Oh, desigur. Am lucrat împreună în mai multe rânduri.

— În sfârşit, nu ne mai apropiem de locul cu pricina?

— Ba, cred că da.

— Va să zică nu sunteţi prea sigur?

— Nu atât de sigur ca domnul Scotowe, domnule, căci dumnealui a făcut şi o recunoaştere a locurilor.

— Dar pentru ce luăm atâta lume cu noi? Se miră reverendul, gândindu-se cu oarecare teamă la omul cu care Scotowe venise pe jos şi la cei doi călăreţi.

— Se pare că domnul Scotowe are nevoie de ajutoare…

— Ca să facă ce?

— Ca să fie sigur de comorile căutate…

Şi ghidul reverendului socoti că îi răspunsese destul de clar la toate întrebările puse şi că, în definitiv, avea şi el dreptul să păstreze tăcerea.

În sfârşit, tot mergând, ajunseră în vârful colinei.

— Opriţi! Strigă însoţitorul lui Scotowe.

Pentru prima oară i se auzea vocea. Toţi se opriră, şi atunci putu şi Patterson să examineze locul unde se aflau. Era un platou destul de îngust, înconjurat de câţiva pomi piperniciţi. Pe acest platou fuseseră aprinse două focuri, dar neavând cine să le alimenteze se mai domoliseră. Oare aici îngropaseră strămoşii lui John Bell comorile şi toate actele privitoare la obârşia lui?

Ghidul descălecă. La un semn poruncilor al acestui om care părea a-i comanda chiar şi lui Scotowe, toţi se executară şi descălecară.

În primele clipe, din cauza luminii bruşte a focului, reverendul nu îşi dădu seama că pe platou se mai găseau şi alţi oameni. Dar obişnuindu-se îi observă; stăteau culcaţi, întinşi pe lângă foc, unul lângă altul. Îi văzu cum se freacă la ochi, ca nişte oameni paşnici care dormeau liniştiţi şi care tocmai au fost treziţi din somnul adânc.

Cuprins deodată de spaimă, Patterson se trase înapoi şi-l întrebă pe Scotowe:

— Domnule, dar ce e cu toţi oamenii aceşti? Chiar avem nevoie de ei?

— Se pare că da, spuse zgârcit la vorbă Scotowe.

Călăreţii le scoaseră cailor frânghiile care ţinuseră loc de zăbală. Lăsate libere, animalele începură să pască liniştite iarba care acoperea pământul.

Patterson totuşi nu descălecă. Ghidul său, care sărise sprinten de pe cal, se apropie de el şi îl întrebă:

— Păi ce faceţi, domnule, dumneavoastră nu descălecaţi?

— Te rog să-mi spui: rămânem mult aici?

— Până se luminează de ziuă.

— Pentru ce?

— Pentru că nu ne-am putea continua drumul pe timp de noapte.

— Eu credeam că locul este pe aici, pe-aproape!

— Este, dar de cealaltă parte a colinei, într-o râpă adâncă şi povârnită, unde ca să cobori pe timp de noapte ar

însemna să mergi la moarte sigură…

În timp ce ghidul îi dădea aceste lămuriri, misteriosul însoţitor al lui Scotowe înteţea de zor cele două focuri. Îşi dăduse gluga pe spate şi flăcările îl luminau din plin. Patterson îl examină cu multă atenţie. Chipul lui îi era cu totul necunoscut. Şi, totuşi, când privirile li se încrucişară din nou, Patterson încercă acelaşi sentiment de spaimă şi se întoarse spre Scotowe. Acesta însă stătea cu capul în jos, de parcă ar fi fost un om condamnat la vreo pedeapsă cumplită.

Capitolul XLV.

Liberaţi de pături şi frâie, caii păşteau liniştiţi. Oamenii găsiţi în jurul focului şi care se ridicaseră când venise ceata, acum se lungiseră din nou. Misteriosul însoţitor al lui Scotowe se înfăşură bine în mantia lui marinărească şi se întinse cât era de lung pe pământ, cu picioarele spre dogoarea focului. Toată lumea, chiar şi Scotowe, făcu la fel. Reverendul Patterson părea din ce în ce mai neliniştit, cu toate că era departe de a-şi imagina întregul adevăr.

Scotowe avea o purtare atât de neobişnuită, încât chiar şi un om mai puţin bănuitor decât el ar fi încercat aceeaşi nelinişte. Culcat ca şi ceilalţi pe lângă foc, reverendul îşi punea tot felul de întrebări, fără să le găsească vreun răspuns. Îşi spunea, de pildă, că Scotowe amestecase prea multă lume în secretul lor. De ce să fie nevoie de opt sau zece oameni ca să dezgroape câţiva saci cu aur şi o casetă cu documente? Şi toţi oamenii aceştia de aici au să aibă părţi egale din comoară sau or fi nişte simpli mercenari, plătiţi cu o sumă fixă? Îi venea greu să încline pentru această ultimă ipoteză.

Dar de ce o fi Scotowe atât de morocănos? Şi omul ales de el ca să le iasă în întâmpinare, de ce avea aerul adevăratului şef al acestei expediţii?

Toate întrebările şi toate presupunerile se învălmăşeau în gândurile şi aşa tulburi ale reverendului Patterson. Începu chiar, la un moment dat, să îşi califice purtarea

drept o copilărească nebunie şi să jinduiască după tihna casei lui din Elgin Crescent şi după confortabilul birou din Oxford Street. Ba chiar se întrebă dacă nu cumva această călătorie fusese zadarnică şi dacă tăgăduitele comori nici nu existau în realitate…

În mintea lui stăruia însă o întrebare căreia nu îi găsea răspuns. Cum se făcea oare că Scotowe, care îşi ducea modesta existenţă din meseria de detectiv, simţise deodată nevoia să împartă comorile cu el, adică cu societatea Misiunii evanghelice?

În timp ce reverendul îşi frământa astfel mintea, ceata se organizase după toate regulile. La cele două extremităţi ale focurilor stăteau de veghe doi oameni. Ceilalţi se culcaseră şi chiar dormeau. Cei de pază se plimbau cu paşi mărunţi, oprindu-se din când în când ca să tragă cu urechea, ca nişte adevărate santinele.

Se temeau cumva de vreo primejdie?

Reverendul se culcase alături de Scotowe. Acesta se făcea că doarme. La un moment dat, reverendul nu mai răbdă. Îl împinse cu cotul. Scotowe dădu semn de viaţă.

— Scumpul meu domn, îi şopti Patterson, trebuie să fii sincer cu mine şi să îmi explici anumite lucruri.

— Ah! Făcu detectivul, privindu-l într-un fel foarte ciudat.

— Spune-mi, pentru ce ne-am oprit aici?

— Pentru că… îngăimă Scotowe, se pare… se pare că râpa este adâncă… şi că nu s-ar putea… fără pericol… să coborâm în ea pe timpul nopţii…

— Domnule Scotowe, eu simt că dumneata mă minţi, vrei să mă amăgeşti, în orice caz…

Detectivul tăcu.

— M-ai atras într-o capcană, îndrăzni reverendul să-şi dezvăluie gândul nemărturisit până atunci, nădăjduind că detectivul avea să protesteze.

Scotowe însă bâlbâi câteva vorbe neînţelese.

— Răspunde, omule, clar! Îl înghionti Patterson.

Şi, cu toate că-i vorbea încet, luase totuşi un ton poruncitor.

— Nu pot, se auzi Scotowe şuierând.

Şi trăgându-se foarte aproape de reverend, detectivul îşi lipi buzele de urechea lui Patterson şi, cu voce şoptită, ca o respiraţie adâncă, adăugă:

— Să nu ţipaţi, să nu protestaţi, să nu faceţi nici o mişcare, că altfel suntem pierduţi!

Patterson îşi simţi fruntea plină de sudoare. Însoţitorul taciturn, omul cu privirea stranie, părea că doarme. În orice caz, era destul de departe de ei ca trosniturile lemnelor care ardeau să le acopere vorbele şi să nu poată fi auziţi.

Scotowe continuă:

— Eu nu sunt liber, sunt în mâna lor!

— Adevărat! Exclamă Patterson.

— Tot ce v-am scris a fost sub ameninţarea cu moartea…

Inima reverendului începu să bată puternic.

— Eu, unul, habar nu am avut că există vreo comoară, continuă detectivul.

— Dar atunci?

— Şi dacă v-am făcut să veniţi, este că mi s-a dictat scrisoarea simţind mereu ţeava unui pistol în ceafă.

Scotowe vorbea întruna şi vocea gâtuită de emoţie îi şuiera.

— Aşadar, trase concluzia Patterson, suntem în mâna lor?

— Da.

— Prizonierii cui?

Pentru o clipă Scotowe tăcu. Apoi se hotărî:

— Suntem prizonierii aceluia care îi comandă pe toţi din jur…

— Dar cine e?

Scotowe iarăşi tăcu. Atunci o groaznică bănuială îl cuprinse pe Patterson, care şi aşa era destul de înnebunit. Nu putea fi nimeni altul decât Omul Gri. Şi pe când îl săgetă

acest gând, unul dintre oamenii care dormeau îşi săltă capul, de parcă s-ar fi trezit brusc din somn.

Oare nu acesta era omul a cărui privire îl tulburase atât de mult? Oare nu el este adevăratul şef al expediţiei? Era unul din oamenii care îi ajunseseră din urmă şi li se alăturase din mers, călărind, ca şi ei, tot pe deşelate, un ponei irlandez.

Trezindu-se, deci, ca după un somn adânc, omul îşi arătă pentru o clipă, în lumina roşiatică a focului, capul fără glugă. Apoi se întinse din nou pe pământ şi se culcă. Reverendul avu timp destul ca să-l privească şi să îl recunoască; omul acesta era Shoking.

Din moment ce Shoking se află aici, Patterson nu mai avea nici o scăpare: era în mâinile fenianilor şi deci ale Omului Gri.

Nu se agită, nu făcu nici o mişcare, nu scoase nici un strigăt şi nici măcar nu tresări, căci reverendul, om foarte echilibrat, era dotat cu multă stăpânire de sine. Pericolul părea fără limite; teribil, chiar înspăimântător… dar nu exista oare nici un mijloc de a-l evita?

La rândul lui îşi lipi buzele de urechea lui Scotowe şi îi şopti:

— În insula Man nu ai găsit nici o portiţă de scăpare?

— Eu nu am fost în insula Man, şopti Scotowe.

— Nu se poate!

— Ăsta e adevărul, domnule, din păcate.

Patterson de-abia acum înţelese totul.

— Am fost traşi pe sfoară de Omul Gri, şuieră el în urechea lui Scotowe, care dădu din cap afirmativ. Şi acum suntem în mâna lui?

Detectivul dădu iarăşi din cap.

— Ştii cumva ce are de gând cu noi?

— Mi-a făgăduit că o să scap cu viaţă…

— Bine, dumneata scapi cu viaţă, dar eu? Cu mine ce se va întâmpla?

— Ah, dumneavoastră… nu ştiu…

Şi în timp ce Patterson simţea un fior în tot corpul, Scotowe căzu din nou în acea muţenie cumplit de ursuză.

Omul cu privirea ca lama de cuţit dormea parcă mai liniştit ca oricând.

Capitolul XLVI.

Între Scotowe şi reverendul Patterson se aşternu un moment de tăcere. Detectivul tremura la gândul ca nu cumva să se trezească şeful grupului. Patterson chibzuia asupra întregii situaţii. Şi orice s-ar spune, trebuie să fim cu toţii de acord, situaţia lor nu era deloc de invidiat. Reverendul ştia din experienţă ce adversar avea de înfruntat.

Totuşi, un om ca Patterson nu-şi pierde niciodată cu desăvârşire capul. Încercând să-şi stăpânească nervii, începu să urzească planuri de viitor şi, în paralel, să îşi amintească de trecut. Omul Gri îi va lua oare viaţa? Nu, aşa ceva nu putea crede. Trecutul acestui Om Gri, care a îmbrăţişat totdeauna cauze cavalereşti, îi putea fi chezăşie. Or, reverendul Patterson se călăuzea după principiul că atâta vreme cât un om nu este mort, tot mai poate ieşi din încurcătură.

Şeful grupului şi toţi oamenii din mica ceată dormeau duşi. Liniştea nopţii nu era tulburată decât de sforăriile lor zgomotoase.

„Dacă aş putea să fug…” se gândi deodată Patterson şi îl împinse din nou cu cotul pe Scotowe.

Detectivul deschise ochii şi aşteptă. Patterson îşi lipi iar buzele de urechea lui şi îi şopti:

— Crezi că n-am putea evada?

Detectivul tresări. Dădu din cap şi îi răspunse:

— Cu neputinţă, nici să nu vă gândiţi!

— Dar pentru ce?

— Toţi oamenii aceştia au somnul ca iepurii. Şi aţi uitat de cei doi care fac rondul?

— N-a mai rămas decât unul, uită-te…

Într-adevăr, unul din cei doi oameni pe care şeful îi lăsase în picioare ca să vegheze ceata se lungise lângă ceilalţi şi acum sforăia ca şi ei.

— E de-ajuns să dea alarma omul de santinelă, mai spuse Scotowe tremurând.

— Poate o să adoarmă şi el, zise Patterson.

— Chiar dacă se va întâmpla aşa, îşi continuă ideea detectivul, tot nu ar fi mare lucru.

— Pentru ce? Nu te înţeleg deloc…

— Mai întâi suntem într-o regiune complet pustie şi necunoscută.

— Ce importanţă are?

— Ne-ar ajunge din urmă într-o clipă.

— Totuşi, continuă Patterson, am o idee… Să zicem că cea de-a două santinelă se lungeşte şi adoarme… Atunci noi ne târâm prin iarbă până la caii lăsaţi slobozi şi pe care îi vezi şi tu păscând pe lângă noi, sărim fiecare pe câte un cal şi pornim cât mai degrabă până la Cork.

Scotowe îl ascultă şi-i răspunse zâmbind trist:

— Eu, unul, aş vrea să încerc, dar nu am nici o nădejde…

— Cât să fie ceasul? Întrebă reverendul.

— Să tot fie două spre ziuă.

— Mai avem deci aproape patru ore de întuneric… Să adoarmă şi al doilea om de pază şi… o să vedem…

Siguranţa cu care vorbea Patterson îi dădea oarecare încredere şi lui Scotowe… „În fond, se gândea el, nu mi se poate întâmpla ceva mai rău; şi e bine totuşi să încerc să-mi recapăt libertatea…”

Se puseră la pândă. Santinela se plimba în continuare, dând ocol focului şi uitându-se la fiecare, să se asigure dacă doarme.

— Are o poftă nebună să facă la fel ca ceilalţi! Îi şopti Patterson lui Scotowe, care îl observa cu coada ochiului.

Într-adevăr, după vreo oră de patrulare, omul de pază se aşează până la urmă lângă foc.

— Ai să vezi că nu trece mult şi o să sforăie şi el, şopti Patterson.

Patterson avusese dreptate. Cel de-al doilea om de pază procedă şi el ca primul: se întinse pe pământ, cu picioarele la foc şi capul în afara cercului şi, foarte curând, un sforăit concertat îi dădu de ştire reverendului că încă un om dormea adânc.

— Cred că e momentul, îşi spuse el lui Scotowe.

— Mai aşteptaţi puţin, răspunse detectivul.

— Ce, nu ai curaj?

— Ba da, nu e vorba de asta, numai că aş vrea să aştept…

— Ce?

— Să se apropie de noi caii care se duc şi vin pe platou…

— Fie, acceptă Patterson.

Încordaţi, aşteptară cam un sfert de oră. După aceea, unul din cai veni foarte aproape de foc. Atât de aproape chiar, încât, graţie luminii flăcărilor, Patterson îşi recunoscu calul cu care venise de la Cork. Vru să se ridice, dar Scotowe îl reţinu:

— Încă un cuvânt… îi spuse el. Galopul cailor va da alarma dacă îi încălecăm aici…

— O să-i ţinem de coamă până la marginea platoului.

— Aşa da…

Patterson şi Scotowe, încurajaţi de dorinţa de libertate, începură să se târască încet, depărtându-se din ce în ce, cu mişcări imperceptibile, de cercul celor care dormeau. Nici şeful şi nici vreunul din ceată nu se mişca. Scotowe luneca prin iarbă alături de Patterson, şi amândoi păreau nişte reptile uriaşe. Din timp în timp se opreau, aşteptau puţin, de teamă să nu se trezească vreunul. Dar nimeni nu se trezea. Şi deodată, Patterson se ridică şi îşi prinse calul de coamă. Scotowe se apropie şi el de un alt cal şi procedă la fel.

Acum erau în afara cercului de lumină descris de foc, învăluiţi în întuneric. Se apropiară unul de celălalt.

— Iarba e deasă, şopti Patterson, nu vor auzi paşii cailor.

— Să sperăm… răspunse Scotowe.

Reverendul sări sprinten şi încălecă. Încălecă şi Scotowe.

— Slavă Domnului! Oftă uşurat Patterson şi dădu câteva lovituri zdravene în burta micului animal, care, învăţat cu toate situaţiile, se avântă şi porni într-un galop grăbit.

— Cred că suntem salvaţi, şi Omul Gri o să-mi plătească scump aventura asta, zise răzbunătorul om al bisericii, în timp ce îndemna de zor calul, care o şi pornise ca o nălucă.

Capitolul XLVII.

În câteva minute se aflau departe de ceată. Ajunseseră la marginea platoului. Patterson îşi lansă calul pe o pantă iute. De altfel, avea convingerea că pe aici urcaseră cu câteva ore mai înainte de a ajunge pe platou. Scotowe se ţinea după el.

În urma lor nu se auzea nici o mişcare. Oamenii continuau, fără îndoială, să doarmă. Scotowe îşi potrivi calul alături de cel al reverendului. Întunericul rămânea tot atât de dens şi ar fi fost o nebunie să încerce să se orienteze. Poneii galopau cu acea siguranţă caracteristică numai cailor de munte.

— Dacă mai mergem tot aşa încă un sfert de oră şi ei n-or să îşi dea seama de fuga noastră, zise reverendul, suntem salvaţi.

— Da, da, răspunse foarte convins detectivul. Dar încotro mergem?

— Păi, ne întoarcem la Cork.

— Sunteţi chiar sigur că mergem pe drumul bun?

— Ce să mai vorbim, spuse Patterson, e un lucru de care nu mă îndoiesc: suntem pe acelaşi drum pe care am venit.

— S-ar putea…

— Apoi, insistă reverendul, ţine seama că sunt călare pe acelaşi cal.

— Şi ce e cu asta? Strigă Scotowe, ca să poată fi auzit.

— Calul a fost închiriat la Cork, deci este din acelaşi oraş, şi dacă îşi ascultă instinctele, se întoarce acasă.

— Dar cine poate spune că şi al meu e din Cork? Întrebă îngrijorat detectivul.

— Păi dumneata nu observi că de când am plecat, tot al meu aleargă în frunte?

Într-adevăr, calul reverendului, lovit mereu în burtă, galopa fără să şovăie pe panta vertiginoasă.

Deodată, Scotowe auzi zgomotul făcut de copitele calului său.

— Oh, se sperie el, ştiam bine că ne-am înşelat!

— Ce-ai spus? Întrebă reverendul.

— Păi nu auziţi, galopăm pe pietriş.

— Şi ce importanţă are?

— Cum să nu aibă, domnule? Din locul de unde am fugit şi până la Cork nu este decât iarbă…

— Ei şi! Făcu reverendul, care nu înţelegea ce vrea detectivul. Important este să ajungem la Cork, iar dacă nu, tot o să ajungem undeva. Numai de-am ajunge odată într-un oraş, mai adăugă reverendul.

— Şi de n-am cădea într-un sat de feniani…

Cuvântul acesta îi dădu fiori reverendului.

Panta devenea din ce în ce mai iute. Scotowe vru să se oprească. Reverendul îşi lansă calul şi mai mult.

— Să fugim! Să fugim! Spunea el.

Deodată se auzi un zgomot în depărtare. Un zgomot care răsuna pe deasupra lor şi care părea că se pierde undeva în nori. Era un fluierat pe care ecouri ciudate îl primeau şi îl repetau la infinit.

Scotowe îşi întoarse capul şi privi îndărăt, spre locul de unde coborau. Sus de tot, deasupra colinei, cerul se înroşea. Lumina focurilor aprinse se reflecta în zare.

— Să ştiţi că au observat fuga noastră, zise detectivul.

— Nu e nimic, îl linişti Patterson, avem un avans serios faţă de ei.

Şi continuă să-şi strunească poneiul.

Panta părea că se termină. Căluţii galopau mereu cu putere şi din timp în timp Scotowe întorcea capul şi se uita

în sus, cercetând acel colţ roşu care îl neliniştea şi încercând să vadă dacă nu se profilau cumva siluetele celor în mâna cărora fuseseră prizonieri. Dar oricât se străduia, nu zărea nimic. În afară de acel colţ roşu, totul rămânea întunecat.

Încotro se îndreptau cu atâta grabă? Nu ştiau. Patterson repetă întruna:

— Cum o vrea Dumnezeu! Ai să vezi că până la urmă scăpăm de pericol!

Deodată, în mijlocul întunericului apăru o lumină. Strălucea în depărtare jos, la picioarele lor, la fel ca aceea care înroşea cerul deasupra capetelor lor. Patterson abia îşi putu opri calul.

— Priveşte! Zise el.

— Da, văd, spuse Scotowe, văd şi eu.

— Ce părere ai, ce facem?

— Să mergem înainte. Lumina aceea pe care o zărim seamănă cu o stea… Nu m-aş mira să fie de la vreo casă sau de la vreo fermă.

— Eşti de părere deci să continuăm drumul?

— Bineînţeles!

— Ascultă, domnule Scotowe, dar dacă dăm peste feniani?

— Cum o vrea Dumnezeu! Spuse la rândul său Scotowe:

Caii lor o porniră din nou la drum. Panta se îndulcea şi lumina creştea din ce în ce. Călăreţii vedeau cum în jurul lor se iveau ca nişte fantome întunecate o mulţime de coline şi stânci de forme ireale. Scotowe opri calul.

— Aflaţi că iarăşi ne-am înşelat! Zise el.

— Vai de mine! Exclamă reverendul.

— Ştiţi unde suntem? Într-o pâlnie. Coborâm în fundul unei văgăuni. Şi lumina e un foc în aer liber.

— Ciobani, fără îndoială…

— Sau feniani.

Din nou Patterson simţi că i se zbârleşte părul.

— Ar trebui să ne întoarcem, zise el.

— La ce bun? Se miră Scotowe, care părea resemnat.

Şi îndemnându-şi calul, porni mai departe, în necunoscut.

Calul lui Patterson îl urmă, în ciuda eforturilor pe care acesta le făcea ca să-l reţină. Dar iată că un al doilea fluierat traversă spaţiul. Şi, ca la comandă, lumina din fundul văgăunii se stinse brusc.

Capitolul XLVIII.

Atunci începu pentru reverendul Patterson şi pentru Scotowe o cursă ameţitoare, absurdă şi fantastică. Să fi vrut să-şi stăpânească poneii, şi nu ar fi putut. Galopau ca nişte hipogrifi3, pe panta din ce în ce mai verticală, electrizaţi parcă de acel fluierat care le vibrase pe deasupra capetelor. Cerul dispărea şi ambele laturi ale pereţilor acestei pâlnii păreau călăreţilor noştri înspăimântaţi adevărate ziduri de granit.

— Suntem pierduţi! Strigă Scotowe.

Reverendul nu-i răspunse. Înnebunit de spaimă, se agăţase de coama calului său, ca să nu cadă.

Panta, ca o serpentină ameţitoare, continua, iar capătul ei părea atât de îndepărtat, încât la un moment dat, când reverendul încerca să-şi stăpânească nervii, îşi spuse, răpus de groază:

— Nu, fără îndoială, coborâm în fundul vreunui vulcan stins, numai un vulcan poate avea forma asta de pâlnie…

Scotowe nu mai striga. La fel ca reverendul, se cramponase şi el de coama calului său. Dar strângându-l probabil prea tare, sau simţindu-şi stăpânul prea încordat, calul se cabră deodată, făcu o mişcare neaşteptată atât de puternică, încât Scotowe, silit să-i dea drumul, căzu în gol, cu mâinile întinse înainte.

Reverendul auzi un ţipăt prelung. Apoi undeva, departe, o bufnitură. Nici un geamăt. Calul lui, după ce se oprise o clipă descumpănit, îşi reluase cursa şi galopa, fără om, alături de Patterson.

Acum reverendul nu se mai gândea desigur să scape prin fugă din ghearele Omului Gri. Ceea ce căuta el era să evite soarta bietului Scotowe. Se va tocmi după aceea asupra preţului vieţii sale… nu se poate să nu cedeze până la urmă Omul Gri… dar, pentru moment, trebuia să-şi cruţe viaţa… Făcu apel la toată ştiinţa lui în materie de călărit, el, care fusese văzut cândva executând volte în cerc în Hyde-Park şi pe hipodromul de la Epson… Se cramponă cât putu mai bine, repetând în neştire cuvintele nefericitului Scotowe: „Cum o vrea Dumnezeu… Cum o vrea Dumnezeu!” Şi calul lui gonea nebun, iar prin întunericul de nepătruns, ţinând acelaşi ritm, alerga calul lui Scotowe.

Dar iată că lumina care se stinsese brusc la cel de-al doilea fluierat apăru iarăşi în faţa reverendului. De astă dată însă foarte puternică şi foarte aproape, la cel mult o sută de metri sub el. Îngrozit, îşi închise ochii, dar frica de necunoscut îl făcu să-i deschidă imediat. O jerbă de raze ca ale unui fulger lumina grozăviile până atunci pierdute în întuneric. Se înşelase numai pe jumătate. Nu rătăcea în craterul unui vulcan stins, ci într-o pâlnie săpată anume de oameni într-un munte cu zăcăminte de huilă. Vulcanul presupus de el era deci o mină.

Razele care îşi proiectau limpezimea imensă de-a lungul şi de-a latul pereţilor de granit, luminând chiar şi drumul înclinat, tăiat din vârful muntelui şi terminându-se în fundul minei, porneau dintr-un fel de reflector imens, fixat pe un stâlp. La piciorul stâlpului zăcea nemişcat trupul fără viaţă al lui Scotowe. La apariţia luminii, caii îşi încetară goana, iar Patterson, răsuflând uşurat, îşi desfăcu mâinile din coama încâlcită, regăsindu-şi astfel siguranţa şi echilibrul. Ba chiar încercă să-şi pună ordine în idei.

Cu puţin timp înainte îşi încredinţase sufletul în mâinile Domnului şi nu ar fi dat doi bani pe viaţa lui. Acum însă nimic nu i se mai părea că ar merita să fie luat în seamă şi situaţia nu părea chiar atât de disperată. Fantasticul ireal făcea loc deodată realităţii.

Ceea ce fusese într-adevăr cumplit în această realitate era desigur moartea lui Scotowe, al cărui trup îl privea acum cu milă. Restul se explica de la sine. Caii, îndemnaţi cu îndârjire înainte, o luaseră pe primul drum apărut în cale. Şi, însufleţindu-se, cedând mai întâi pantei înclinate şi apoi curajului lor nativ, se ambalaseră. Acum, pentru el lucrul cel mai important îl constituia faptul că se afla departe de Omul Gri. Avea să ajungă în acest bazin carbonifer, unde lucrau fără îndoială mineri paşnici, care nu aveau de unde să îl cunoască pe temutul şef fenian, şi la ei va găsi un adăpost provizoriu, dacă totuşi acest bazin, căruia îi zărea numai intrarea, nu fusese cumva părăsit…

Liniştea lui Patterson însă avea să fie de scurtă durată. Un nou şuierat, la fel de straniu, traversă spaţiul, tot ca celelalte două care răsunaseră pe deasupra capului său cu puţin timp înainte. Şi de îndată se auzi un trap de cai coborând pe aceeaşi pantă.

Porniseră deci în urmărirea lui…

Simţi un fior de gheaţă scuturându-i corpul şi, venindu-i în minte imaginea lui Scotowe, murmură: „Sunt pierdut… de astă dată simt că sunt pierdut…”

În clipa aceea calul lui, care continuase să meargă la pas, se opri lângă stâlpul care susţinea felinarul acela gigantic. Atunci de-abia văzu de aproape corpul zdrobit al lui Scotowe, care zăcea într-o baltă de sânge4.

Capitolul XLIX.

Intrarea propriu-zisă a bazinului, a acestui subteran, începea la câţiva paşi de stâlp. La ultimul fluierat care străbătuse zarea, o altă lumină apăru din adâncul hăului, sau mai bine zis o succesiune de lumini mişcătoare care se agitau în toate direcţiile. Reverendul îşi dădu seama despre ce putea fi vorba. La auzul fluieratului, minerii – care purtau o lampă în frunte – alergaseră fără îndoială, ca la un semnal.

Galopul infernal care răsuna pe deasupra văii se apropia vertiginos de el. Şi tot la fel, cei care ieşeau din mină, din ce

în ce mai mulţi parcă, îl încolţeau, prinzându-l ca într-un cleşte.

Calul lui, care rămăsese pe loc lângă stâlp, începu să adulmece, cu un fel de spaimă, cadavrul lui Scotowe.

Minerii se apropiaseră de Patterson înaintea oamenilor călări. Se pomeni înconjurat de vreo duzină de oameni goi până la brâu, negri ca nişte diavoli, fiecare din ei purtând pe frunte o lampă de miner fixată într-un inel de fier. Unul dintre ei, un uriaş, i se adresă în engleză:

— Cine eşti şi ce cauţi aici?

— Sunt un călător rătăcit, spuse reverendul.

Toţi începură să râdă; şi râsul lor prindea ecouri stranii.

— Nu cumva eşti un fugar? Îl întrebă din nou uriaşul.

Nemaigăsind forţă să vorbească, Patterson negă dând din cap.

Îşi îndreptă statura şi îi privi pe călăreţii care se apropiau; şase erau la număr şi se agitau în cercul de lumină descris de felinar.

Curând, recunoscu în fruntea lor pe acelaşi om: şeful cetei din care cu puţin timp înainte reuşise să fugă.

Ca nişte năluci, călăreţii descălecară sprinteni. Minerii îi salutară respectuoşi, ceea ce pe Patterson îl tulbură profund. Atunci şeful puse mâna pe umărul reverendului şi îi zise:

— Dar bun călăreţ mai sunteţi, domnule reverend; cine ştie, însă, poate aţi greşit că nu aţi terminat drumul la fel ca prietenul dumneavoastră.

Patterson se înfioră.

— Bietul Scotowe, continuă şeful. Lui nu numai că i-aş fi cruţat viaţa, dar îi şi promisesem să îl conduc în Franţa după ce mi-aş fi terminat aici măruntele treburi…

În timp ce îi vorbea, Patterson îl privea scrutător, cu un aer care voia să spună: „Numai Omul Gri ar putea să vorbească aşa, şi totuşi nu îl recunosc…”

Şeful înţelese repede la ce se gândea prea cinstita faţă bisericească şi începu să râdă.

— Domnule reverend, îi spuse, văd că nu mă recunoaşteţi…

Patterson se trase un pas înapoi.

— Oh, glasul acesta… zise el.

— Glasul lui Burdett, rânji şeful. Cum de nu m-aţi recunoscut încă, scumpul meu domn?

— Ei bine, spuse reverendul îndreptându-şi spatele, cum era să vă recunosc, din moment ce vă schimbaţi înfăţişarea după cum vă e pofta? Dar, din moment ce dumneavoastră sunteţi, spuneţi-mi mai repede ce aveţi de gând să faceţi cu mine? Nu aştept nici iertare, nici milă…

— Poate aveţi dreptate, răspunse Omul Gri.

Reverendul îşi încrucişă braţele pe piept şi luă poziţia omului care îşi aşteaptă liniştit sentinţa.

Omul Gri zise:

— Noi mergem – şi unul şi celălalt – spre aceeaşi ţintă, domnule, iar ţelul luptei noastre este multiplu. Sunt atâţia ani de când se duce între noi o luptă acerbă. Uneori aţi triumfat, iar când aţi reuşit să mă închideţi la Newgate, aţi crezut chiar că lupta noastră s-a încheiat.

— Spuneţi mai departe, zise reverendul cu sânge rece.

— Câteva ore încă – v-aţi zis atunci – şi Omul Gri se va legăna de capătul unei frânghii… Dar v-aţi înşelat exact cu câteva ore, domnule, numai cu câteva ore…

— Ar fi mai bine să-mi spuneţi ce aveţi de gând să faceţi cu mine, spuse Patterson. Sunt grăbit să termin, să termin chiar cu viaţa…

— Aş! Nu credeţi nici dumneavoastră ce spuneţi! Îl întrerupse râzând Omul Gri. Şi, apoi, ştiţi bine că fenianii – şi eu sunt unul dintre şefii lor – nu fac vărsare de sânge decât în cazurile extreme… Aşa că eu, personal, nu vă condamn la moarte.

Reverendul se aştepta la această declaraţie, şi de aceea nu se clinti şi pe chipul lui nu se văzu nici o reacţie. Avusese timp să-şi revină din emoţie şi teamă. Acum, când aflase că nu-i mai era în pericol viaţa, aproape se liniştise. Şi, tot aşa

cum Omul Gri evadase de la Newgate-cea-Întunecată tocmai în ziua fixată pentru execuţia lui, nădăjduia şi reverendul să scape, în felul său, mai devreme sau mai târziu.

De aceea, cu totul degajat, îi zise Omului Gri:

— Pentru Dumnezeu, domnule, fiţi generos până la capăt şi spuneţi-mi mai repede ce pedeapsă îmi este rezervată?

— Domnule reverend, răspunse Omul Gri, sunteţi condamnat la închisoare pe viaţă!

— Unde anume?

— În fundul acestei mine.

Şi spunând acestea, Omul Gri îi arătă cu mâna intrarea în puţ.

— Băgaţi de seamă, rânji reverendul, ştiţi bine că nu există nimic veşnic pe lumea aceasta.

— Ah, dacă în timpul captivităţii vi s-ar întâmpla, să zicem, vreun accident de pe urma căruia aţi fi incapabil să mai comiteţi fapte rele în viitor, sau dacă nu aţi mai fi o ţintă râvnită, ei, dimpotrivă, aţi deveni un om vrednic de milă… oh, atunci, zise Omul Gri, atunci poate vi s-ar reda libertatea.

De astă dată reverendul Patterson simţi cum sudoarea îi inundă fruntea.

— Pe cai! Se auzi deodată comandând Omul Gri tuturor celor din jurul său care descălecaseră.

Patterson fu ridicat pe sus şi urcat din nou pe cal. Apoi mica trupă se pierdu în galeria minei.

Capitolul L.

Mina în care Omul Gri împreună cu grupul său intrau călare era una din acele galerii late de zece picioare, iar pe alocuri înaltă de treizeci, adâncindu-se pe sub pământ printr-o pantă lină, neîntreruptă. Drumul fusese croit astfel pentru a uşura extragerea huilei. Prin mijlocul lui, pe o şină dublă, se manipulau vagonetele trase de cai. De ambele părţi ale şinei se putea trece uşor cu o trăsură. Din loc în

loc, atârna de câte o boltă un felinar. Galeria semăna foarte bine cu un tunel de cale ferată.

Patterson pătrunse în galerie însoţit de ceată. Şi să fi vrut să se oprească sau să rămână pe loc, nu ar fi putut; grupul intra când în cercul de lumină deschis de felinarul atârnat în boltă, când total în întuneric, pentru ca imediat să reapară în lumină. Această nouă cursă dură cam un sfert de oră, dar lui i se păru o veşnicie.

În sfârşit, Omul Gri, care galopa în frunte, se opri. Galeria subterană pe care tocmai o străbătuseră se termina într-o rotondă imensă, din care porneau ca spiţele unei roţi în butuc vreo alte zece galerii mai înguste.

— Staţi pe loc! Strigă el, sărind de pe cal.

Însoţitorii se opriră şi săriră şi ei de pe cai. Atunci minerii, oamenii aceia care purtau câte o lampă în frunte şi care ajunseseră aici alergând pe lângă cai, se strânseră în jurul reverendului.

— Dă-te jos! Îi porunci unul din ei.

Reverendul se execută. Era palid şi tremura din tot trupul. Starea aceasta i-o dădea nu numai enervarea şi incertitudinea. În fond, Omul Gri avea un caracter dur, şi din moment ce îi spusese că îi cruţa viaţa, nu avea rost să fie deznădăjduit. Poate într-o zi…

Dar iată că Omul Gri se apropie de el. Îl luă chiar de braţ cu familiaritate şi îi spuse:

— Hai, veniţi… Suntem nevoiţi să ne continuăm drumul pe jos; vom avea ocazia să stăm de vorbă ca nişte vechi cunoştinţe…

Vorbea ca un om binevoitor, care avea cele mai bune intenţii.

Patterson se lăsă condus. În momentul când ieşiră din rotondă pentru a intra într-o galerie foarte îngustă, Patterson se opri. Se uită în urmă şi văzu că niciunul dintre însoţitorii Omului Gri nu îi urma, în afară de doi mineri care o luaseră înainte ca să lumineze calea, galeria în care intraseră neavând felinare atârnate în bolţi.

Deci, ţinându-l tot de braţ, Omul Gri îi spuse:

— Îmi închipui, scumpul meu domn, că trebuie să fiţi foarte nemulţumit de dumneavoastră…

— Ah… făcu Patterson.

— Aşa e, cum vă spun. Un om ager la minte cum sunteţi, să vă lăsaţi păcălit ca un copil…

— Domnule, protestă Patterson, sunt în mâna dumneavoastră şi ar trebui să fie de-ajuns. Scutiţi-mă de toate aceste ironii…

— Dar nu e vorba de nici o ironie, domnule, e o constatare, zise plin de indiferenţă Omul Gri. O să vă convingeţi de îndată că a fost departe de mine gândul de a vă ironiza…

— Ah, da?

— Da, şi tot atunci veţi cunoaşte soarta pe care v-am rezervat-o.

Patterson tăcu.

— V-am mai spus, continuă Omul Gri, sunteţi condamnat la captivitate pe viaţă dacă vreun accident nu vă va aduce în situaţia de a nu mai face rău oamenilor.

— Sau dacă nu va veni cineva din afară să mă elibereze, completă Patterson, al cărui orgoliu începea să se trezească.

— Lucrul acesta mi se pare destul de greu, domnule. Chiar imposibil. Dar, în sfârşit, dumneavoastră sunteţi liber să nutriţi orice speranţă…

Deodată oamenii care luminau drumul se opriră. Atunci Patterson privi bine locul unde se afla. Galeria îngustă prin care trecuseră dădea într-o altă rotondă mult mai mică. În mijloc, un obiect ciudat îi atrase deodată atenţia. La prima vedere părea o cutie, un fel de ladă înaltă cam de şase picioare şi lată de vreo patru. Examinând-o însă mai atent, observă că de fapt era o cuşcă. O cuşcă mare cu drugi de fier.

— Iată şi locuinţa dumneavoastră, spuse calm Omul Gri.

Patterson se înfioră. Nu, ceea ce vedea nu putea fi o glumă.

Vru chiar să-şi desprindă braţul din strânsoarea Omului Gri, dar nu reuşi.

— Oricât v-aţi opune, nu aveţi şanse de scăpare, domnule! Îi spuse acesta.

— Mizerabile! Urlă Patterson.

Omul Gri făcu un semn… Atunci minerii se repeziră asupra reverendului şi îl apucară de mijloc. Cu toate ţipetele, cu toată rezistenţa, fu ridicat pe sus şi băgat în cuşca a cărei uşă se închise cu un trosnet brusc în urma lui. De altfel, poate ca o consolare, în cuşcă se vedeau o masă şi un scaun.

— Vi se va aduce de mâncare de două ori pe zi, îi spuse Omul Gri.

Şi, întorcându-i spatele, plecă.

Patterson avu un acces de furie nestăpânită. Se cramponă de gratii, strigă, urlă, încercând să mişte din loc cumplita cuşcă de fier. Dar aceasta nu se clinti. Minerii şi lămpile lor se depărtară din ce în ce. Îi mai zări încă un moment la extremitatea galeriei. Apoi totul dispăru şi întunericul îl înconjură.

Trecură astfel mai multe ore. Nici un ecou nu repeta strigătele lui. Nici un zgomot nu ajungea până la el. După ce urlă până răguşi, după ce îşi lovi şi îşi răni mâinile, braţele şi umerii de gratiile cuştii, căzu istovit pe jos, cu ochii închişi, aproape leşinat. Pe neaşteptate, însă, în jurul lui năvăli o lumină puternică, mult mai vie şi mai arzătoare decât lumina soarelui.

Pereţii rotondei, căptuşiţi parcă de oglinzi, străluceau ca şi cum o imensă draperie s-ar fi dat brusc la o parte, lăsându-i să ia foc de la lumina scânteietoare trimisă de un reflector neasemuit de puternic.

Reverendul simţi întâi o durere cumplită, de parcă un fier roşu i-ar fi fost aplicat direct pe ochi. Şi-i închise, dar pleoapele se dovediră neputincioase să îi ocrotească.

De-abia atunci înţelese el despre ce accident vorbise Omul Gri.

Îşi aduse aminte de tiranul Denis care îşi orbea prizonierii făcându-i să treacă fără tranziţie de la întunericul cel mai adânc la lumina necruţătoare a soarelui.

Fusese condamnat deci să orbească…

Capitolul LI.

Cum se produsese această nemaipomenită orbire momentană, această iradiere fulgerătoare? Patterson nu-şi putea explica. Mai întâi scoase un ţipăt de durere. Apoi închisese ochii; dar această spontană apărare fusese zadarnică. Lumina năvălea din toate părţile atât de fierbinte, încât răzbea prin pleoape. Supliciul dură vreo cinci-şase minute. Apoi, fără nici o tranziţie, dispăru la fel cum apăruse. Întunericul domnea din nou în subteran.

Acum îşi simţea ochii arzând în flăcări şi totul în jur îi părea scăldat în roşu. Cum să se apere de aici înainte de aceste raze orbitoare?

Şi în timp ce se frământa astfel, ghemuit în colţul cuştii de fier, din depărtare se auziră paşi. Oamenii răi au deseori încredere în bunătatea şi blândeţea celorlalţi. Domnul Patterson, care toată viaţa fusese neîndurător, care, mergând drept, spre ţintă, zdrobise şi sacrificase tot ce întâlnise în cale, îşi aminti că Omul Gri avea reputaţia unui om plin de bunătate, de omenie şi de o indulgenţă cu totul evanghelică. Acest om deci nu putea să aibă gândul cumplit de a-i smulge vederea, şi, fără îndoială, îl pusese doar la o încercare…

De aceea, când auzi paşii apropiindu-se, simţi un fior de speranţă. Rezemat de barele ciudatei sale închisori, îşi întoarse capul în direcţia de unde auzea zgomotul, când un punct slab de lumină se arătă în depărtare. Îşi dădu seama că era lumina unei lanterne pe care cineva o ducea în mână. Omul şi lumina se apropiau din ce în ce. „Va să zică, n-am orbit”, se gândi Patterson, nădăjduind să fie Omul Gri; poate venea să-i ofere iertarea în schimbul renunţării la averea lordului William…

Omul înainta. Când între ei rămase doar o mică distanţă, Patterson tresări, fiindcă lanterna îl lumina din plin. Şi nu era Omul Gri. Era Shoking. Shoking, cerşetorul, cel căruia Patterson îi întorsese dispreţuitor spatele pe puntea vasului.

Shoking se apropie de cuşcă.

Patterson desluşi cu greu că acesta ţinea în mână un coş. Îi aducea deci mâncarea.

— Bună ziua, domnule reverend, zise acesta.

Patterson îl privi fără să-i răspundă nimic.

— Va să zică, tot mândru faţă de mine, domnule reverend, zise Shoking pe un ton binevoitor.

— Eu nu sunt mândru faţă de nimeni, răspunse Patterson.

— Ei, atunci să fie într-un ceas bun! Văd că o să putem sta puţin de vorbă, spuse Shoking.

— Aveţi deci să-mi comunicaţi ceva?

— Da, mai întâi, uite, vă aduc mâncare.

Şi deschizând capacul coşului, îi trecu printre gratii pâine, o sticlă cu vin şi came.

— O să ne scuzaţi dacă nu vă aduc tacâmuri, dar aşa doreşte Omul Gri...

— De ce oare?

— Se teme ca nu cumva, cuprins de disperare... să vă treacă prin minte gândul sinuciderii...

— Greşeşte amarnic Omul Gri, răspunse Patterson.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, zise Shoking, un om ca dumneavoastră, domnule reverend, nu are slăbiciuni.

Patterson puse pe masă alimentele pe care i le adusese Shoking, dar nu se atinse de ele.

— Cum, nu vă e foame?

— Nu, nu încă.

— În cazul acesta, mai spuse Shoking, dacă aşteptaţi plecarea mea, o să mâncaţi în întuneric.

Aceste cuvinte, în aparenţă inofensive, îl înspăimântară. Totuşi, spuse:

— Întunericul nu mă deranjează, domnule.

— Mai ales când vine după... mica lumină de adineaori, nu-i aşa, domnule reverend?

— Ah, ştiţi şi dumneavoastră? Întrebă Patterson, uşor surprins.

— Bineînţeles.

— Şi... Lumina aceea?

— Oh, veţi avea de-a face cu ea numaidecât.

— Cum, iarăşi?

— Din oră în oră, domnule reverend.

— Dar pentru ce? Întrebă el gâtuit de spaimă.

— Domnule, îi răspunse Shoking, pentru că nu mai sunteţi atât de arogant cu mine, am să vă dau cu plăcere câteva explicaţii. Ceea ce aţi văzut adineauri şi era cât pe ce să vă orbească este o invenţie a lui John O'Brien, un irlandez get-beget, unul dintre principalii şefi feniani.

— Dar în ce scop?

— Este un mic supliciu pe care îl aplică fenianii duşmanilor lor care le cad în mână…

— Şi tortura asta repetată? îl iscodi Patterson.

— S-au făcut experienţe, domnule; în trei zile, cel care este condamnat orbeşte.

Patterson se cutremură. Întrebă:

— Şi care este soarta care mi-aţi rezervat-o?

— Totul depinde de dumneavoastră…

— Nu înţeleg.

— Da, domnule, aşa cum auziţi: totul depinde de dumneavoastră, repetă Shoking; pentru că eu am venit nu numai să vă aduc de mâncare, ci şi ca un fel de ambasador…

— Din partea Omului Gri?

— Exact. Omul Gri s-a înţeles cu ceilalţi şefi feniani – începu Shoking să îi explice – şi nădăjduieşte ca până în doi ani să ducă la bun sfârşit toate proiectele concepute împreună cu ei.

— Îl priveşte, zise reverendul. Altceva?

— Omul Gri are convingerea că până în două luni îi vor fi înapoiate lordului William Pembleton atât averea, cât şi numele.

— Nu înţeleg…

— Ei bine, zise Shoking plin de răbdare, dumneavoastră aveţi ocazia să acceptaţi sau să refuzaţi propunerile Omului Gri. Dacă le acceptaţi, veţi ieşi de aici în doi ani, cu vederea intactă.

— Şi dacă nu accept?

— Veţi fi un om orb înainte de opt zile.

Patterson tăcu.

Capitolul LII.

Shoking aşteptă. Calm din fire, nu se grăbea niciodată.

— Deci, se hotărî să vorbească reverendul, dacă refuz ceea ce îmi veţi propune, voi orbi?

— Înainte de opt zile.

— Şi dacă accept?

— Atunci captivitatea dumneavoastră va depinde de reuşita operaţiunilor Omului Gri. În ziua când veţi deveni inofensiv, vi se va reda libertatea.

— Şi până atunci voi fi condamnat să trăiesc în cuşca aceasta?

— Este absolut necesar.

Din nou se aşternu o tăcere apăsătoare. Cele mai chinuitoare gânduri păreau că se frământă sub chelia înaltei feţe bisericeşti. Dar, cum am spus, înainte de toate el era un om practic, un om care nu se lăsa niciodată pradă disperării. În cele din urmă rupse tăcerea şi întrebă:

— Va să zică, Omul Gri v-a dat puteri depline?

— Exact, domnule.

— În cazul acesta spuneţi-mi care îi sunt propunerile.

— Domnule, dumneavoastră sunteţi omul cel mai puternic din Anglia, cel puţin eraţi până acum câteva zile… Dumneavoastră porunciţi şi comandaţi o numeroasă armată de oameni în sutană neagră, acel cler anglican, iar societatea Misiunii evanghelice ar putea răsturna chiar şi guvernul reginei, dacă într-o zi aţi avea acest capriciu…

— Poate! Zise Patterson cu un uşor ton de mândrie.

— Ei bine, continuă Shoking, Omul Gri are o idee năstruşnică.

— Serios? Întrebă Patterson cu acelaşi ton.

— Vrea să dispună de această putere pentru un timp oarecare.

— Nu vă înţeleg, fiţi mai explicit, domnule.

— Un moment… Să presupunem că dumneavoastră sunteţi colonel şi aveţi comanda unui regiment. Regina socoteşte că nu conduceţi cum trebuie trupele respective şi vă trimite un superior, adică un general. Din clipa aceea, generalul va fi cel care comandă, iar dumneavoastră cel care trebuie să daţi ascultare.

— Înţeleg din ce în ce mai puţin, zise Patterson.

— Aveţi răbdare, că veţi înţelege. Deci Omului Gri i s-a năzărit această fantezie: să vi se substituie şi să devină,

pentru un timp oarecare, şeful ocult al societăţii Misiunii evanghelice.

— Va fi absolut imposibil!

— De ce să fie absolut imposibil? Întrebă imperturbabilul Shoking.

— Pentru că niciodată careva dintr-ai mei nu va asculta de Omul Gri.

— Să zicem. Dar vor asculta de dumneavoastră.

— Este cu totul altceva…

— Şi pentru Omul Gri e de-ajuns ca dumneavoastră să primiţi şi să transmiteţi ordinele pe care vi le va da el.

Patterson izbucni în râs şi zise:

— Omul Gri şi-a făcut astfel de iluzii? Maestre Shoking, continuă reverendul plin de trufie, sunt în mâinile lui; el poate să dispună de viaţa mea şi să facă din trupul meu tot ce va dori; însă nu va avea nici un ascendent asupra voinţei mele, aşa să-i spuneţi!

— Deci, refuzaţi propunerile?

— Categoric!

— Cum doriţi! Încheie liniştit Shoking.

Patterson îl văzu atunci scoţând din buzunar un obiect pe care nu îl identifică numaidecât. Dar privind cu atenţie, îşi dădu seama că erau o pereche de ochelari cu lentile convexe, pe care vizitatorul său, plin de gravitate, şi-i aşeză pe nas. Şi imediat puse două degete pe gură şi fluieră, apoi stinse lanterna, pe care o pusese pe jos; deodată un întuneric de nepătruns cuprinse toată galeria. Trecură astfel câteva minute.

Cumplitul reflector se aprinse iarăşi şi miriade de raze scânteietoare îl inundară ca într-o baie. Patterson scoase un ţipăt şi, aproape orbit, se aruncă în fundul cuştii. Îşi închidea ochii şi şi-i acoperea cu palmele. Eforturi zadarnice! Lumina trecea prin degete şi prin pleoape. Iar suferinţa care îl cuprinse fu atât de îngrozitoare, încât i se păru că, nevăzute de nimeni, mii de vârfuri de ace îi

străpungeau corpul dintr-o parte într-alta, iar orbitele şi le simţea ca două găvane în care ardeau cărbuni aprinşi.

— Domnule, îi spuse atunci Shoking, datorită ochelarilor, tot chinul dumitale îmi este total străin, aşa că putem în ce mă priveşte, să mai stăm de vorbă…

— Sunteţi nişte mizerabili! Urlă reverendul.

Baia chinuitoare de lumină dură cinci minute, după care Shoking fluieră din nou. Ca la o poruncă, flacăra orbitoare se stinse şi rotonda reintră în liniştea şi întunericul cel mai adânc.

Patterson simţi o uşurare de nedescris. Avea senzaţia unui înecat scos din apă cu un minut înainte de a se asfixia total.

— Sunteţi de-abia la cea de-a doua experienţă! Zise Shoking din acelaşi loc. Aşa că vă puteţi da singur seama ce o să simţiţi în continuare.

Şi trăgând un chibrit, Shoking îşi reaprinse felinarul.

Patterson auzise sfârâitul fosforului, bănuia toate mişcările, dar el continua să rămână în întuneric.

— Chibriturile dumneavoastră văd că nu fac doi bani! Spuse el.

— Vi se pare, domnule…

— Dar nu se aprind, insistă Patterson. Dovada cea mai bună e că nu ai putut aprinde felinarul…

— Vă înşelaţi, domnule reverend, am aprins felinarul.

— Dumneata minţi… dumneata…

Patterson nu termină fraza, căci, uitându-se fix spre locul de unde îl auzea pe Shoking, zări un fel de scânteie, o lumină foarte palidă.

— Cred că aţi şi orbit, spuse calm şi cu indiferenţă Shoking. Ce să vă fac, dumneavoastră aţi vrut-o.

Patterson scoase din nou un ţipăt înfiorător. Un ţipăt care semăna cu răgetul unei fiare prinse în capcană. Un ţipăt răguşit şi sălbatic, de disperare şi de agonie poate.

— Şi, întrebă cu acelaşi calm Shoking, în definitiv, de ce nu aţi spus de la început că nu staţi prea bine cu ochii?

Patterson nu mai răspunse. Se rostogolea pe podeaua cuştii, blestema şi îşi smulgea puţinul păr cărunt pe care îl mai avea pe la tâmple.

Capitolul LIII.

Totuşi, însemna că nu era complet orb. Lanterna lui Shoking îi apărea acum ca un punct roşu în întuneric, sau ca lumina difuză a unui felinar pe străzile Londrei într-una din acele nopţi ceţoase, când şi circulaţia trăsurilor este întreruptă. Şi pe când se tot răsucea furios pe podeaua cuştii, îl auzi pe Shoking spunându-i:

— Dar nu se poate, domnule, nu se poate să fi orbit. Oricât de puţin aţi mai vedea, tot o să puteţi fi vindecat…

Patterson, îmbărbătat, ţâşni dintr-odată în picioare şi, plin de speranţă, zise:

— Da, văd… ceva tot mai văd…

— Lanterna mea o zăriţi?

— Ca un punct roşu?

— În ceaţă… da…

— Ei bine, Omul Gri are un fel de pomadă tămăduitoare, pe care, dacă v-o aplică pe pleoape, în câteva minute vă revine vederea.

Agăţat de barele cuştii, Patterson le strângea spasmodic.

— Să fie adevărat ce-mi spui? Aş putea spera…

— Da, domnule, vorbesc foarte serios, zise Shoking.

— Dar… crezi că o să vrea el să mă vindece?

— Omul Gri? Nu-l cunoaşteţi…

— Oh, Omul Gri este un ticălos… a jurat că mă va nimici…

— Vă înşelaţi, domnule Patterson, se auzi o altă voce.

Patterson se sperie. Recunoscuse vocea Omului Gri, care continuă:

— Dacă nu v-aţi pierdut cu totul vederea, eu pot să v-o redau…

— Şi… mi-o veţi… reda?

— Chiar în clipa asta… Apropiaţi-vă…

Patterson îşi lipi faţa de barele gratiilor. Zărea punctul roşiatic, deci acolo era lanterna; dar nici pe Shoking, nici pe Omul Gri nu-l vedea, cu toate că stăteau atât de aproape de el.

Omul Gri îi spuse:

— Închideţi ochii şi nu vă crispaţi.

Patterson îl ascultă. Atunci simţi mâna Omului Gri atingându-i uşor faţa. Apoi degetele, parcă umede, trecură uşor peste pleoapele arzânde. Avu pe loc o senzaţie stranie de răcoare. Parcă i-ar fi aplicat pe întreaga porţiune dureroasă două bucăţi de gheaţă. Se simţi pe loc teribil de bine şi suferinţa prin care trecuse dispăru ca prin farmec.

— Domnule, îl auzi pe Omul Gri adresându-i-se, să nu deschideţi ochii până când nu vă spun eu…

— Bine, zise docil Patterson.

— Avem nevoie de câteva minute pentru ca leacul să-şi facă efectul dorit. În timpul acesta, vom putea sta de vorbă…

— Ce anume vreţi de la mine? Întrebă Patterson, începând să tremure din tot corpul.

— Nimic, decât să stăm de vorbă. Cunoaşteţi intenţiile şi pretenţiile mele. Vi le-a comunicat Shoking.

— Da, zise Patterson.

— În curând veţi putea deschide ochii, continuă Omul Gri, şi veţi constata că v-aţi recăpătat vederea aşa cum aţi avut-o înainte…

— Da, şi?

— Dacă însă mai treceţi prin acea violentă încercare de câteva ori, pomada mea nu va mai putea avea nici un efect…

— Cu alte cuvinte, aveţi de gând să repetaţi acest supliciu?

— Depinde numai de dumneavoastră.

— Oh, dar îmi cereţi imposibilul!

— Atunci, domnule, să nu vă miraţi dacă uzez de dreptul meu… Dumneavoastră, în locul meu, m-aţi fi spânzurat, fără

scrupule!

— Dar bine, trebuie să înţelegeţi că eu nu pot trăda şi dispune de interesele societăţii Misiunii evanghelice!

— Cum credeţi, domnule, cum credeţi, zise nepăsător Omul Gri. Apoi adăugă: Acum puteţi să priviţi.

Cu grijă, Patterson deschise ochii. Un miracol! Îşi recăpătase vederea! Din lanterna lui Shoking strălucea un mănunchi de raze. Ba chiar îl vedea şi pe Shoking, şi pe Omul Gri…

— Domnule reverend, reluă acesta, la Londra există un om care este mâna dreaptă a dumneavoastră, domnul Ascott…

Surprins, Patterson tresări.

— Totuşi, continuă Omul Gri, din motive pe care le ştiţi la fel de bine ca şi mine, domnul Ascott şi dumneavoastră vă faceţi că nu vă cunoaşteţi. Vă întâlniţi în lume şi nu schimbaţi nici o vorbă. Abia dacă vă salutaţi. Când, însă plecaţi din Londra şi lipsiţi câtva timp, armata misterioasă pe care o comandaţi ascultă din clipa aceea de domnul Ascott.

— Nu înţeleg unde vreţi să ajungeţi, zise Patterson.

— Să vă sugerez să-i trimiteţi o scrisoare domnului Ascott.

— În ce scop?

— Am să vă dictez eu ce anume să-i scrieţi, răspunse Omul Gri, neluând în seamă întrebarea reverendului.

— Dictaţi-mi, se învoi Patterson, după aceea vom vedea… dacă se poate sau nu trimite…

Şi aşteptă ca Omul Gri să-şi dea în vileag intenţiile.

Capitolul LIV.

Cu puţin timp înainte, reverendul Patterson părea să prefere moartea, orbirea, toate chinurile posibile decât să trădeze societatea Misiunii evanghelice şi să renunţe măcar în parte la autoritatea sa. Acum, deodată, părea resemnat, gata să facă tot ce i s-ar pretinde.

La un semn al stăpânului, Shoking deschise din nou coşul în care adusese mâncarea. Pe fundul lui se vedeau o mapă, hârtie, pene de scris şi o sticlă de cerneală. Shoking le luă şi le trecu lui Patterson printre zăbrelele cuştii. Resemnat, reverendul le luă, se aşează la masă şi, scoţând un suspin, zise:

— Aştept, sunt în mâna dumneavoastră. Îmi dau seama că nu am altceva de făcut decât să ascult…

— Domnule, îi spuse Omul Gri, trebuie să ştiţi că nu vreau să mă ating, atâta timp cât veţi lipsi, de problemele pur religioase… Voi uza de puterea dumneavoastră doar pentru a-mi apăra propriile mele interese, precum şi cele ale persoanelor de care mă ocup.

Cu pana în mână, Patterson aştepta. Nu răspunse nimic.

— Sunt la curent cu obiceiurile dumneavoastră, domnule, îl auzi pe Omul Gri. Deseori lipsiţi din Londra, fără să preveniţi pe nimeni, nici chiar pe domnul Ascott. Când însă absenţa se prelungeşte, el aşteaptă o vorbă, un semn de la dumneavoastră, ca să ştie ce are de făcut. Este adevărat sau nu?

— Întocmai, murmură Patterson.

— Atunci scrieţi acest bilet, aşa cum am să vi-l dictez eu…

— Aştept.

Omul Gri începu să dicteze: „Dragul meu Ascott, îţi scriu de la Glasgow, din Scoţia…”

Reverendul făcu un gest de mirare.

— Ei! Zise Omul Gri zâmbind. Cred că vă închipuiţi că nu îi voi comunica domnului Ascott adevăratul loc unde vă aflaţi…

Reverendul tăcu, iar Omul Gri continuă să dicteze: „Am părăsit Londra în mare grabă, fără să am măcar timpul necesar să te avertizez. Este de-ajuns însă să aflaţi cu toţii că această călătorie este binevenită pentru acţiunea noastră. Mă voi îmbarca mâine spre insulele Servi. Sunt în căutarea unei comori. Încă nu ştiu când mă voi întoarce.

Absenţa mea va fi poate scurtă, sau poate se va prelungi mai multe săptămâni. Această scrisoare îţi va fi înmânată de domnul Bury. Domnul Bury este adjunctul meu în Scoţia, aşa cum eşti dumneata la Londra. El este la curent cu afacerea de care mă ocup şi ţi-o va explica în amănunt. Ascultă de el ca de mine însumi:”

Reverendul scria docil, după dictarea Omului Gri.

— Asta e tot? Întrebă el.

— Tot, nu vă rămâne decât să semnaţi.

— Mă scuzaţi, întrebă reverendul, dar de unde ştiţi că domnii Ascott şi Bury nu se cunosc?

— Ştiu, aşa cum ştiu multe alte lucruri…

Patterson mai oftă o dată şi apoi semnă.

— Acum daţi-mi scrisoarea, zise Omul Gri.

O luă printre gratii, în timp ce Shoking apropia lanterna. Omul Gri începu să zâmbească şi zise:

— Scumpul meu domn Patterson, sunteţi atât de tulburat încât aţi uitat ceva…

— Ce anume?

— Cele două cruci întretăiate, pe care de obicei le adăugaţi semnăturii dumneavoastră.

Patterson se înfioră.

— Fără acest semn, scrisoarea dumneavoastră va fi considerată nulă şi neavenită, mai zise el zâmbind.

— Dar…

— Ba, mai mult, domnul Ascott îşi va da seama că vi s-a întâmplat ceva, o nenorocire, şi va înţelege că eu nu sunt domnul Bury.

Şi spunând acestea, îi înapoie scrisoarea.

— Aşa că binevoiţi să adăugaţi acest mic amănunt.

— Nici nu mă gândesc, răspunse Patterson.

— Mă aşteptam, spuse Omul Gri. Hai, Shoking, prietene, domnul Patterson preferă să orbească. Stinge-ţi lanterna şi să ne punem ochelarii. Reflectorul îşi va face datoria.

Patterson scoase un răcnet ca de fiară.

— Staţi! Strigă el.

— Ah, vă cuprinde frica?

— Am să adaug semnul pe scrisoare, am să fac tot ce vreţi, însă…

— Însă ce?

— Să-mi făgăduiţi că nu i se va întâmpla nimic domnului Ascott.

— Vă promit.

— Şi că mă veţi scoate de aici cât mai curând cu putinţă.

— Şi acest lucru vi-l promit.

Atunci Patterson luă hârtia, o desfăcu şi adăugă semnul, voit omis, lângă semnătură, apoi parafa.

— Acum scrieţi-i adresa, spuse Omul Gri.

Patterson ascultă şi se execută docil. După aceea înapoie scrisoarea, şi Omul Gri o puse liniştit în buzunar.

— La revedere, domnule reverend, zise el şi se depărtă.

Patterson îşi rezemase fruntea în mâini şi părea cufundat într-o meditare dureroasă.

— Ah, domnule reverend, îl auzi pe Shoking, v-aţi bucurat crezând că o să-l trageţi pe sfoară pe maestru?

Reverendul nu răspunse.

— Sunteţi dumneavoastră şmecher, dar nu de-ajuns pentru noi. Bună seara, vă las lanterna mea.

Şi, punând-o jos, lângă cuşcă, Shoking se depărtă şi el.

Patterson îl urmări cu privirea. Apoi, ridicând uşor din umeri, zise:

— Imbecili! Am semnat şi am parafat scrisoarea, dar am barat cei doi t în aşa fel încât Ascott să nu fie păcălit… Hai! Încă mai am o nădejde!

EPILOG.

Capitolul LV.

Acum să ne întoarcem la Londra. Ceasurile arătau ora 9 dimineaţa şi capitala Regatului Unit era învăluită în ceaţă, încât cu greu se putea zări la câţiva metri. Prin magazine negustorii aprinseseră lămpile de gaz aerian; trăsurile circulau anevoie, iar pe trotuarele largi pietonii se loveau la tot pasul unii de alţii.

Doi gentlemeni care mergeau grăbiţi pe Oxford Street, atenţi unde să pună pasul, venind fiecare din alt sens, se ciocniră.

— De ce nu eşti atent, domnule? Se supără unul.

— Scuzaţi-mă… se auzi celălalt.

Apoi amândoi, la fel de surprinşi, strigară:

— Sir Edmund!

— Sir Charles Ascott!

Şi se luară de braţ.

— Unde vă duceţi? Întrebă primul.

— La biroul reverendului.

— Tocmai de acolo vin şi eu…

— L-aţi văzut?

— Nu, nu s-a întors.

— Este destul de straniu, zise ca pentru sine sir Charles Ascott.

— Făceam aceeaşi reflecţie ca şi dumneavoastră, răspunse sir Edmund.

— Să vă spun drept, mie nu prea îmi place să vorbesc pe stradă.

— Nici mie, dragul meu.

— Să mergem la birou, propuse Charles Ascott, mai schimbăm câteva impresii.

— Acelaşi lucru voiam să vă propun şi eu, răspunse sir Edmund.

Şi luându-l de braţ, sir Edmund făcu calea întoarsă la birou. După câteva minute, intrau împreună în micul parter din Oxford Street, unde reverendul Patterson îşi instalase biroul său de corespondenţe secrete. Aici putea fi găsit totdeauna un fel de secretar care venea la ora 7 dimineaţa, începea să scrie şi nu pleca acasă decât la 7 seara. Era un bătrânel mic de statură, palid, cu hainele ponosite, iar pe nasul ascuţit purta nişte ochelari albaştri. Buzele lui subţiri, răscroite parcă de un cuţit, acopereau nişte dinţi lungi, galbeni. De altfel, bătrânelul, pe nume Bob, se bucura de încrederea reverendului Patterson, a domnului Ascott, a lui

sir Edmund şi a celorlalte mărimi din societatea Misiunii evanghelice.

Deci domnul Ascott şi sir Edmund intrară. Omuleţul îşi ridică ochelarii.

— Oh, zise el, dumneavoastră sunteţi, domnule Ascott?

— Da, Bob, eu sunt.

Distinsul domn Ascott era încă tânăr, cu faţa rotundă, încadrată de favoriţi frumoşi, castanii; avea multă prestanţă şi un aer de om cumsecade care atenua într-o oarecare măsură privirea ageră şi destul de răutăcioasă.

— Sir Edmund, pe care îl văd că s-a întors, adăugă Bob, probabil v-a spus că nu avem încă nici o veste de la domnul Patterson.

— Într-adevăr, Bob… zise domnul Ascott, aşezându-se lângă sobă. De când e plecat?

— Mâine se fac opt zile, domnule, răspunse Bob, punându-şi din nou ochelarii pe nas.

— Este cam mult, se miră sir Edmund.

— Eh, a lipsit altădată şi mai mult, îl contrazise Bob liniştit.

— Da, zise domnul Ascott, dar avea obiceiul să-mi scrie înainte de plecare.

— Nu întotdeauna, domnule, îi aminti Bob.

— Şi asta este adevărat, răspunse domnul Ascott. O dată sau de două ori domnul Patterson a plecat fără să mă înştiinţeze, dar a doua zi mi-a scris…

— Cum, şi de astă dată nu v-a scris nimic?

— Nu.

— În sfârşit, zise sir Edmund, adresându-se lui Bob, când a plecat ce ţi-a spus?

— Că se duce în Irlanda.

— Ah, şi nu şi-a anunţat încă sosirea?

— Nu. N-am primit nimic până acum.

Ascott se încruntă. Bob îşi ascuţea pana, încercând să-şi păstreze cumpătul; cât despre sir Edmund, nu s-ar fi putut spune că părea mai puţin îngrijorat.

Se aşternu un moment lung de tăcere. În cele din urmă, sir Edmund şopti:

— Nu aveţi impresia că se petrece ceva cu totul neobişnuit?

— Mai mult decât neobişnuit, fu de părere la rândul său Bob.

— Am presimţiri urâte… zise Ascott.

— Şi eu… întări sir Edmund.

Bob însă încercă să le ridice moralul şi, dând din cap, zise:

— Eu nu sunt de părerea dumneavoastră, domnilor…

— Spune-ne de ce, Bob.

— Cu plăcere, se oferi bătrânul secretar, aşezându-şi tacticos pana după ureche.

Ascott şi sir Edmund îl priveau, plini de nerăbdare.

— Uite, am să vă spun părerea mea. Domnul Patterson este la vânătoare, începu Bob.

— Îţi baţi joc de noi, Bob?

— Vai, câtuşi de puţin, domnilor.

— Atunci, fă-ne să înţelegem, zise domnul Ascott.

— Domnul Patterson vânează omul.

— Ce vrei să spui?

— Înălţimea-sa este în urmărirea unui om, zise misterios Bob.

— Şi cine este acel om?

— Eu nu-i ştiu numele şi nici ministrul justiţiei nu i-l ştie, şi cu atât mai puţin domnul Patterson.

— Poate te gândeşti la Omul Gri?

— Exact.

Cei doi se priviră semnificativ.

— Într-adevăr, zise domnul Ascott, dacă domnul Patterson a plecat atât de grăbit, înseamnă că a avut el un motiv foarte serios.

— Dumneavoastră ştiţi, observă Bob, că Omul Gri, pe care la un moment dat credeau că-l au în mână, a reuşit să scape?

— Da, da, ştiu, îl încurajă domnul Ascott.

— Ei bine, dacă a plecat domnul Patterson, care are, ca şi noi, interes să-l predea pe acest om lui Calcraft, înseamnă că este pe urmele lui. Aşa că…

— Ce vrei să spui? Fii mai explicit…

— Aşa că nu avem nici un motiv să fim îngrijoraţi, încheie Bob.

— Eu, unul, nu sunt de părerea dumitale, îl contrazise Ascott.

— De ce?

— Nu sunt de părerea dumitale, şi nu m-ar mira să i se fi întâmplat vreo nenorocire domnului Patterson, mai ales dacă, aşa cum presupui dumneata, aleargă după Omul Gri.

Evocarea acestui personaj avea, se pare, darul de a băga spaima în sufletele membrilor Societăţii Misiunii Evanghelice, fiindcă Ascott, sir Edmund şi Bob se priviră încremeniţi. Tocmai atunci clopotul de la intrare anunţa sosirea unui vizitator.

Bob sări de pe scaun şi se grăbi să meargă să deschidă:

— Cine ştie, spuse el, poate este chiar domnul Patterson!

Capitolul LVI.

Bob deschise uşa. Un om pe care nu îl mai văzuse niciodată intră salutând politicos şi zise:

— Am onoarea cumva cu domnul Ascott?

— Nu, răspunse Bob, dumnealui este…

Şi i-l arătă.

Noul-venit salută din nou. Apoi îşi duse arătătorul mâinii drepte la frunte şi făcu un semn tainic al crucii. Ascott tresări şi răspunse şi el executând acelaşi semn. Noul-venit, ca şi cel căutat de el făceau parte deci din societatea Misiunii evanghelice. Ascott, după ce schiţă semnul misterios al crucii, aşteptă.

Necunoscutul, la rândul său, repetă acelaşi semn, dar de astă dată nu pe frunte, ci pe umărul stâng:

— Oh, spuse Ascott înclinându-se adânc, sunteţi deci superiorul meu?

— După cum vedeţi, răspunse cu deferenţă necunoscutul.

— De unde veniţi?

— Din Scoţia.

— Ca să-l vedeţi pe domnul Patterson?

— Nu, domnia-sa este cel care m-a trimis aici.

Toţi scoaseră un strigăt de bucurie.

Atunci necunoscutul adăugă:

— Mă numesc Bury şi vă aduc acest mesaj.

Necunoscutul scoase din buzunar o scrisoare şi o întinse domnului Ascott. Era scrisoarea reverendului Patterson. Ascott luă cunoştinţă de ea, ajunse la semnătură şi se convinse că nu numai scrisul, dar şi semnătura erau aşa cum trebuiau să fie. El citise grăbit cuprinsul scrisorii şi nu examinase atent decât semnătura. După aceea se întoarse spre domnul Bury şi îi spuse:

— Sunt la ordinele dumneavoastră, domnule.

— Pentru astăzi, răspunse scoţianul, nu am nici o sarcină pentru dumneavoastră. Abia am sosit şi, mai întâi, aş vrea să respir aerul Londrei… Mâine, însă, veţi fi la dispoziţia mea.

— Evident, fără nici o îndoială, domnule, răspunse Charles Ascott.

— Eu locuiesc la hotel „Santon”, Santon Street, în Haymarket, adăugă scoţianul, şi vă voi aştepta acolo mâine la ora nouă.

— Voi fi punctual la întâlnire.

Domnul Bury se ridică, salută cu acelaşi calm şi făcu un pas spre uşă. Dar păru că se răzgândeşte:

— Scuzaţi-mă, zise el, întorcându-se, uitam tocmai lucrul esenţial. Vă închipuiţi că, din moment ce reverendul Patterson, iubitul nostru şef, m-a învestit cu depline puteri, este vorba de o problemă extrem de gravă.

— Da, îmi închipui, spuse Ascott.

— Mă voi ocupa aici de un interes vital pentru noi, continuă scoţianul, şi vor trebui mulţi bani pentru aceasta…

Ascott răspunse grăbit:

— Fixaţi cifra pe care o doriţi; vă voi aduce un cec mâine…

— Treizeci de mii de lire, pentru început.

— Drace! Se auzi mormăind Bob. Oare societatea noastră vrea să cumpere un regat pe continent?

— Poate că da, zise domnul Bury zâmbind.

Apoi întoarse spatele şi plecă.

După ce rămaseră din nou singuri, sir Edmund se uită la domnul Ascott, care ţinea în mână scrisoarea reverendului.

— Ei bine, iată-ne liniştiţi în privinţa şefului nostru…

— Da, zise Ascott morocănos, dar eu nu am deloc motive să fiu…

— De ce?

— Pentru că niciodată n-am crezut că reverendul îmi va aduce mie această insultă, de a ridica pe altcineva deasupra mea.

— Asta nu te împiedică să dai ascultare ordinului, zise sir Edmund.

— Din păcate! Răspunse Ascott oftând.

Bob îşi mângâia obrazul cu fulgii penei de scris.

— Treizeci de mii de lire sterline! Nu înceta el să se mire. Uite o sumă frumuşică, şi, aşa cum aţi auzit, asta pentru început…

— Casa de bani a societăţii este destul de bogată pentru a suporta asemenea sacrificiu, spuse Ascott.

— Cu condiţia, totuşi, mormăi Bob, să nu le reînnoiască prea des.

Ascott avu un gest care voia să semnifice: „Asta îmi e total indiferent…”

Sir Edmund adăugă:

— Domnul Patterson este şeful nostru suprem, în definitiv, şi îi datorăm supunere pasivă, iar când ne dă un ordin, trebuie să-l executăm.

— Şi, în fond, adăugă Ascott, ascultaţi-mă pe mine, reverendul a pus totdeauna preţ pe moneda forte, nu pe

bancnote; şi dacă el învesteşte mult, o face ca să câştige de şase ori pe-atât. Nu-i aşa, Bob?

Bob strâmba mereu din nas.

— Acest domn Bury, zise el, mie nu îmi place decât pe jumătate…

— Mie nu îmi place deloc, Bob, prietene, zise Ascott.

— Totuşi, observă sir Edmund, este un perfect gentleman.

— Mă iertaţi, domnule, zise Bob, eu nu sunt decât un biet om fără cultură, şi Dumnezeu mi-e martor că nu vreau să mă amestec mai mult decât trebuie în problemele societăţii dumneavoastră, dar…

Bob se opri nehotărât.

— Dar ce? Îl întrebă Ascott.

— Ar fi cumva o indiscreţie dacă v-aş cere să văd şi eu scrisoarea reverendului nostru?

— Nu, câtuşi de puţin, răspunse Ascott şi îi întinse scrisoarea.

Bob o citi, o examină, luă fiecare cuvânt în parte şi, deodată, scoase un strigăt:

— Eram sigur! Eram sigur!

— Ce? Întrebă Ascott.

— Domnule, răspunse Bob, domnul Patterson nu a scris această scrisoare de bunăvoie.

— Oh, nu mai spune! Fii serios, uite semnătura, uite parafa…

— Parafa este în regulă, domnule, şi cele două cruci întretăiate, dar la semnătură sunt doi t…

— Bineînţeles.

— Ei bine, numai unul este tăiat!

— Nu se poate! Exclamă Ascott, nevenindu-i să creadă.

— Poftim, mai uitaţi-vă o dată! Şi Bob îi întinse scrisoarea.

Ascott păli.

— Ai dreptate, aşa este, şopti el.

Bob dădu din cap şi adăugă:

— Aici nu este decât mâna Omului Gri.

Şi toţi trei se priviră înfioraţi.

Capitolul LVII.

Ascott era un om cu multă stăpânire de sine. Ceru înapoi scrisoarea, şi bătrânul i-o dădu. Începu să o recitească foarte atent.

— Da, aşa este… am vrut să-mi dau seama de un lucru, zise el, şi anume, de siguranţa trăsăturilor. Or, e clar, scrisul e puţin tremurat…

— Dovadă elocventă că a făcut-o sub ameninţare; fără îndoială, a fost puternic şocat, fiindcă, aşa cum ştim cu toţii, domnul Patterson nu este omul care să se sperie uşor.

— Numai de nu l-ar fi ucis, spuse Bob, care începu să tremure gândindu-se la acest lucru.

— Bunii mei prieteni, interveni atunci Ascott, în acest moment nu este cazul să ne pierdem capul. Trebuie, dimpotrivă, să ne gândim şi să luăm o hotărâre.

— Ce hotărâre? Întrebă sir Edmund.

— Mai aveţi vreo îndoială asupra situaţiei domnului Patterson?

— Nu, nu încape nici o îndoială, spuse Bob, domnul Patterson este în mâinile Omului Gri.

— Sau ale unui partid fenian, fu de părere sir Edmund.

— Dar atunci, zise Ascott, înseamnă că omul care a ieşit de aici nu este domnul Bury.

— Sigur că nu e.

— Asta trebuie să aflăm noi!

— Să aflăm, dar cum?

— Foarte simplu: prin telegraf. Voi trimite o telegramă domnului Bury, la Glasgow. Dacă domnul Bury nu răspunde, înseamnă că este aici, la Londra.

— Eu nu sunt de aceeaşi părere, observă respectuos sir Edmund.

— Pentru ce?

— Veţi vedea. Din două una, sau omul care a ieşit adineauri de aici este chiar domnul Bury, sau este un

impostor care îi ia numele, în înţelegere cu cei care au dictat această scrisoare.

— Bine

— În primul caz, domnul Bury ne-a trădat. În al doilea rând, trebuie să evităm să îi punem în gardă pe duşmanii noştri, dacă vrem ca domnul Patterson să fie din nou printre noi.

— Totuşi, trebuie să ştim la ce să ne aşteptăm.

— Fără îndoială.

— Cum? Întrebă domnul Ascott.

— Chiar în astă seară plec. Mâine la prânz sunt la Glasgow, iar la ora patru cel mai târziu, veţi primi o telegramă cifrată de la mine, zise sir Edmund.

— Prea târziu, observă Bob.

— Pentru ce să fie prea târziu?

— Pentru că dumneavoastră, domnule Ascott, aveţi întâlnirea pentru mâine dimineaţă cu pretinsul domn Bury.

— Da, şi?

— Şi i-aţi promis un cec de treizeci de mii de lire.

— Asta nu înseamnă nimic! Zise sir Edmund liniştit.

Bob tresări de pe scaunul său.

— Cum, dumneavoastră i-aţi da o asemenea sumă unui om despre care suntem siguri că este o unealtă a Omului Gri?

Sir Edmund începu să zâmbească.

— Dumneata uiţi un lucru esenţial, dragă Bob.

— Care anume?

— Uiţi că un cec cu o asemenea valoare nu e onorat de bancă decât după o zi de cercetare?

— Aşa este, aveţi dreptate! Zise Bob, respirând uşurat.

— Atunci, uite cum facem: Domnul Ascott îi dă cecul. Banca la care se va prezenta va amâna plata pe a doua zi. În acest interval eu am avut timp să expediez o telegramă domnului Ascott, iar domnul Ascott, în funcţie de ceea ce vă voi comunica eu în telegramă, va face sau nu va face opoziţie plăţii cecului.

Calm şi indiferent, Ascott abia îşi trăda preocuparea printr-o uşoară încruntare a sprâncenelor.

— Aveţi dreptate, sir Edmund, zise el. Atâta vreme cât nu aţi apucat să-l vedeţi pe venerabilul domn Bury, ne va fi greu să trecem la acţiune.

— Ah, domnule, spuse Bob, care, după o clipă de bucurie, gândindu-se că banii vor fi salvaţi, fusese cuprins de panică şi îngrijorare, eu cred că ne dăm degeaba toată osteneala…

— Ce vrei să spui, dragă Bob?

— Poate domnul Patterson o fi murit!

— Nu se poate! Strigă Ascott.

— Ce ştiţi dumneavoastră în privinţa asta?

— Logic, este ceva cu totul imposibil, zise Ascott.

— De ce? Întrebă Bob.

— Urmăreşte-mă bine, Bob, şi dumneavoastră de asemenea, sir Edmund, şi veţi înţelege. Noi nu suntem de ieri sau de azi în luptă cu personajul acela misterios căruia i se spune Omul Gri.

— Sigur că nu, zise Bob, şi ne-a costat destul bănet ca să-l închidem la Newgate.

— Ei bine, în ceea ce îl priveşte, avem un dosar destul de complet.

— Aveţi dreptate, aşa este, domnule, dar ce e cu asta?

— Din dosarul acesta, care ne dezvăluie o mulţime de lucruri interesante în afară de adevăratul său nume, aflăm că Omul Gri urăşte crima în sine şi nu face vărsare de sânge decât în extremis. Aşa că domnul Patterson poate fi prizonier, dar în nici un caz nu este mort.

— În fine, spuse Bob, toate nu sunt decât presupuneri. Ideal ar fi să avem o dovadă.

— S-ar putea şi asta, dacă stau să mă gândesc bine… Să zicem că domnul Patterson ar fi scris de bunăvoie; în acest caz, ne va mai scrie cu siguranţă peste câteva zile, pentru a ne da veşti despre el.

— Fireşte, e logic.

— Şi dacă va trebui să-i dăm ascultare domnului Bury, să ne exprimăm dorinţa ca din timp în timp să ne parvină câte o scrisoare, care să justifice absenţa sa îndelungată.

— Eh, făcu Bob, este destul de logic, domnule…

— Va să zică, domnul Patterson este prizonier, deci în viaţă, şi ceea ce trebuie să facem este să-l regăsim.

— Şi îl vom regăsi! Spuse convins Bob.

Sir Edmund se ridică şi spuse:

— Înţelegeţi că dacă plec în astă seară, trebuie să fac oarecare pregătiri…

— Desigur, zise Ascott, duceţi-vă, sir Edmund, şi nu vă uitaţi la preţul telegramei.

— Va avea lungimea unei scrisori şi va fi detaliată, răspunse sir Edmund.

Şi întinzând mâna lui Ascott şi apoi lui Bob, plecă, lăsându-i pe aceştia singuri.

Capitolul LVIII.

După ce îi dădu unele dispoziţii lui Bob, domnul Ascott părăsi şi el biroul din Oxford Street. Era oarecum îngrijorat, dar, om de rară energie, nu îl speriau greutăţile care altora păreau de neînvins. „Nu există decât un singur individ – se gândea el – care să se fi putut atinge de domnul Patterson: Omul Gri; dar eu mă simt în stare să lupt cu el, să îl înfrunt. Vom vedea.”

Domnul Ascott locuia singur în Piccadilly, într-o căsuţă înconjurată de grădină. Fiind burlac, umbla toată ziua şi nu se întorcea acasă decât ca să se culce. În toată casa nu ţinea decât un servitor.

Veni deci acasă şi începu să îşi schimbe toaleta, ca să plece din nou în oraş, să ia cina. Pe când se îmbrăca, se lăsă pradă gândurilor, care îl frământau… „Obiectul luptei între Patterson şi Omul Gri, îşi spunea el, nu mai este, ca altădată, nepotul lordului Palmure, fiul lui Jenny irlandeza. Nu, acum fenianul a luat în mână altă cauză. El vrea să îl repună pe William Pembleton în toate drepturile, adică să-i restituie averea şi titlul de care a fost prădat. Or, singura

cale de urmat ar fi să iau legătura cu tatăl văduvei lady Pembleton.”

Nu încape nici o îndoială că, în timp ce domnul Patterson dispărea, sir Archibald era şi el ţinta vreunei tentative.

Furat de gânduri, şi tot făcându-şi fel de fel de socoteli, îşi aminti că distinsul domn făcea parte, ca şi el, din acelaşi club din Pall Mall.

După ce îşi termină toaleta, plecă de acasă, grăbit să ajungă la club. Tocmai se aşezase, când, de la o masă vecină, îi atrase atenţia o discuţie. Începu să tragă cu urechea. Deşi cei doi membri ai clubului vorbeau destul de încet, totuşi putu să îi audă:

— Sir Archibald este bătrân, domnule, spuse unul din ei, uşor indignat.

— Cu aproximaţie, răspunse maliţios celălalt.

— Are pe puţin şaizeci de ani… ţinu să sublinieze primul.

— Chiar şi cincizeci dacă ar avea, conduita lui tot nebunie s-ar numi… „Despre ce o fi oare vorba? Şi despre cine?” se miră Ascott, din ce în ce mai atent.

— Da, prietene, reluă ideea primul, probabil bietul Archibald a înnebunit.

— Categoric! Dar, spune-mi, femeia care l-a vrăjit este măcar frumoasă?

— Strălucitoare, domnule, strălucitoare!

— Şi zici că au plecat?

— Da, în Franţa. La ora aceasta plutesc… pe valuri.

Ascott se apropie, îi salută pe cei doi gentlemeni şi le spuse:

— Mă veţi scuza, dar sir Archibald este unul din bunii mei prieteni.

— Da? Şi nu ştiţi ce s-a întâmplat?

— Nu.

— A plecat cu o femeie, o aventurieră, o franţuzoaică sau o rusoaică, nu se ştie sigur…

Ascott nu avu nevoie să afle mai mult. Era edificat. Societatea Misiunii evanghelice, ale cărei secrete le

cunoştea, făcuse un adevărat studiu asupra Omului Gri. Evadarea lui, mai întâi de neînţeles, sfârşise prin a fi explicată, şi dacă nu reuşiseră să-l prindă, cel puţin se cunoşteau persoanele care îi favorizaseră fuga. Ei bine, printre acele persoane se număra şi o femeie foarte frumoasă, franţuzoaică după unii, rusoaică după alţii.

Nu mai avu nici o clipă de îndoială sau de ezitare. Femeia care îl ducea pe sir Archibald în Franţa era aceeaşi persoană care îl ajutase pe Omul Gri să evadeze. Concluzia venea de la sine foarte logică: în timp ce puneau mâna pe Patterson, Omul Gri îl înlătura şi pe sir Archibald.

Abătut, Ascott se întoarse acasă pe la ora 11 seara; cu puţin timp înainte îi fusese adus un bilet. Îl desfăcu şi văzu că purta semnătura lui Bury. Reprezentantul scoţian al societăţii Misiunii evanghelice scria: „O afacere neprevăzută mă va împiedica să ne întâlnim mâine dimineaţă la hotel „Santon„, aşa cum am stabilit; mă veţi găsi însă fără discuţie acolo la ora 8 seara. Vă aştept, am nevoie de dumneavoastră!”

O bucurie neaşteptată îl cuprinse pe Ascott, care îşi făcu pe loc următoarea socoteală: „La ora asta sir Edmund călătoreşte spre Scoţia. Mâine la prânz va fi la Glasgow. Admiţând că nu îmi trimite o telegramă decât la ora 5, tot e destul timp să o primesc înainte de ora 8.”

Se sui liniştit în pat, stinse lumânarea şi, în loc să încerce să adoarmă, începu să se gândească la mijloacele de luptă cu un adversar atât de temut ca Omul Gri.

A doua zi, Ascott se grăbi să meargă în Oxford Street. Cum îl văzu că intră pe uşă, Bob se încruntă.

— Aţi venit să luaţi cecul?

— Da, răspunse Ascott.

— Treizeci de mii de lire! Bombănea Bob, suspinând şi luând din casa de bani carnetul de cecuri; egal cu şapte sute de mii de franci de argint… Dacă ar fi să ni-i fure ticăloşii de feniani…

— Ni-i vor fura, poate, spuse Ascott cu indiferenţă.

Bob fu atât de enervat, încât ochelarii îl căzură din creştet pe nas.

— Dar, domnule…

— Scumpul meu Bob, întrebă calm Ascott, banii societăţii sunt cumva ai dumitale?

— Oh, aveţi dreptate, domnule, ca să vă mărturisesc cinstit, când fac o plată, gestul în sine îmi dă această impresie, că ar fi ai mei…

— Trebuie să te controlezi mai mult, dragă Bob.

Şi, luând cecul, se întoarse la el acasă.

La ora 6 fără un sfert sosi telegrama aşteptată: o întreagă pagină de cifre.

Funcţionarul de la telegraf, când îl invită să semneze recipisa, nu-şi putu reţine uimirea:

— Drace, o telegramă de cinci lire!

După ce plecă funcţionarul, Ascott se aşează la o masă, luă pana şi începu să descifreze mesajul trimis de sir Edmund nu din Glasgow, ci din Edinburgh.

Capitolul LIX.

Telegrama suna astfel: „Scumpul meu domn Ascott, am ajuns azi-dimineaţă la Glasgow. Spre marea mea mirare, acolo am aflat că de o lună domnul Bury îşi are reşedinţa la Edinburgh. Am pornit deci spre Edinburgh, şi iată rezultatul investigaţiilor mele. Domnul Bury a plecat, acum opt zile, în urma unei telegrame a domnului Patterson. Doamna Bury mi-a arătat nu numai telegrama, dar şi scrisoarea reverendului, sosită cu patru ore mai devreme.

Vă redau textul ei: „Dragul meu Bury, pregăteşte-te să faci o călătorie poate ceva mai lungă; însă trebuie, căci interesele societăţii noastre o cer. În câteva zile, poate câteva ore, vei primi o telegramă de la mine. Acesta va fi ordinul de plecare. Al dumitale Patterson.”

Or, dragul meu domn Ascott, această scrisoare misterioasă este chiar din partea domnului Patterson. El a barat cei doi t, iar parafa este autentică.

Doamna Bury mi-a arătat telegrama.

Iată ce spune în ea: „Luaţi trenul de Londra. Veţi găsi la gară o persoană care vă va da instrucţiuni.”

În sfârşit, prietene, doamna Bury, foarte mirată de toate întrebările mele, m-a condus în dormitorul soţului ei, unde i-am putut vedea şi portretul. Am rămas încremenit. Omul pe care l-am văzut ieri este chiar domnul Bury. Nu mai am nici o umbră de îndoială; dar, cum două păreri valorează mai mult decât una, am rugat-o pe doamna Bury să-mi împrumute o fotografie de-a soţului ei. V-o trimit prin poştă, mâine o veţi primi.

Îngăduiţi-mi, acuma, să vă spun ce gândesc. Ieri, toţi trei ne-am ambalat şi am luat drept intenţie ceea ce nu era decât o scăpare din vedere. Domnul Patterson a scris desigur în mare grabă. Dumneavoastră aţi tras concluzia că scrisul său era tremurat.

Or, ştiţi tot atât de bine ca şi mine că reverendul este un om destul de misterios şi rareori găseşte de cuviinţă să ne consulte. Care este misiunea dată domnului Bury? Nu o cunosc. Sunt însă foarte sigur de un lucru, şi anume că avem într-adevăr de-a face cu domnul Bury. Voi rămâne aici şi vă aştept ordinele; nu mă voi întoarce la Londra decât după ce voi fi primit un semn de la dumneavoastră, scrisoare sau telegramă.

Cu devotament, Edmund B…”

Această lungă misivă îl tulbură destul pe domnul Charles Ascott, şi chiar dacă nu împărtăşea întru totul părerile domnului Edmund, el îşi propuse să nu îl mai preocupe persoana domnului Bury – adevărat sau fals – până ce nu va fi primit fotografia, despre care îi scria în telegramă.

De altfel, se apropia ora întâlnirii. După ce luă cina, la ora 8 fix se prezentă la hotel „Santon”.

Domnul Bury nu îl aştepta în camera sa, ci în restaurant. Mânca liniştit, în compania unui gentleman cu părul alb şi statură herculeană.

— Scumpul meu domn Ascott, îl întâmpină Bury, vă plac voiajurile?

Luat atât de direct, Ascott tresări. Apoi îi răspunse:

— Mi-am ascultat întotdeauna superiorii…

— Vă întrebam, pentru că mâine trebuie să plecăm.

— Împreună?

— Da, cu expresul de ora unsprezece.

— Şi… aş putea să ştiu şi eu unde?

— În Scoţia, facem o vizită la castelul Pembleton.

Supus, Ascott se înclină.

— Aţi adus cecul? Îl mai întrebă domnul Bury.

Ascott scoase din buzunar portofelul şi, deschizându-l, spuse:

— Da, poftim!

— Păstraţi-l, îi răspunse domnul Bury, îl veţi încasa chiar dumneavoastră mâine dimineaţă şi după aceea veniţi la gară.

Ca prin farmec, toată neliniştea lui Ascott se risipi. „Va să zică, gândi el, banii îi voi păstra eu…”

Nemaiavând ce să-i spună, domnul Bury îi oferi un pahar cu vin de Porto şi o ţigară… apoi îl pofti să plece:

— Pe mâine, deci, domnule Ascott, ne întâlnim la gară. Şi nu uitaţi să încasaţi cecul!

„Încep să fiu în totul de părerea lui sir Edmund, se gândi el ieşind din hotel, am de-a face cu adevăratul domn Bury”…

Nici nu ieşise bine din restaurant, că gentlemanul cu părul alb zise:

— Stăpâne, eşti nemaipomenit!

— Ce zici, Milon (căci nu era altul decât Milon, nedespărţit de Rocambole în toate acţiunile mai dificile), câtă linişte s-a aşternut deodată pe chipul lui Ascott când a auzit că cecul rămâne la el?

— Ei bine, dacă a mai avut vreo îndoială, acum sunt sigur că s-a spulberat… răspunse Milon, plin de admiraţie.

Rocambole ceru chelnerului să le facă socoteala.

— Stăpâne, îl întrebă Milon, ai vreo veste de la Vanda?

— Nu, ea ştie foarte bine ce are de făcut. Rămâne la Paris cu sir Archibald până când vom lichida afacerea lordului William. E vorba doar de câteva zile. Lordul William de altfel se şi află la Old Pembleton. Tu ai luat legătura cu soţia lui?

— Da, e nerăbdătoare să-l revadă, după atâta absenţă…

Rocambole rămase pe gânduri. Milon continuă:

— Cred, totuşi, stăpâne, că ne vom linişti…

— Da, bunul meu Milon, odată rezolvată şi această treabă, ne vom întoarce la Paris…

SFÂRŞIT

1 Ediţia digitală a romanului „Omul Gri” este realizată în conformitate cu textul ediţiei de la editura Cartea Românească.

2 Quaker – adept al unei secte religioase care nu recunoaşte nici o ierarhie, nu depune jurământ în faţa justiţiei şi refuză să poarte arme. (n.t.)

3 Hipogrif – animal fabulos din mitologie, jumătate cal, jumătate vultur. (n.t.)

4 Aici se încheie textul scris de autor. Partea de încheiere din această variantă electronică este realizată de editura Dentu care s-a ocupat de tipărirea operei lui Ponson du Terrail în volume.